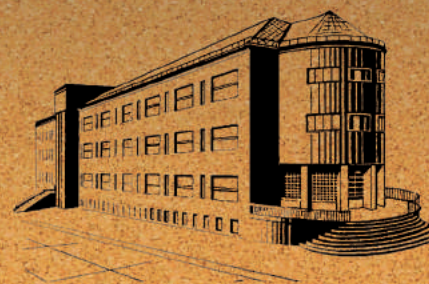

miniladi

ZAGREB SIJEČANJ 2007. GODINA LI. BROJ 98.

LIST III. GIMNAZIJE

Markiranje – spas
ili glupost?

Muke
odrastanja

Stilovi odijeva-
nja u školi

4. fu Českoj

4. d u Grčkoj

Ljubav preko
interneta

sadržaj

događajnica	4		
Flow fenomen	6		
Kamenčić ljubavi u mozaiku dobrote	8		
Humanitarna akcija "Nisi sam"	9		
državna natjecanja	10	svaštarije	37
Svi naši uspjesi	10	Nije svaka sredina zlatna	37
Mladi biolozi Hrvatske	10	Muke odrastanja	38
Bravo, srebrni!	11	Himna lijevoj ruci	39
posjeti	16	Gdje se izgubio smisao blagdana?	40
Tri sestre	16	Strah od različitosti	41
Simbol boga i kralja	17	Što je muškarac bez brkova...	42
skitnje	18	"Lake djevojke"	43
I ove godine u Međugorju	18	Nogomet kroz ženske oči	44
A proljetni izlet?	18	mediji	45
Vukovar, Ilok i Osijek	18	Slava – blagoslov ili prokletstvo?	45
Krk	20	Spolna diskriminacija na djelu	47
Purgeri u Dalmaciji	20	Ljubav preko interneta	48
Život zaista može biti lijep	21	Krivl uzori	48
Preko Like do mora	22	Jazz	49
Grčka	23	šport	50
Pjesmom u Kinu	25	Snooker	54
maturanti	28	Djevojke i nogomet	55
Norijada	28	moda	58
Maturalna večer	29	Piercing	58
kutak za odrasle	30	Privlačenje pozornosti	59
Kriza srednjih godina	30	Stilovi odijevanja u školi	60
Crna kronika	31	eko kutak	62
Žuri polako	31	Petra i Noina arka	62
portreti	32	Čovjek – najveći neprijatelj	63
Anina priča	32	školske muke	64
Filipov san	33	Zašto baš ja?!	64
preporučujemo	34	Markiranje – spas ili glupost?	65
Flogging Molly	36	reakcije	66
		Kakva smrt - umrijeti zbog tapeta!	66
		pošta	67
		razbibriga	68
		Horoskop	70
		Božićna predstava	71

Nakladnik: III. gimnazija, Kušlanova 52

Tel: 01 23 05 454 Fax: 01 23 39 628 URL: <http://3.gimnazija.skole.htnet.hr> E-mail: 3.gimnazija@skole.htnet.hr

Za nakladnika: Zdenko Skukan, prof. Glavna urednica i lektorica: Maja Ilić, prof.

Uredništvo: Iva Agatić, Luka Humski, Sanja Srdić, Martina Dabić, Iva Zelić

Naslovnica: Hrvoje Zubović

Grafička obrada i prijelom: Marjan Patača, Bartol Paladin, Darka Sudarević, prof.

Tisak: Gipa d. o. o. Naklada: 1000 primjeraka

ISSN 131-8357

Napokon!

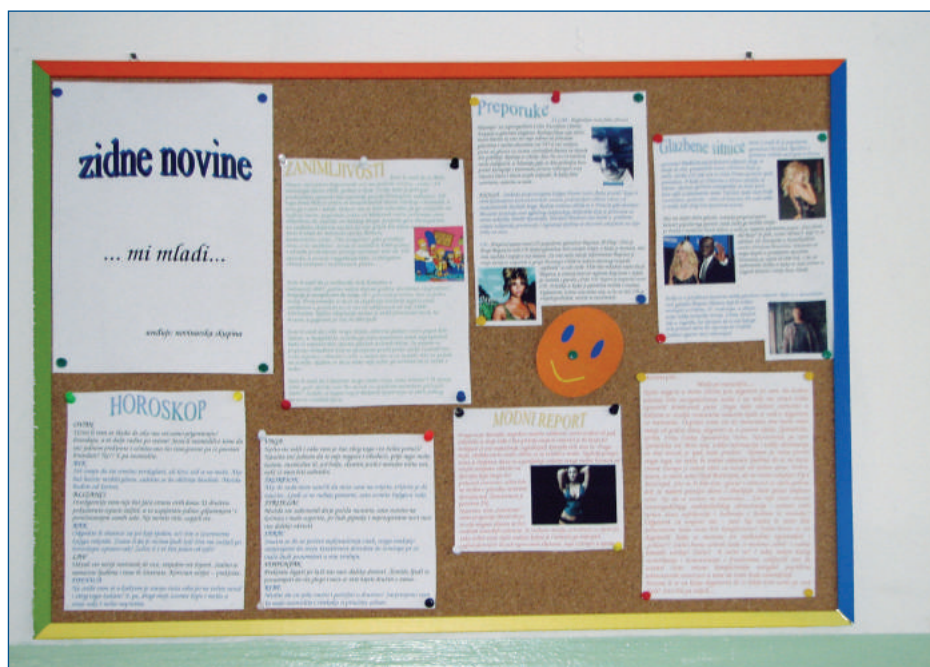
«Što je s tim školskim listom? Hoće li napokon izaći? Spavaju li ti novinari?» samo su neka od pitanja koja ste nam, s pravom, postavljali prošlo polugodište. Nismo spavali, radili smo, ali su se «neke više sile» urotile protiv nas tako da tek sada izlazi novi broj sa svim starim i novim vijestima. Ipak, mogli ste sve najvažnije vijesti čitati na zidnim novinama koje smo pokrenuli prošlo polugodište. Nastavit ćemo vas i dalje obavještavati i uveseljavati svaki tjedan, ali očekujemo i više vaše aktivnosti.

Uredništvo

Pomislili biste da je lako napisati uvodnik. Ali, prevarili biste se. Uvodnik je točka na i polugodišnjeg rada i truda novinarske ekipe da vama, dragi čitatelji, donesu u ruke još jedan broj školskog lista. Kao da pitate glumca na dodjeli Oscara da vam u nekoliko rečenica opiše svoje dojmove nastale tijekom snimanja filma. Osjećam sreću što mogu s vama podijeliti ove stranice, ali i tugu jer se kao buduća studentica ovim člankom opraštam od Treće gimnazije.

I ove su godine učenici Treće pokazali svoje mogućnosti i tako zahvalili profesorima na njihovom trudu i «gledanju kroz prste». Već je postalo uobičajeno da punimo stranice učeničkim dostignućima i sjajnim športskim rezultatima, pa je tako i ove godine. Lidrano 2006. dočekali smo u najbrojnjem sastavu; literarni, novinarski rad i, na-

ravno, naša dramska skupina, putovali su u Zadar. Prekrasno apartmansko naselje u Zatonu, luda ekipa i novi doživljaji nešto su što nikada neću zaboraviti, iako sam se vratila kući ranije zbog tereta obaveza maturantice. Dok smo mi sjajili u Dalmaciji, u Istri su vladali športaši Treće. Ne trebam ni naglasiti da su također bili najbrojniji jer su nas u Poreču predstavljale čak četiri ekipe, kroseri, kroserke, rukometaši i košarkašice. Rukometaši i košarkašice uspjeli su osvojiti srebrna odličja, što je zavidan rezultat. Detaljnija

izvješća možete pročitati u rubrici državna natjecanja, a više o športu možete pogledati na športskim stranicama koje uređuje Luka Humski. Proljetnog izlaza ove godine nije na žalost bilo, ali nije nedostajalo posjeta raznim događajima i kazalištima. Sve nas muče isti srednjoškolski problemi pa su se vaši novinari osvrnuli na neke u svojim razmišljanjima. Možete pročitati ponešto i o dva najvažnija događaja u životu jednog maturanata, maturationalnoj večeri i norijadi, a tu su i naše stalne rubrike kao portreti učenika, kutak za odrasle, razondada, a pomalo i državna natjecanja postaju nezaobilazni dio časopisa, što je veliki dokaz naše vrijednosti. Uživajte!

Iva Agatić

Humanitarna priredba Hotelijsko-turističke škole u Gavelli

Sjaj dobrote i prijateljstva

Sanja Srdić

Za našu dramsku grupu **G.T.T.G.** vjerojatno ste svi čuli, a imali ste ih prigodu već mnogo puta i vidjeti na božićnim akademijama i proslavama Dana škole. Njihove uspjehe neću opet nabrajati, jer bi zauzeli puno mjesta. No, G.T.T.G. nisu slavni samo u Trećoj.

Dokaz da našu dramsku vole gledati i izvan naše škole bila je dobrotvorna priredba «Sjaj dobrote i prijateljstva», koju je organizirala Hotelijsko-turistička škola da bi pomogla učenicima svoje škole u prikupljanju novaca za maturalno putovanje (lijepe li geste!). Na toj su priredbi osim Hotelijsko-turističke škole nastupali samo najbolji, a to je bila dramska družina **Osnovne škole «Petar Zrinski»**, koji su bili najbolji na županijskom natjecanju Lidrana, i naša dramska grupa. Cjelokupni događaj odvijao se u kazalištu Gavella.

Legvarda i Petru Bračun, koji su nas svojim vratolomijama oduševili, Anu Domišljanović i njenog plesnog partnera koji su «zagrijali atmosferu» vrućim latino ritmovima, našu dramsku grupu koja je zaista bila sjajna i koja je uspjela nastaviti tradiciju odlaska na državno natjecanje Lidrana, makar je gotovo pola grupe otišlo i, naravno, sve dramske izvedbe Hotelijsko-turističke škole. Od tih mnogih izvedbi najviše me se dojmila scena iz filma Chicago, «**Zatvorski tango**», koju je dramska družina EOL izvela jednostavno fantastično (a nisu prošli na državni Lidrano, pa sad ti reci gdje je pravda) i zadnja točka pod nazivom «**I mi to možemo**» koju su izvo-

dili profesori i učenici, a izvedba je bila originalna jer su učenici glumili profesore, a profesori učenike. Bilo bi dobro pokušati slično i u našoj školi.

U Gavelli smo se nagledali zaista fantastičnih izvedbi, ali najljepše je što smo pomogli u prikupljanju sredstava za III. b razred.

Veseli botaničari

Ivana Zadro

Ako ste do sada ulazili u školu pognute glave i sneni, a iz nje izlazili brzinom munje ne primjećujući ništa oko sebe, pravi je trenutak da zastanete i bolje pogledate školsko dvorište. Zašto? Zato što ćete vidjeti da se u gimnaziji ne uče samo opće stvari nego se i vrlo praktično radi. Motikom i grabljama! Dokazala je to skupina učenika uz profesoricu Ljubicu Kostanić koja je na sebe preuzela dio brige za okoliš naše škole. Rezultate njihova marljiva rada već smo počeli primjećivati (bar neki od nas!), a ako i vas veseli razgovor s cvijećem, upišite sljedeće godine fakultativnu nastavu hortikulture i bar na kratko zamijenite knjigu motikom. Nakon fizičkog rada bit ćete motiviraniji za «intimno druženje» s knjigom!

NACIONALNI ISPITI – paranoja s razlogom ili bez razloga?

Tihana Šujica

Školska godina počela je mirno, ali kada smo se ponovo sreli poslije zimskih praznika, među prvašićima počela je nervoza i panika. Nacionalni ispiti!

Iako još nisu oni „pravi“, svrha im je dati informaciju nastavniku i učniku o ostvarivanju obrazovnih ciljeva (ispiti se temelje na nastavnim programima predmeta).

Rezultati nacionalnih ispita nisu javni, tek će škole dobiti povratne informacije o ukupnim rezultatima, kao i individualnim rezultatima učenika (u postocima i na mjernoj ljestvici). Ti podaci služit će za interno vrednovanje rada.

Ovogodišnji nacionalni ispiti samo su uvod i priprema za državnu maturu koju će polagati svi učenici koji su završili četvrti razred srednjoškolskog obrazovanja. Matura bi trebala zamijeniti razredbene ispite na visokoškolskim institucijama.

A dojmovi su različiti...

Učenicima ovakav način ispitivanja svakako stvara napetost i strah, a ni profesori nisu lišeni sličnih osjećaja. O državnoj maturi ovisit će budućnost učenika, iako još uvijek nije jasno hoće li državna matura zamijeniti u potpunosti prijamne ispite na fakultetima.

Jesmo li tako neskloni prihvatiti novo i više se volimo držati starog i sigurnog puta ili je sve još nedorečeno pa otuda tolika napetost?! Vjerojatno ima svega pomalo.

Ipak, učenici moraju shvatiti da učeći ulažu u svoju budućnost i da je to jedini način da uspiju u ostvarivanju svojih planova i snova.

Treba se što prije priviknuti na takav način ispitivanja kako strah i stres ne bi umanjili rezultate. Zato, sretno svim budućim generacijama!

Veteranka godine

Andrea Jovanovska

Naša profesorica **Nataša Drenčić Jerković** svojim je vrhunskim rezultatima u skokovima u vodu zaslužila naslov veteranke godine. Profesorica Jerković u svojoj kolekciji medalja ima i dvije svjetske bronce (daska 1 m i 3 m) što joj je donijelo diplomu zaslužnog kineziologa. 8. prosinca 2006. godine u Zadru je održana sve-

čanost na kojoj je Hrvatski kineziološki savez, u znak priznanja za dugogodišnji i uspješan rad, profesorici Jerković dodijelio povelju sa zlatnom značkom. Na istoj je svečanosti zahvalnicu za uspješan rad dobio i prof. Mate Banovac. Čestitamo!

KUŠLANOVCI – SRETAN ROĐENDAN!

Tihana Šujica

Krajem svibnja Osnovna škola Dragutina Kušlana proslavila je **50 godina** svoga postojanja i rada. Od samog početka bila je podstanar naše gimnazije, ali su iz njenih klupa izašli brojni ugledni znanstvenici, umjetnici, književnici... pa i velik broj današnjih učenika III. gimnazije. Ovaj veliki datum obilježili su brojnim aktivnostima. Škola je tih dana bila življa, šarenija i veselija. U malom prostoru pokazali su svoju veliku povijest, ali i planove za budućnost. Želimo vam da što prije postanete stanari svoje škole i čestitamo!

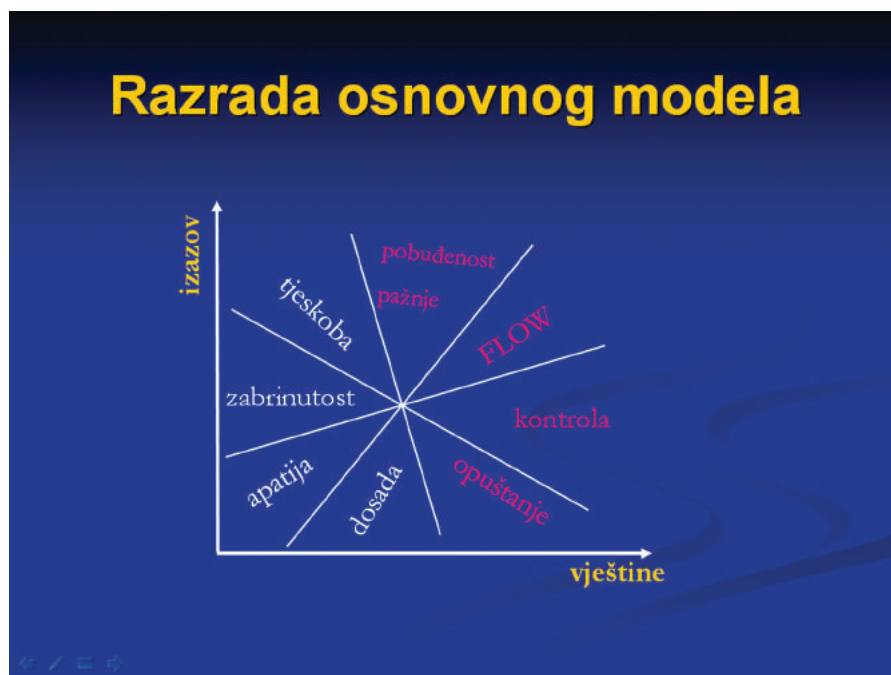

FLOW FENOMEN

Luka Humski

17. ožujka 2006. profesor **Anto- nio Perić** održao je predavanje s područja psihologije športa na temu «FLOW FENOMEN». Predavanju je nazočilo dvadesetak učenika što je, s obzirom na broj športaša u Trećoj, zaista pre malo. Svi oni koji nisu došli mogu samo žaliti jer su propustili jedno, usudit ću se reći, savršeno predavanje. Velika je šteta što predavanje nisu čuli naši športaši jer u športu u Hrvatskoj, a i u ostatku svijeta, prevladava mišljenje da je kondicijski trening nešto najvažnije, a da su ostale stvari sporedne. Stvarna je situacija upravo suprotna. U športu je bez dvojbe psihologija športa, tj. pristup utakmici, najvažniji. **Uzalud vam sva tehnika, kondicija i snaga ako uđete u utakmicu i odmah se u prvoj minuti posvađate s ostatkom ekipe, trenerom ili sućem.** Bez obzira na sve vaše opipljive kvalitete, u ovakvoj situaciji ne možete pobijediti ni puno slabiju ekipu od svoje.

Flow fenomen se događa kada se športaš u utakmici uspije potpuno osloboditi svog ega i posve se predati aktivnosti koju obavlja. Za *flow fenomen* je nužno da postoje visoki izazovi, ali i vještine na visokom nivou koje mogu pratiti taj izazov. Ukoliko se intenzitet izazova i vještina ne podudara, do *flow fenomena* ne može doći jer se tada javlja dosada ili strah, ovisno o tome koji od navedenih elemenata prevladava. Osnovne karakteristike stanja koje se na-

Flow fenomen događa se kada se športaš u utakmici uspije potpuno osloboditi svog ega i posve se predati aktivnosti koju obavlja

ziva *flow fenomenom* jesu duboka koncentracija i potpuna kontrola djelovanja. Dakako, pod koncentracijom se podrazumijeva i mogućnost potpune usredotočenosti na radnju koja se obavlja. Športaši, dok se nalaze u stanju *flow fenomena*, ne primjećuju ništa drugo osim lopte (u loptačkim športovima), terena, svoje ekipe te skupine ljudi koja igra protiv njih, na koju u tom trenutku ne gledaju kao na osobe već isključivo kao na prepreke koje im onemogućuju ostvarenje cilja. Tako se nerijetko događa da poslije utakmice, kada se presvuku iz dresova u civilnu odjeću, igrači ne prepoznaju svoje protivnike.

Imaju osjećaj da ljude protiv kojih su se prethodno borili nikad nisu vidjeli.

U vrijeme *flow fenomena* izlučuju se endorfini ili hormoni sreće, kako se još nazivaju, koji su zaslužni za osjećaj sreće koji prati ove trenutke. Ljudi koji doživljavaju *flow fenomen*, a takvih je prema statistikama čak 85%, nisu svjesni stanja u kojem se nalaze, toga postaju svjesni tek naknadno.

Flow fenomen je pojava koja je najčešća u športu, ali ne postoji isključivo u športu. Naime, poznato je da i u nekim vjerskim obredima ljudi dolaze u ovakvo stanje i upravo se zato osjećaju dobro i opušteno.

Natjecanje u ritmičkoj gimnastici

Ana Leko

15. prosinca 2006. održano je natjecanje u ritmičkoj gimnastici naše škole. Natjecalo se tridesetak djevojaka drugih razreda i desetak maturantica. Nakon laganog zagrijavanja, organizatorica ovog natjecanja, naša profesorica Nataša Drenčić-Jerković, podijelila je djevojke u dvije skupine. Jedna je skupina radila vježbu bez rekvizita uz laganu glazbu dok je druga grupa radila vježbu s užetom, a zatim su se zamijenile. Pod budnim okom žirija djevojke su dale sve od sebe, ali nakon zbrajanja bodova žiri je odlučio da je prvo mjesto zaslužila

Doris Fejer (II. c), drugo mjesto **Lucija Beketić** (2.d), a treće **Aldijana Babović** (II. a).

Istovremeno, na drugoj polovici dvorane maturantice su izvodile dvije vježbe: vježbu na gredi i vježbu s kolutom. Njih su mudro nadzirali naši bivši učenici, među kojima smo primijetili i jedno poznato lice, Vazmenka Pervana (pobjednika *Survivora*). Četveročlani je žiri odlučio da su najbolje bile **Ines Knapić** (IV. e), **Jelena Ilić-Dreven** (IV. e), a treće je mjesto pripalo **Antoniji Pejaković** (VI. a).

Čestitamo pobjednicama, ali i svim ostalim hrabrim natjecateljicama!

Marina Žalac

11. studenog 2006. održano je svjetsko prvenstvo u akrobatskom *rock and rollu*. Prvenstvo se održavalo u gradiću Zugu u Švicarskoj, a na njemu su sudjelovale i tri učenice naše škole: **Marija Gembec** (II. c), **Matea Petrović** (II. a) i **Ivana Harapin** (IV. a). Naše učenice plesale su u ženskoj formaciji (*Black angels*) i zaslužno osvojile sjajno **drugo mjesto**. Tako su postale viceprvakinje svijeta, dok je zlatna medalja pripala reprezentaciji Mađarske. Marija Gembec, jedna od sudionica, otkrila nam je tajnu njihova uspjeha. Marija je rekla da se takav vrhunski rezultat može postići jedino svakodnevnim treniranjem, upornošću, trudom, željom

i velikim samopouzdanjem. Djevojke treniraju već mnogo godina i ova je nagrada trenutačno vrhunac njihova rada. Od srca čestitamo

cijeloj ekipi, a posebno našim učenicama i želimo im još mnogo ovakvih uspjeha na koje svi možemo biti ponosni.

Kamenčić ljubavi u mozaiku dobrote

„Tada će reći onima s lijeve strane: odlazite od mene prokleti u oganj vječni... jer bijah gladan i ne dadoste mi jesti; bijah žedan i ne dadoste mi piti; bijah gol i ne obukoste me... Zaista, kažem vam, ni meni niste učinili ukoliko niste učinili jednomu od ovih najmanjih.“

Katarina Šimunac

Mi vjeroučenici Treće gimnazije, na inicijativu vjeroučitelja Srećka Malbašića, zaželjesmo ne biti „oni s lijeve strane“ pa smo se odlučili pomoći obitelji Matanović koja ima desetero djece i potrebni su svega. Dali smo se u akciju novčanog doniranja. Kuna po kuna i skupismo oko dvije tisuće kuna. Nije mnogo, ali je od srca. No, skupili smo igračka, odjeće i hrane za jedan kombi. Ravnatelj Zdenko Skukan poklonio nam je računalo, a naš dragi vjeroučitelj nadogradio ga je kako bi moglo biti korisno u školovanju djece obitelji Matanović. Svojim veza-

ma i molbama gospodin Srećko je dobio lijepu donaciju iz TOZ-a i mnogo hrane od fratara iz Župe sv. Ante. Sve smo to, posuđenim kombijem iz Župe Majke Božje Lurdske, odvezli na određenu adresu – dječici Matanović koji su nas lijepo dočekali. Žao nam je što smo u kući zatekli samo njih petero, najmanji Stipe u krevetiću i četvero nešto odraslijih, a ostalih petero bili su u školi. Strašna je bila

rečenica njihove mame: „Djeco, vidite koliko imamo hrane - za cijelu godinu“.

Ovim putem zahvaljujemo svim donatorima i molimo profesora Srećka da i ove godine učinimo neko dobro djelo. Naime, ostavljeno je obećanje da to nije posljednja akcija pomoći. Možda do zime uspijemo nabaviti i krevete na kat koji su toj obitelji neophodno potrebni. Ako dođe do dobrotvorne akcije, molimo sve da nam priskoče u pomoć.

A ovoj obitelji neka bude blagoslovljeno sve što smo im darovali. Hvala našem vjeroučitelju koji je izabrao učenike iz našega razreda da u ime svih vjeroučenika predaju poklone i na taj način usrećimo mala dječja srca gospodina Josipa Matanovića iz Farkaševca.

SREDNJOŠKOLSKI KAMENČIĆ U NAŠEM MOZAIKU

Mi, vjeroučenici Treće gimnazije u Zagrebu, na poticaj vjeroučitelja Srećka Malbašića, ne želeći biti među onima koji 'gladnom i žednom Isusu nisu dali jesti i piti', odlučili smo se na akciju pomoći obitelji Matanović, koja ima desetero djece. Kuna po kuna i sakupili smo oko dvije tisuće. Tomu smo pridali sakupljene igračke, odjeću i hranu. Ravnatelj škole darovao je računalo, a naš vjeroučitelj ga nadogradio da bi moglo koristiti djeci obitelji Matanović. Pobrinuo se i za donaciju Tvornice olovaka Zagreb, te hranu od fratara iz župe sv. Ante. Sve smo to kombijem odvezli i sami uručili radosnoj djeci obitelji

Matanović, a potresno je bilo i kad je njihova mama rekla "Djeco, gledajte koliko ima hrane - za cijelu godinu"! Mi smo bili još radosniji, ponosni što smo u ime svih predali darove. - Iva Gegić i Tea Files

Kupljena su četiri kreveta s jogijima i jastucima i to je predano obitelji Matanović. Bili su neizmjereno sretni i zadovoljni, a ja kao organizator zahvaljujem gospodinu Maximilianu Domeju (liječniku iz Beča), roditelju našeg učenika iz II. b razreda, na novčanoj donaciji i nesebičnom srcu koje je uveselilo djecu da ne spavaju više na podu.

Od srca hvala, Srećko Malbašić, prof.

Humanitarna akcija "Nisi sam"

Ivana Zadro

Nadahnuti humanitarnom akcijom koju je nedavno organizirala maturantica Treće gimnazije, novinarska skupina naše škole također je odlučila učiniti dobro djelo. Na-

potpunosti zaslužili put u Zadar. No da u Zadar nisu otišli svi koji su trebali, shvatili smo pogledavši drugu predstavu Hotelijsko-turističke škole, "Chicago". Najzabavniji dio

večeri, iako prema ocjenama, možda ne baš toliko pravedne kritike, ne i najmuzikalniji dio, bili su **Stipe Čačić** u ulozi Miroslava Škore i **Luka Krolo** kao Mile iz Hladnog piva. Oni su otpjevali koloplet domaćih pjesama tako da je ženski glas više nego uspješno "uglasovio" Stipe, a Luka se pobrinuo za Škorin dio teksta i scenski nastup. Sve to zdušno je pratila i publika koja je dobro prihvatila ulogu pratećih vokala, osobito dečki iz IV. a koji su podržali svoje pjevačke zvijezde u njihovom oproštaju od Kušlanove gimnazije.

kon kratkog razmišljanja, kome je naša pomoć najpotrebnija, izabrali smo ljude koji su svoj život posvetili brizi za desetero napuštene djece. Oni žive u skromnom domu u Velikoj Gorici poput prave obitelji.

Da bismo to ostvarili i pokazali da biti dobar može biti i zabavno, organizirali smo "kazališnu večer" u svečanoj dvorani kao nagradu svim humanitarcima. Uz goste iz Hotelijsko-turističke škole (koji su izveli čak dvije predstave), nastupili su i učenici naše škole. Večer je započela izvrsnim recitiranjem **Katarine Kosić**, zatim je **Sanja Srdić** iznova zapanjila publiku izvanrednim glasom, a onda smo uživali u nastupu naših gostiju. Oduševili su nas izvedbom predstave prema tekstu Sanje Pilić "Zezancije i zafrkancije". Slijedio je monolog moje šarmantne suvoditeljice **Martine Kolaček**, nakon kojeg je na pozornicu stupila dramska skupina Treće gimnazije s predstavom "Tko lud, tko mrtav" i uvjerila nas kako su u

Nisi sam

Martina Dabić

Nakon konačnog završetka dobrotvorne akcije „Nisi sam“, došao je dan da naš sakupljeni fond odnesemo u dom u Veliku Goricu. Premda svota nije bila bajna ni sjajna, bila je dovoljna da razveselimo mališane (i one starije) u domu. Pa tako, nakon što smo u dogovoru s odgajateljima u domu odlučili sakupljenim novcem kupiti neke potrebne stvarčice poput posteljine i odjeće, te sakupiti igračke (kojima su se djeca najviše obradovala), odnijeli smo ih i time je naša „misija“ bila obavljena. Na poslijetku možemo reći da je ova akcija uspjela i poželjeti još mnogo takvih, jer osmjehi na licima drugih, kojima smo mi toga sunčanog ljetnog dana bili svjedoci, nešto je najljepše što možemo poželjeti.

LIST III. GIMNAZIJE

državna natjecanja

Iva Zelić

Koliko smo prošle godine bili uspješni, ne pokazuju samo naše školske ocjene nego i brojna priznanja izvan škole. Teško je navesti sve koji su predstavljali našu školu na općinskim i županijskim natjecanjima jer ih je zaista bilo mnogo. Svima njima čestitamo, a posebno ističemo one koji su nas svojim radovima predstavljali na

državnoj razini, a i takvih je ove godine bilo dosta.

Najbrojniji su, po običaju, bili sportaši. Profesor Mate Banovac na državne je susrete poveo mušku i žensku **kros ekipu**.

U Poreču su svoje znanje i vještinu ponovno pokazale **košarkašice**. Uz potporu svoga trenera, prof. Antonija Perića osvojile su srebrnu medalju.

Nimalo nisu zaostajali ni **rukometashi** profesora Krešimira Župetića. I oni su u Zagreb donijeli srebrno odličje.

Ni lidranovci nisu bili malobrojni. I ove je godine na državnu smotru u Zadar otputovala **dramska skupina** sa svojom predstavom «Tko lud, tko mrtav» (po tekstu Luke Paljetka). Osim kao članice dramske skupine, **Martina Kolaček** i **Katarina Kosić** osvojile su državnu razinu i svojim odličnim pojedinačnim nastupima; Martina izvodeći monolog «Klonirani» (Milane Vuković Runjić), a Katarina monologom iz romana «Marina ili o biografiji» (Irene Vrkljan). Svojim novinarskim radom «Pravi problemi» na državnu se smotru plasirala **Iva Agatić**, a **Leonardo Krakić** je Zadar posjetio zahvaljujući izvrsno ocijenjenom literarnom radu pod naslovom «Awogard, duh Cezarova sina».

Da nismo samo dobri (ili najbolji) sportaši i glumci (kreativci), pokazali su učenici koji su se svojim znanjem dokazali i na drugim područjima. Tako su nas na Krku, na natjecanju mladih biologa Hrvatske, predstavljali **Daniel Mušić** i profesorica Sanda Ilić.

Ana Burazin se uz pomoć i podršku profesorice Paule Sapunar plasirala na državno natjecanje iz njemačkoga jezika, a **Ivan Švedi** pod mentorstvom profesorice Kate Barišić pokazao je svoje znanje na državnom natjecanju iz zemljopisa. I na državnom natjecanju iz povijesti koje je održano u Bizovcu imali smo svoje predstavnike - **Lovru Tončića** i profesoricu Ronu Bušljeta.

Svima njima čestitamo još jednom i nadamo se da će sljedeća godina biti još uspješnija. (Uopće nismo skromni!)

Svi naši uspjesi

MLADI BIOLOZI HRVATSKE

Sanda Ilić, prof.

Iskreno smo se iznenadili kad smo nekoliko dana prije završetka proljetnih praznika saznali da idemo na državno natjecanje iz biologije. Istina, Daniel je bio drugi na županijskom natjecanju, ali nismo se nadali državnom jer je čak troje učenika dijelilo prvo mjesto. Ipak, ove godine za dolazak na državno natjecanje bila je odlučujuća bodovna ljestvica tako da su svi učenici s više od 85 % riješenog testa, bez obzira na to iz koje županije dolaze, išli dalje. Slijedile su užurbane pripreme. Puno mikroskopiranja, priprema različitih preparata, ali i improviziranja jer nam je oprema zaista bila skromna. Dva i pol tjedna priprema prošli su prebrzo. Ove godine domaćin Državne smotre i natjecanja mladih biologa bila je OŠ «Fran Krsto Frankopan» u Krku, a natjecanje se održalo od 7. do 9.

svibnja. Prvi dan bilo je svečano otvorenje, drugi dan su se učenici natjecali u znanju, a neki u izlaganju samostalnih radova, a posljednji dan saznali smo imena nagrađenih učenika. Organizacija putovanja, smještaja, izleta i samog natjecanja bila je odlična. Jedino nam je žao što je sam test iz znanja obuhvatio vrlo mali dio gradiva tako da je većina učenika bila nezadovoljna pokazanim znanjem. Međutim, shvatili smo ovo natjecanje prvenstveno kao krasno druženje i lijepo iskustvo. Dokaz tome je što su se prijateljstva sklapala i s «najopasnijom» konkurencijom. Čestitali smo najboljima s nadom da ćemo se i mi jednom naći na tom mjestu. Sada kada smo probili led i uspjeli prvi put doći do državnog, vjerujemo da će nam ovo iskustvo pomoći da jednog dana i mi budemo najbolji.

Košarkašice i rukometaši srednjoškolski su dopravnici Hrvatske

Luka Humski

Ovogodišnje državno prvenstvo za nas je započelo 3. travnja polaskom iz Zagreba. U autobusu, u kojem smo činili većinu, s nama su još bile i atletičarke iz II. gimnazije. Inače, naša je škola na državnom natjecanju predstavljena sa čak četiri ekipe što joj je, ne računajući Športsku gimnaziju, dalo status zagrebačke škole s najviše ekipa na državnom prvenstvu.

U Poreč smo stigli oko 13 sati, smjestili se u hotel Delfin i do večere vrijeme provodili odmarajući se. Nakon večere slijedilo je svečano otvaranje prvenstva koje će, kao i cijelo državno, ostati zapamćeno po propustima organizatora. Naime, za vrijeme otvaranja pola je reflektora u dvorani ničim izazvano odbilo poslušnost, plesačice su na scenu izašle pet minuta prije nastupa i ostale stajati nasred dvorane dok je nekoliko vrlih lokalnih političara, popraćeno zvižducima s tribina, držalo svoj dugo spremani govor. Posljednji propust zbio se kada je trebala nastupiti lokalna folklorna grupa. Naime, instrument nalik gajdama odbio je svirati traže-

ne note pa je ples na zamišljenu glazbu, nakon višeminutnog natezanja, ostvaren uz *playback*. Uz ove propuste, program otvaranja prvenstva ostat će zapamćen i po specifičnoj glazbi. Prvo su na scenu stupili trubači koji su podsjećali na one iz Dragačeva, potom je nastupila folklorna grupa čija je pjesma najviše sličila slovenskom folkloru, a nastup plesne skupine pratila je pjesma turskog prizvuka koja nas asocira na Bosnu i Hercegovinu. Hrvatska je na

otvaranju predstavljena himnom i zastavom koja je, uz manje tehničke probleme, ipak podignuta. Dojam - Jugoslavija u malom.

Poslije svečanosti otvaranja zabava je nastavljena u sobama u kojima se konzimiralo sve osim (bez)alkoholnih pića.

Rep prvenstva

Sljedeći je dan bio i prvi dan natjecanja. Na borilišta su izašle sve četiri naše ekipe. U Rovinju su se natjecali kroseri i kroserke profe-

državna natjecanja

sora Mate Banovca. Iako je prof. Banovac kolege prije natjecanja zastrašivao pričom o tome da je naš rezervni trkač, Filip Subotić, neposredno prije puta u Poreč bio na liposukciji te kako sad već nošen laganim vjetrom leti kao zmaj, naši se momci ipak nisu

Ove su nas godine na državnom natjecanju predstavljale čak četiri ekipe.

izborili za bolje nego posljednje mjesto. Budući da su sva tri naša krosera u cilj ušla zajedno, i to među posljednjima, dobili su naziv «rep prvenstva». Trkačice su bile nešto bolje. Osvojile su sedmo mjesto.

Sramota prvenstva

U Umagu su svoj pohod započeli rukometaši. U prvoj su utakmici relativno lagano pobijedili Bjelovčane, dok su u drugoj, u kojoj im je svaki rezultat bolji od poraza sa šest i više razlike značio ulazak u polufinale s prvog mjesta u skupini, izgubili od Virovitičana s tek jednim golom razlike. Nakon što je bilo jasno da naši u polufinalu idu na drugoplasiranu momčad druge skupine, treneri zagrebačke XII. gimnazije i momčadi iz Metkovića krenuli su u pregovore. Naime, nešto više od minute prije kraja utakmice između momčadi Metkovića i XII. gimnazije, pri vodstvu od jednog gola za Zagrepčane, voditelj XII. gimnazije i voditelj Metkovčana dogovorili su da utakmica završi s prednosti od jednog gola za Metkovčane kako bi oni u polufinalu išli na Bjelovar, a XII. gimnazija na naše momke koje je u zagrebačkom finalu pobijedila s 12 go-

lova razlike. Kakvu poruku takvi profesori šalju djeci s kojom rade te bi li takvi uopće smjeli raditi s djecom, procijenite sami.

Istovremeno kad i rukometaši, u Pazinu su natjecanje započele košarkašice. U prvoj utakmici u kojoj su odigrale dosta ispod svojih mogućnosti, sigurno su slavile protiv Gospićanki. U drugoj su utakmici naše igrice protiv ekipe Zadra. Nakon što su tri četvrtine držale rezultat neodlučenim, u zadnjoj je četvrtini našim djevojkama ponestalo snage te su Zadrance slavile.

Sukob sa zaštitarima

Nešto poslije 16 sati svi smo se vratili u Poreč. Na ulasku u hotel zaštitari su nas pregledali i nakon što su utvrdili da nitko ne šverca drogu, alkohol ili ilegalne imigrante u svojim torbama (mada Borovec kaže da je on uspio u torbi prošvercati dva mala Kineza), pustili su nas u hotel. Nakon kratkog odmora, uslijedila je večera, a poslije večere zabava u sobama. Druga će večer ostati zapamćena po sukobu prof. Župetića sa zaštitarima. Naime, dok je voditelj rukometaša u hotelskom baru mirno ispijao pivo, posjetila su ga dva zaštitara i pozvala da dođe na recepciju na razgovor. Nakon što je rekao da će doći za koji trenutak, oni su ga, očito izgovivši

strpljenje iz samo njima znanih razloga, počeli vući za ruku i vikati na njega da se prestane opirati iako on nikakav otpor nije ni pružao nego ih je samo pozivao na razum. Kako prof. Župetić ne bi potrošio previše energije, sitni su ga zaštitari (dva metra i nešto više od sto kila) odnijeli na recepciju. Na recepciji je uslijedilo ispitivanje u kojem je profesor razgovarao s dvije gospođe iz Ministarstva. Za vrijeme tog ispitivanja jedan od zaštitara, popularnog imena Kockica, pokušao je, unoseći mu se u lice, uvjeriti prof. Župetića da je pijan te da laže jer je, zamislite, popio veliko pivo od 0.3 L?! Na to je prof. Župetić samo hladno upitao tko je tu pijan jer nikad ranije nije čuo za veliko pivo od 0.3L. To je pitanje

posebno povrijedilo našeg sitnog i visoko inteligentnog Kockicu. Na kraju ovog famoznog ispitivanja, nakon što je utvrđeno da za njega nisu postojale nikakve osnove, prof. Župetiću je dopušteno da se vrati u sobu. U cijeloj

ovoj priči najapsurdnije je to da se u hotelskom baru alkoholna pića legalno toče, a neke od onih koji ih piju kasnije privode zato što su ih pili! Nevjerojatno!

Košarkašice opet u finalu

U srijedu smo na doručak otišli u 6.30 jer je autobus iz hotela za Pazin kretao već u 7.30 kako bi košarkašice mogle stići na polufinalnu utakmicu koja se trebala odigrati u 8.30. Usprkos činjenici da vjerojatno nikad prije nisu igrale ovako rano ujutro, a pogotovo ovako važnu utakmicu, porazile su ekipu Požege i više nego uvjerljivo. U nekim trenucima naše su djevojke vodile i s više od dvadeset poena razlike. Ekipa Požege tipična je tricaška ekipa protiv koje je prof. Perić znao valjano postaviti obranu tako da su protivnice rijetko imale mogućnost šutirati za tri poena. Onemogućene u svom standardnom načinu igre, košarkašice Ekonomske škole iz Požege jednostavno su se izgubile u terenu te su postale tek lak plijen našim djevojkama. U finalu su naše ponovo igrale protiv Zadrance. Zahvaljujući svojoj glavnoj igračici, Vrsaljko, višoj skoro za glavu od najviše naše igračice, koja je na

utakmici ostvarila čak 25 poena, Zadrance su porazile naše djevojke i zaslužno osvojile državno zlato. Tako je našim djevojkama u trećem nastupu na državnom natjecanju, od kada ih vodi prof. Antonio Perić, nakon dva zlatna, pripalo srebrno odličje. Za svaku pohvalu i divljenje.

Pet sekundi do zlata

U isto vrijeme u Umagu su igrali rukometaši. U polufinalu ih je dočekala XII. gimnazija. Iako su u zagrebačkom finalu uvjerli-

vo slavili protiv naših, momci iz Dubrave svejedno su u utakmicu ušli u najjačem sastavu i visoko motivirani, ali to im nije bilo dovoljno za prolaz u finale. Naime, naši su rukometaši svoju igru u međuvremenu toliko popravili da XII. nije imala velike šanse. U cijeloj utakmici XII. gimnazija samo je u jednom trenutku vodila, a jednom su uspjeli izjednačiti rezultat tako da su naši zaslužno slavili golom razlike nad prilično arogantnim zagrebačkim prvacima.

Do finalne utakmice protiv Bjelovara naši se momci ni fizički ni psihički nisu uspjeli odmoriti pa su već nakon prvog poluvremena gubili sa šest razlike. Ipak, u nastavku su uspjeli izjednačiti rezultat. Na kraju su utakmice čak imali napad za pobjedu, no, zahvaljujući jednom nespretnom dodavanju, Bjelovarčani su presjekli loptu te iz kontre postigli zgoditak. Do kraja utakmice ostalo je tek pet sekundi tako da naši više nisu stigli izjednačiti rezultat. Znajući koliko su dečki

državna natjecanja

bili blizu zlata, te da su u skupini već jednom uvjerljivo pobijedili momčad Bjelovara, možemo uistinu žaliti što nisu «pokorili državu», ali, budimo iskreni, da je itko našim momcima prije prvenstva ponudio srebrnu medalju, oni bi to sigurno objeručke prihvatili.

I još nešto, partneri u dogovaranju utakmica, XII. gimnazija i Metković, previše su energije potrošili na uređivanje rezultata pa im je premalo energije ostalo za igru. Tako su i jedni i drugi u polufinalu poraženi pa su se morali zadovoljiti međusobnom utakmicom za treće mjesto.

Nakon dodjele medalja, vratili smo se u hotel na ručak, a onda krenuli za Zagreb.

Na koncu mogu zaključiti da je ovo državno natjecanje sigurno jedno od najuspješnijih za III. gimnaziju jer ne sjećam se kada je prije naša škola na državnom natjecanju osvojila dva seta odličja i kada su na državnom bile čak četiri ekipe. Iskrene čestitke svim športašicama, športašima i njihovim trenerima na iznimnim rezultatima!

«A sad, braćo, pojmo, pojmo...»

I ove smo godine bili najbrojnija ekipa na Lidranu

Martina Kolaček

«Laku noć, svirači, pjesmom ste me opili, dušu ste mi dirnuli...» Kažu da se u pjesmi rađamo i u pjesmi umiremo, ali i sve lijepo u našem životu popraćeno je pjesmom. Upravo je tako završila ovogodišnja smotra Lidrana, velikim kolom učenika i profesora i pjesmom «Laku noć, svirači». Ali, krenut ću od početka.

Kada su nam, treći put zaredom, rekli da smo prošli na državno natjecanje, pucali smo od ponosa, no zaključili smo da nije stvar u učenicima (jer glumci su se promijenili) već u našoj voditeljici. Jedva smo čekali svibanj i četiri dana dobre zabave, upoznavanja, ali i rada.

6. svibnja brzo je stigao i mi smo natovareni robom, snovima i željama krenuli u Zadar. Turističko naselje Zaton bilo je samo naše. Ali nije bilo vremena za odmaranje i istraživanje jer nas je čekala proba u Zadru, u Kazalištu lutaka. Hm, što reći o kazalištu. Malo je... premalo! Odmah su nas svi zapamtili jer smo jedini održali ležernu probu, punu smijeha i zaboravljanja teksta. Ljudi su nam prilazili i pitali nas kako to da ne znamo tekst. Ha! Mi da ne znamo tekst, mislim - kaj god! Uostalom, znamo improvizirati! I to dobro! Brzo trčimo na probu monologa u Crkvu sv. Donata.

Pohvaljujemo organizatore koji su izabrali upravo to mjesto za samostalne nastupe. Katarina i ja smo uživale.

Nakon proba vraćamo se u Zaton, ali na kratko jer je svečano

Pitali su nas koji je recept uspjeha. Ja kažem – prijateljstvo!

otvaranje Lidrana u Zadru. Već smo postali majstori u brzom spremanju! Na žalost, naša se novinarka Iva razboljela tako da je «teta Maja» ostala s njom i propustila (do sada) najbolje otvorenje. Zadrani su priredili prekrasnu i kratku svečanost u klubu Arsenal, a zatim malu «feštu» za sudionike. Bilo nas je, s profesorima, više od 300 iz cijele Hrvatske. Brzo smo se sprijateljili s III. gimnazijom iz Osijeka i s njima nastavili feštu na plaži. Jesmo li se mi brzo sprijateljili jer smo simpatici jer imamo devet cura i jednog dečka (naime, našeg je Roberta spriječila matematika pa je Ivan profesionalno i ozbiljno odigrao i Robertovu i svoju ulogu) nikada nećemo znati. Tulum se prebacio u našu sobu i trajao do jutra. Kada su svi otišli spavati, Katarina i ja smo se počele spremati za nastup. Da, da! Nenaspavane, promukle i umorne, ali kava čini čuda. Na nastupu smo bile odlične, nikad bolje. Nisam neskromna, ovo su riječi profesorice i komisije.

Sunce nas je izmamilo na plažu. Nina, Monika, Katarina i ja bile smo hrabre i okupale se i... smrzle se. Dan je, naravno, završio tulumarenjem. A zatim dan nastupa. Svi smo promukli, ne možemo ništa normalno reći a da ne zaskvi-

ćimo. Skrivećki papamo med da nas ne skuži profesorica. Nastup je bio solidan, bili bismo i bolji da smo imali glasa. Druge skupine bile su dobre, no najviše nas se dojmila predstava «Crvenkapica»

koju su izvodili osječki gimnazijalci. Bilo je gitara, konga, harmonike i odličnih štoseva. Sva-ka čast! Slijedilo je ono čega smo se najviše bojali. Okrugli stol. Mali kiks organizatora bio je taj što su se okrugli stol za pojedinačne i skupne nastupe održavali u isto vrijeme na dva različita mjesta. Ali «teta Maja», Katarina i ja moramo biti jako brze kad hoćemo. Za pojedinačne nastupe su nas nahvalili, svrstali na sam vrh. Vidio se ponos u profesoričinih očima, ali i našim. I naša je predstava, začudo, dobila dobre kritike. Ipak, mi znamo da moramo biti bolji.

Ljudi su nam prilazili i govorili: «Profa vam je zmaj!» Govorili su to u pozitivnom smislu jer je naša profesorica imala čak pet radova na državnoj smotri. Dva samostalna

monologa (**Katarina Kosić** i ja, **Martina Kolaček**), jedan skupni nastup (predstava «**Tko lud, tko mrtav**»), jedan literarni rad (**Leonardo Krakić**) i jedan novinarski rad (**Iva Agatić**).

Tako smo i ove godine bili najbrojnija ekipa na Lidranu.

Pitali su nas koji je recept uspjeha. Ja kažem - prijatelji! I to njih jedanaest! Marica, Katarina, Petra, Maja, Ivan, Renata, Robert, Ana, Monika, Nina i moja malenkost. Prijateljstvo i sloga (iako je često nije bilo) ključne su riječi. Zato do sljedeće godine - družimo se i uživajmo! Samo nam je

nebo granica.

«A sad, braćo, pojmo, pojmo jednu po glumački... Prijatelji svi od reda, nastupamo gdje god treba!»

TRI SESTRE

Barbara Lach

Predstavu «Tri sestre» ocijenila bih vrlo dobrom ocjenom. Ne mogu joj dati najvišu ocjenu jer je pomalo dosadna. To sam, daka-ko, i očekivala s obzirom na to da je i djelo na mene ostavilo takav dojam.

No, upravo je svakodnevnim, rutinskim životom, predugim dijalozima (koji su zapravo monolozi), beskrajnim stankama i sličnim elementima, Čehov uspio zorno prikazati psihologiju lika. Uspio je dočarati propadanje čovjeka u psihološkom smislu zbog neostvarenih snova u koje, kako bi ih ostvario, nije ulagao velik trud. To je dovelo do ravnodušnosti.

Drago mi je što se redatelj držao Čehovljeva teksta, a nije iznio svoje viđenje (iako bi ono možda trajalo kraće) jer je takav način rada zahtijevao od svih suradnika na predstavi veliko zalaganje i trud kako bi što bolje i zanimljivije iznijeli originalnu priču.

Što se glume tiče, Olga Pakalović, Ana Begić i Zrinka Cvitešić podjednako su dobro dočarale svaka svoj lik. Ali najbolju je glumu ostvario Žarko Potočnjak koji je specifičnim izrazom lica, položajem tijela, hodom i govorom uspio u samo par navrata u kojima se pojavljuje izvrsno i na duhovit način okarakterizirati Feraponta. Još bih izdvojila lik povučenog, ali bezobraznog i ciničnog Soljonija. Oponašanjem životinjskog kokodakanja glumac je uspio ostati pribran i čak pritom imati vrlo ozbiljan i grub izraz lica. Mene se to posebno dojmilo.

Scenografija mi se jako svidjela jer je u svakom prizoru postavljen dubinski kadar pa se tako u isto vrijeme odvijala radnja npr. u dnevnom boravku i u blagovaonici (u pozadini) čime je postignuta dinamičnost. Svidio mi se namještaj (klavir, starinski, rustikalni krevet i ormarići...), a isto tako i unikatni rekviziti (starinska kolica i kovčezi, perike...).

Kostimografi su svoj dio posla također vrlo dobro odradili. Meni se najviše svidjela Ferapontova «klošarska» kombinacija jer je dobro dočaravala lik starog, nagluhog slugu i Žarko Potočnjak

ju je znao nositi na profesionalan i duhovit način. U samoj drami spomenuti lik nije mi se činio posebno važan, no u predstavi je on podigao atmosferu zahvaljujući izvrsnoj glumi. Da sam ja bila na mjestu redatelja i predstavu napravila u okviru svog viđenja djela, svakako bih dala veću ulogu Ferapontu.

Kao mali nedostatak navela bih neprisutnost glazbe na sceni. Mislim da je osim klavirskih izvedbi trebalo još glazbenih pratnji jer se na taj način moglo dodatno dočarati raspoloženje.

Tihana Šujica

Početkom veljače u Klovićevim dvorima otvorena je izložba «Simbol boga i kralja – prvi europski vladari». Izložba je treća u nizu izložbi koncepta kojom se nastoji dočarati vučedolska kultura. Ova najvažnija kultura brončanoga doba na tlu Hrvatske razvila se na području istočne Slavonije u razdoblju od 3500. do 2200. g. pr. Kr. Vučedol je područje na desnoj obali Dunava udaljeno svega pet kilometara od Vukovara.

Izložba započinje smještanjem kulture u izvorišni prostor i razdoblje uz bogatu usporedbu s drugim istodobnim kulturama Egipta, Grčke i Mezopotamije. Početak predstavljaju divlje nekontrolirane vatre, slijedi krađa vatre bogovima pa metalurška vatra. Isprepleću se mitovi i legende toga doba uz opise nebeske i zemaljske vatre, metalurgije kojom se bave samo izabrani, bogova ljudske naravi i oblića.

Središnje mjesto zauzima metalurgija, kao polazište za cjelokupne promjene koje su omogućile stvaranje vučedolske kulture. Slijede poznati mitovi Staroga svijeta kojima se nastoji objasniti uloga i značaj «vučedolskog boga vatre i metalurgije». Nalazi bojnih sjekirica s područja Slavonije upotpunjeni su istodobnim nalazima sjekira iz Bosne i Hercegovine. Obilje metalnih sjekirica, koje su služile kao platežno sredstvo, sigurno pretpostavlja i stvaranje prve vojske. Na kraju prostori-je s opisom metalurške tehnike stoji: «Rani je metalurg tako proizveo vladara, a sebe uzdigao u božanske visine.» Metalurzi su zbog postupka dobivanja bakra iz rude s povećanim udjelom arsena bili hromi. Hromi poput

Klovićevi dvori – izložba kao putovanje u prošlost, u nepoznati svijet

SIMBOL BOGA I KRALJA

*“Svijet je ovaj uvijek bio i jest vatra vječno živa, koja se s mjerom pali i s mjerom gasi...”
Heraklit (oko 500. pr. Kr.)*

jarebice, svoga simbola, hromi poput Hefesta iz grčke mitologije, zauzimajući posebno mjesto u društvu. O tome svjedoče brojni nalazi na kulturnom lokalitetu Vučedola - Gradcu gdje je vučedolska priča za nas i započela 1938. godine. Tada njemački arheolog R. R. Schmidt otvara prvo iskopavanje na nalazištu i to na najsvetijem mjestu Vučedolaca.

Poseban dio izložbe predstavljaju nalazi iz Crne Gore, točnije nalazi kasne vučedolske kulture. Predstavljani su nizom zlatnih ričica pronađenih pod tumulom uz kostur muškarca. Nalaz predstavlja, pretpostavlja se, prvu europsku krunu. Ponovnim isprepletanjem s drugim kulturama donosi nam važan podatak, bakrene i kamene sjekirice često se nalaze u rukama vladara starog Sumera, Egele i Anatolije, dok hijeroglifski znak za boga predstavlja upravo prikaz sjekire. Posebno mjesto kovača, ili bolje rečeno ljevača, ne samo u vučedolskoj kulturi, otkriva odnos nomadskih stepskih naroda koji je iznjedrio vladara najveće zemlje ikad osvojene - Džingis kana. Jedino su takvi velikani uz sve vladarske simbole smjeli ponijeti i onu od najviših - titulu kovača.

Naše putovanje kroz vrijeme prate zvukovi iz metalurške radionice stare 5000 godina i zvukovi gajdi. Razgledavanjem izložbe ulazimo u jedno drugo vrijeme, u nepoznati svijet, vraćamo se u prošlost, a duhovi Vučedolaca pojavljuju se potpuno jasno pred našim očima. Ova je izložba jedan mali korak u upoznavanju naj snažnije kulture koja je imala veliki utjecaj i ostavila snažan trag u suvremenoj kulturi Europe.

I OVE GODINE U MEĐUGORJU

Karmen Abramović

Prvi dan

U utorak smo trebali krenuti na put u Međugorje u 22 sata. No, na samom smo početku malo ka-

snili jer smo čekali športaše koji su bili na turniru u Francuskoj i uz rominjanje kišice postojala je

opasnost da nam splasne raspoloženje na niske grane. Ali, nismo se dali, bili smo radosni, veseli i uzbuđeni. Vrijeme loše, a mi veseli – koji paradoks. Vjeroučitelj Srećko u svom je autobusu imao još malih neprilika. Premda nam je više puta rečeno da se na ovo hodočašće ne može putovati bez osobne ili putovnice, jedna učenica nije imala dokumente. Ni to nije dalo zbuniti našeg dragog vjeroučitelja koji je odmah organizirao dolazak osobnog vozila u Karlovac i ta se učenica vratila u Zagreb. Nakon toga više nije bilo nikakvih problema tijekom cijelog putovanja.

Osim kiše koja nas je pratila cijelim putem, a pri ulasku u Međugorje nastao je pravi pljusak. Isplanirane pobožnosti morali smo na kratko odgoditi, ali već smo u 11 sati bili u Cenakolu gdje

A PROLJETNI IZLET?

Vibor Vlainić

I tako ostadosmo bez izleta. Točnije, drugi razredi bez dvodnevnog proljetnog izleta izvan Hrvatske. A baš smo se lijepo i na vrijeme sve dogovorili! Onda je krenula glasina o mogućnosti ukidanja ovogodišnjeg izleta, ali nam je zvučalo apsurdno da bi bilo istinito. Ipak se na kraju postupno otišlo k tome rješenju. Prvo smo doznali da će izlet biti jednodnevni. Raspoloženje je splasnulo. Zatim da će morati biti unutar granica Hrvatske. Veliko razočaranje. A onda šok. Nema izleta! Kaj? Zašto? Pa ko tu koga? Jesu oni normalni? Osjećali smo se prevareno i ogorčeno. Pogotovo zato jer je baš nas dopalo. Nismo dobili ni neko normalno objašnjenje razloga ukidanja. Navodno je tako jer prvi, treći i četvrti razredi imaju obveze, pa opravdano ne idu nikamo, a drugi razredi ostaju bez njega da bi bilo pošteno prema ostalima. (Kasnije smo čuli da je razlog i preveliki broj izostanaka.) Znači, ako nitko ne ide, unatoč opravdanom razlogu, onda ni mi nećemo, to jest ne možemo, iako nas ništa ne zadržava. Možda je u pitanju debljina novčanika roditelja, ali bi se u tom slučaju bilo korektno dogovoriti s njima, a ne ovako naprasno ukinuti najveće veselje učenika.

Vukovar, Ilok i Osijek

Milja Godeč

Iako je vrijeme polaska bilo prije sedam sati ujutro, atmosfera je u busu bila od samog početka odlična. Spavalica nije bilo! Bilo je pjesme, smijeha, ali i „ozbiljnih“ razgovora. U Vukovar smo došli jako brzo, što nas je uvijerilo u teoriju kako vrijeme u dobrom društvu brzo leti. Obilazak grada prošao je po planu, bez ikakvih problema. Jedan od tužnijih trenutaka bio je posjet Ovčari kada smo se prisjetili svih koji su dali svoj život za Hrvatsku. Nakon ručka u Iloku, krenuli smo prema Zagrebu. Pri povratku bilo je umornih, ali bez obzira na umor, svi smo dobro iskoristili posljednje trenutke prvog izleta u srednjoj školi.

su nam liječeni ovisnici dali ganutljiva svjedočenja o tome kako su postali ovisnici o teškim drogama i svome liječenju.

Nakon odličnog ručka po hercegovačkom kamenjaru uspjeli smo (i to bez problema) popeti se na brdo Križevac i obaviti pučku pobožnost – križni put. Poslijepodnevno vrijeme iskoristili smo za odlazak na ispovijed, svetu misu, večernje klanjanje i odlazak na Podbrdo gdje smo molili krunicu.

Ostatak večeri bio je dojmljiv, pun nekog posebnog osjećaja pomiješanog s umorom i uz dobro raspoloženje dali smo tijelu za služeni odmor.

Drugi dan

Nakon teškog buđenja i ranog doručka krenuli smo put Sarajeva. Putovali smo predivnim krajolicima ponosne i lijepe Hercegovine, a zatim su se autobusi probijali i utapali u ljepote bosanskih planina. Cijelim putem nam je prof. Srećko tumačio mjesta

kroz koja smo prolazili. Pokazao je zavidno znanje i iz povijesti i iz zemljopisa (prava je šteta što ne može odgovarati umjesto nas!). Na Bašćaršiji u Sarajevu pojeli smo nadaleko poznate ćevape i uživali u orijentalnom stilu gradnje kućica, kovanja tepsija i dezvi i tolikih drugih rukotvorina. Bilo je lijepo, ali jako kratko. Nakon toga uputili smo se u Kiseljak (hrvatska enklava) gdje smo probali kiseljačke pogačice, napili se s izvora vode kiseljak, opustošili dućane i kafiće. Iz Kiseljaka smo otišli u Visoko i vidjeli najveću i «jedinu» piramidu gdje su već započela iskapanja i istraživanja.

A zatim, bez ikakvih problema i točno u naznačeno vrijeme, stigosmo u naš lijepi Zagreb. Zahvaljujemo vjeroučiteljima Srećku i Stjepanu, vjeroučiteljici Marijani, profesorici engleskog jezika gospođi Nataši i gospodinu Robertu Rukavini što su nas čuvali i pratili tijekom cijelog putovanja.

Riječ vjeroučitelja Srećka

Zamoljen da iznese svoje dojmove o hodočašću u Međugorje vjeroučitelj Srećko dao je samo ovu izjavu:

Svi smo mi hodočasnici i putnici na ovoj našoj trnovitoj zemlji. Ne zaboravimo u svojem životu hodočastiti – pohoditi Gospina svetišta fizički i molitvom. Marija, Majka Isusova i majka naša, čeka nas raširenih ruku i u njezinom ćemo krilu uvijek naći toplinu i ljubav.

Svim hodočasnicima posebice mladim dušama želim obilje milosti i Božjeg blagoslova.

Vjerujem da nas sjaj i lažna ljepota sotone neće navesti da krenemo krivim putem. Najjače oružje protiv zla i sotone je upravo molitva koju toplo preporučam svima.

Po zagovoru Blažene Djevice Marije neka vas dragi Bog sve skupa blagoslovi!

Vjeroučitelj Srećko Malbašić

Ana Leko

Prvo odredište našeg izleta bio je Punat iz kojeg smo

nekim malim brodom prebačeni na Košljun. Cijelo vrijeme je toliko puhalo da smo mislili da će nas otpuhati i prisiliti na kupanje. Na Košljunu smo obišli franjevački samostan, a zatim smo brodić čekali dulje nego što smo bili u samostanu. Iduća postaja bila nam je Baška. Tamo smo imali čak cijeli jedan sat za ručak. Prvih petnaest minuta tražili smo pizzeriju koja radi, a kad smo je napokon našli, pizzu smo čekali više od sat vremena i, naravno, zakasnili na bus kod kojeg smo, kako bi naš vodič rekao, trebali biti u 1440(14,40). Zato je, naravno, bus s ostalih 70 učenika otišao, bez nas sedmero i razrednika koji nas je čekao, u Jurandvor pogledati Bašćansku ploču, pa vam zato ne mogu iznijeti svoje

dojmove iz Crkve sv. Lucije. Kad su se vratili po nas specijalce, krenuli smo u Vrbnik, koji smo, doslovce, samo obišli trčećim korakom. Tako umorni krenuli smo prema našoj posljednjoj postaji, prije voljenog i civiliziranog Zagreba, u grad Krk. Mi nadobudni Zagrepčanci mislili smo da će tamo ipak nekoga biti, ali ni tamo nije bilo žive duše, jer je puhala bura pa opet ništa nije radilo. Niste mogli ni palačinke pojesti, ni burek kupiti (koji je razrednik htio još od Zagreba), ali su zato dečki odmah naljušili kladionicu. I tako, nakog dugog i, vjerujte, napornog izleta vratili smo se kući. Bilo je i suza i smijeha i pjesme iako su i pjevači brzo posustali pa se pjesma mogla čuti samo u intervalima.

Purgeri u Dalmaciji

Marina Žalac

Oko šest ujutro, kad su ljudi na ulicama prava rijetkost, krenuli smo puni entuzijazma prema Dalmaciji. Iako nas vrijeme od samog početka nije baš služilo, nismo se dali omesti i cijelim putem širile su se samo dobre vibracije: pjesma, ples i zafrkancija. Nakon pet sati vožnje stigli smo u Zadar i krenuli u razgledavanje najvažnijih znamenitosti toga grada. Obišli smo izložbu «Zlato i srebro Zadra» (naravno, odmah smo zaradili zadaću iz likovnog), Crkvu sv. Donata, staru gradsku jezgru i slavne zadarske orgulje. A onda je slijedilo dugo priželjkivano slobodno vrijeme. Imali smo dva sata što nam je bilo sasvim dovoljno jer Zadar i nije baš nešto živ izvan sezone. Zato smo se brzo složili da ne bismo mogli tamo živjeti.

Koliko god mirno bilo, naši dragi dečki (koje ovim putem pozdravljam) uspjeli su skoro pokupiti batine, ali zahvaljujući nekim njihovim sposobnostima (o kojima sada ne bih) izvukli su žive glave. Nakon Zadra posjetili smo Nin i crkvicu Sv. Križa (najmanja katedrala na svijetu). Poslije razgledavanja ove metropole došlo je vrijeme i za povratak. Još me i sad bole prsti od ozljeda zadobivenih u kartaškoj igri «ajnc» na udaranje uz koju smo tratili vrijeme u busu. I tako je našem izletu došao kraj i sve bi prošlo u najboljem redu da nam na putu nisu javili da je u Zadru pronađeno dvoje mrtvih. Zaključili smo da je to tako kad purgeri idu u Dalmaciju.

20.10.2006

Maturalno putovanje IV. d u Grčku ispunjenje je njihovih snova, a mi ostali možemo i dalje samo sanjati

Martina Kolaček

Na maturalac sam odlučila gledati tzv. proustovskim očima. Ne razumijete? Prisjećajući se maturalca, shvatila sam da sam jedino tih osam dana u Grčkoj, sa svojim IV. d i raskom Anđelom Gojević, živjela potpuno, zapažajući svaki detalj oko sebe. Znam da je gotovo nemoguće tako živjeti uvijek, zato moramo biti sretni i zadovoljni jer smo zaista proživjeli svaki trenutak i iskoristili sve što

LIST III. GIMNAZIJE

ŽIVOT ZAIISTA MOŽE BITI LIJEP

nam se pružalo. Kada smo se 3. rujna našli na Borongaju, bili smo prepuni želja, iščekivanja i emocija. Znali smo da nas očekuje sve ono o čemu smo četiri godine sanjali. Put do Venecije brzo je prošao, a osmodnevni tulum počeo je ukrcavanjem na brod koji je bio zakon. Opuštanje, pjesma, pićenje, namakanje u bazenu i dobro društvo. Ah... la vitta e bella! Sve smo to zaokružili odličnim provodom u brodskom disku plešući do jutra. Ludo smo se zabavljali iako je bio tek početak maturalca.

Dolazak u Patras, iskrcavanje (mnogi smo imali problema s prevelikim koferima), smještanje u hotel, a onda trk u najbliži disko. I još jedna burna noć. Iako smo bili umorni i mamurni, očarala nas je ljepota Mikene. Nestrpljivo dolazimo u Atenu i tada - razočaranje. Prljav i zapušten grad, prepun svakakvih čudnih ljudi.

Jeli smo giros, plesali sirtaki, pili metaksu i plakali napuštajući Grčku

je prljav grad. Razgledali smo Akropolu, Partenon i ostale znamenite hrpe kamenja koje su nas čak i oduševile. Isprva smo negodovali zbog mnogih izleta, ali sada nam je

Ipak to nas nije omelo da oduševljeno jurcimo po prekrasnom hotelu (predobrom za nas bedaste), a šoping nas je toliko zaokupio da više nismo marili o tome što

drago što smo sve vidjeli iako smo svi odreda spavali u busu tijekom putovanja do odredišta koje bismo razgledavali. Nije nam bilo važno mjesto i vrijeme spavanja.

skitnje

Spavalo se na stolicama, pod stolicama pa čak i na podu.

Naša razrednica je s nama uživala, bili smo dobri i dragi (provjerite ako ne vjerujete), ali i raska je bila zakon... **PLJESAK ZA NAŠU ANGIE** (interni raskin nadimak)! Plesalo se, zabavljalo, pjevalo i tulumarilo, no sve u nekim granicama normale. Skoro smo svi izgubili glas (neki čak dobili i sunčanicu: Joj, joj, Afane, sunce ti žarko!), ali to nas nije omelo da uživamo u svim blagodatima Ate-ne. Jeli smo giros, plesali sirtaki, pili metaksu i postali još bliskiji i složniji nego što smo bili do tada. Povratak kući bio je prepun emocija, pjesmom smo se opraštali od Grčke. Teško je bilo sve zaboraviti i vratiti se svakodnevnom životu. U busu su potekle čak i suze, a oni hrabriji priznali su da su i doma plakali. Uspomene su ostale, u glavi i u srcu, a zahvaljujući našem Drinovcu i Zuboviću, i kratak film i 2860 slika uvijek će nas podsjećati na maturalno putovanje. Bilo je divno, kratko

Kriv je alkohol i majka priroda

i nezaboravno. Hvala ravnatelju koji nas je pustio, hvala roditeljima i raski te profesoricama koje

su s nama išle i tako nam uljepšale maturalac. Postali smo prava obitelj s našom Angie na čelu.

LIST III. GIMNAZIJE

Vibor Vlainić

Budući da smo se jedva izborili za dvodnevni izlet, a zatim se jedva dogovorili za program, nastojali smo ga učiniti takvim da sjećanje na njega ne traje mjesec dana, nego da se još dugo prepričava. I bili smo uspješni!

Prvo naše odredište bilo je rodno mjesto Nikole Tesle – Smiljan. Posjetili smo njegovu rodnu kuću u kojoj je (i oko nje) uređen memorijalni centar s replikama nekih njegovih izuma. Pogledali smo i projekciju dokumentarca o velikom izumitelju. Nakon toga zaputili smo se prema utočištu za medvjede u Kuterevu, prije čega smo se nakratko zaustavili na izvoru rijeke Gacke, jedne od najčišćih rijeka u Hrvatskoj. U Kuterevu smo se s udaljenosti od desetak metara suočili sa simpatičnim medvjedima, naravno dijelila nas je žičana ograda. Potom smo se zaputili sjevernije prema sljedećem odredištu i napokon stigli u Novi Vinodolski i

Borna Vuković

Nakon uobičajenih oproštaja pred put sjedamo u bus i krećemo na dugo očekivani maturalać.

Čeka nas dug put. Preko Slovenije do Venecije, a potom brodom u Grčku.

Venecija, prvo mjesto za slikanje i kratak odmor. Stare kuće, mnogi mostići, zanimljivi ljudi i dizalica odlike su ovoga grada. U stanci za objed teško je naći nešto ispod pet eura, čak je i mjesto koje vodič preporučuje izvanredno skupo. Te su cijene samo uvertira za Grčku. Zanimljiv je grad Venecija (Duždeva palača, Bazilika sv. Marka sa zvonikom, Prokurative i gradski toranj sa satom), ali mi krećemo dalje.

Putovanje brodom prava je avantura. Iako se potpuna sloboda kretanja brodom ne čini primamljivom, ona to uistinu jest.

LIST III. GIMNAZIJE

Ima više različitih brodova koji putuju za Grčku, neki su bogato opremljeni, imaju disko i kasino,

a neki nemaju. Poput našeg („Ili ste za noćni provod u brodskom diskoklubu?“ citiram riječi iz prospekta koji smo dobili). Ali to ne znači da nam je bilo dosadno. Nadomjestili smo mi taj nedostatak kabinskim zabavama, doduše treba biti tiho zbog njemačkih turista. Kabine su različite. Količako sam shvatio postoje tri veličine dostupne školskim putnicima: veoma velika, dugačka i uska, kratka i uska i zbijena. Neke kabine su imale i prozore, ali te su bile dostupne samo njemačkim turistima.

Grčka. Pristajanje broda u Patrasu u ranim jutarnjim satima. Obilazak antičkog teatra (akustičan je, veoma), tvornica grčke keramike gdje se isplati kupiti suvenire (u Ateni su ipak skuplji), ručak pa obilasci kojekakvih lokaliteta. I napokon dolazimo do Atene, smještamo se u hotel (u kojem bih izdvojio jednu zanimljivu stvar, vrata WC-a su klizna), a navečer partijamo u disko. Ljude

hotel Lišan (čiji bazen, na razočaranje nekih, nije radio za vrijeme našeg boravka). Smjestili smo se, prozujali po hotelu, koji nas je ugodno iznenadio, i riješili večeru. Tada je počela večer koju su mnogi jedva (do)čekali. Od pomno planiranog kupanja, na naše razočaranje, nije bilo ništa zbog lošeg vremena, a kasnije je počela i kiša. Ali, to nam nije moglo upropastiti večer koju smo proveli na različite načine: neki u disku na plaži, gdje smo otkrili novu dance zvijezdu, neki u hotelskom hodniku s udobnim foteljama, a neki u sobama, gdje su najumorniji ipak odlučili ubiti oko. Ujutro nas je čekala inspekcija soba, a zatim su nas, ionako već polumokre, dodatno smočili odvevši nas kroz kišni Novi Vinodolski u razgled Narodnog muzeja. Obavivši to, dobili smo malo slobodnog vremena i zatim krenuli do Fužina. Tamo smo se u špilji Vrelo propisno smrзли tako da se neki ni do Zagreba nisu ugrijali.

skitnje

u disku nije teško nagovoriti da puste hrvatsku narodnu glazbu, a zatim je izmiješaju s tehnom. Pa tko voli, nek' izvoli!

Razgledavanje Atene dosta je naporno i dugo. Počinje razgledavanjem grada, Partenona (najljepšeg grčkog hrama!) te muzeja s arheološkim pronalascima. Potom slijedi još razgledavanja grada i, napokon, slobodno poslijepodne. Iskreno preporučujem kupovinu apsinta, jer toga nema u Hrvatskoj (još uvijek žalim što nisam kupio barem tri litre).

I još nešto, morate znati da je u Grčkoj svaku cijenu moguće sniziti. Ne treba za to biti posebno snalažljiv ni zgodan, već naprosto shvatiti da je prava cijena znatno

niža nego što piše na artiklu. Pregovaranje je nužno!

Večer su neki proveli u disku (narodna hrvatska glazba, piće samo šest eura i puno Grka, tko može odoljeti?), a neki u hotelu. Sljedeći dan idemo na Egejsko more te se tamo malo kupamo i razgledavamo hram. Vodič je bio za sve pohvale, pametan, zanimljiv i nenametljiv (diskutabilno) te je razgledavanje učinio čak i interesantnim. Vraćamo se u hotel i provodimo noć partijajući u istom disku. Sljedeći nas dan očekuje još malo razgledavanja (nemoguće!), a zatim povratak brodom.

S povratka bih izdvojio svoju fasciniranost ljudima koji ne pla-

ćaju kabine te spavaju posvuda po brodu. Kada sam ja bio izbačen iz vlastite kabine (tj. ne vlastite, ali nema veze), pokušao sam spavati na palubi, ali nisam uspio. Iako sam bio preumoran, hladnoća i tvrda klupica držale su me budnim.

Na kraju svega, bilo je dobro. Razgledavanje je podnošljivo, a s dobrim vodičem i više od toga. Na maturalcu je i tako najvažnije osjetiti jedinstvo, pripadnost kolektivu, jer mi smo ipak išli kao IV. c i tijekom cijelog putovanja bili zajedno i uživali u druženju.

Napomena: namjerno sam preskočio ekscese vezane za grčke bakterije, mnogo aperitiva i golišavih scena.

**Na Olimpijadi svjetskih zborskih pjevača u kineskom gradu Xia-
menu bila je i naša Tajana Krsnik**

LIST III. GIMNAZIJE

Tajana Krsnik

Napokon je došao i taj dan, dan dugo sanjanog i pripremanog putovanja. Iako smo s nestrpljenjem očekivali polazak, na aerodrom smo kasnili, ali profesionalci uvijek kasne. Naravno, i avion je kasnio dva sata pa su neki (uglavnom roditelji) bili u panici. Ukrucavanje je prošlo dobro tako da nismo ni slutili kakvih ćemo još problema imati s koferima. Put do Moskve prošao je mirno. Na aerodromu u Moskvi proveli smo cijelu noć i već je tamo pao prvi šoping. Nakon duge neprospravane noći, krenuli smo u Hong Kong. Sve je bilo odlično do slijetanja, ali i to smo izdržali. Opet je slijedila noć na aerodromu i nakon toga putovanje busom u Xiamen. Tog se putovanja uopće ne sjećam jer sam sve prespavala.

Plavuše u Kini

Nakon dva dana napokon smo stigli na odredište. Smještaj je bio dobar, brinula nas je jedino

kupaonica u kojoj su bili čučavci. Već sljedeći dan ujutro imali smo nastup - folk. Rano buđenje, doručak, brzo odijevanje nošnji i nastup. Malo nas je uhvatila trema, a ni instrumenti nisu bili dobro naštimani pa je sve ispalo osrednje. No, sucima je to očito bilo dovoljno za srebrnu diplomu. Nakon nastupa počelo je naslikavanje. Zna se koga su najviše slikali. Dva komada s plavim okama i najljepšom nošnjom. U početku smo mislile da je stvar u nošnjama, ali kasnije smo skužile da je ipak stvar u nečem drugom. I televizija nas je snimala, kao da smo zvijezde. Zapravo, čemu ono kao?!

Sljedeća četiri dana bili smo slobodni. Jedan dan je padala kiša i bilo je ubitačno dosadno. A izvan

te škole nismo smjeli izaći jer grad i nije baš siguran. Sljedeći dan je već bilo puno bolje. Počele su probe, otkrili smo bazen, otišli do grada... I sunce je napokon izašlo tako da je sve izgledalo ljepše.

Ni jaka konkurencija nije nas zaustavila

Iako je ovo putovanje bilo i svojevrsan odmor, moram priznati da je bilo naporno. Na probama smo pokušavali ispraviti najsitnije detalje, a za to je već bilo prekasno. Uzbudjenje je raslo i sve teže smo se mogli koncentrirati.

Brinuli su nas Indonežani (Elfači). Stvarno su bili savršeni. Natjecanje u pop i jazz glazbi prošlo je odlično. Neke stvari smo otpjevali bolje nego ikad. Trema je na početku opet učinila svoje, ali brzo smo se skulirali. Imali smo problema s mikrofonom jer smo cijelo vrijeme računali na petnaest mikrofona, a dobili smo ih osam. Ali snašli smo se. I s bubnjevima je bilo problema jer do posljednjeg trenutka nismo znali hoćemo li ih uspjati nabaviti. Ali i to smo sredili.

Imali smo dosta slobodnog vremena za obilaske, šoping, zabavu, kupanje... Jedan cijeli dan razgledavali smo Xiamen. Posjetili smo tvornicu čaja u kojoj smo naučili kako se rade njihovi čajevi i koji je za što namijenjen. Za svakoga se našlo ponešto - za mršavljenje, ten, želučane probleme... Mi smo, naravno, sve probali, a neke i kupili, uglavnom za mršavljenje i ten.

Posjetili smo i botanički vrt koji je nemoguće opisati riječima.

Nakon šest dugih godina napokon je zasvirala i naša himna na Olimpijadi

Oko ogromnog jezera zasađene su prekrasne biljke, mnogo cvijeća... ma savršeno! Tamo bi čovjek mogao provesti dva tjedna. Osim toga, posjetili smo i budistički hram. I tamo je bilo zanimljivo, ali smo se skoro ugušili od mirisa onih njihovih štapića.

Šoping bez kraja

Ostale dane smo proveli u šoping. Sve je jeftino, ali stvarno jeftino. Dečki su već polako ludjeli i na kraju su odustali od hodanja za nama. Vlado i Hrc su posebna priča. Kupili su bajseve za 100 juana i vozikali se po gradu. Dok nisu jeli, spavali ili svirali, glavna zanimacija im je bilo "vopi". Ali dobri su oni dečki. Da ne bi ispalo da su sve djevojke zaludene kupovinom, moram spomenuti Antoniju koja radije spava. Ali za dečka bi i u šoping otišla. Poslije svih natjecanja opet smo imali nekoliko slobodnih dana. Neki su nastavili tradiciju (cilj: obići sve dućane) dok su se drugi bacili na šport. Igrali smo protiv nekih iz drugog zbora i izgubili, ali dobro smo se držali s obzirom na to da smo igrali s četiri djevojke.

I tajfun smo preživjeli

Kao šećer na kraju, da se možemo pohvaliti da smo i to doživjeli, došao je tajfun. Nije bilo jako gadno, ali ipak su ljudi napravili paniku. Jako je puhalo, padala je

kiša, čupalo je drveće, ali sve je dobro prošlo. Čak smo i u Hrvatskoj bili na televiziji zbog toga.

Ne smijem zaboraviti spomenuti vodiče. Nikad nismo imali ovako dobre vodiče. Juju i Štef su toliko brinuli o nama da su radili sve da ispune naše želje. Juju je čak sebe dovela u nepriliku jer je djevojke odvela u kupovinu u vrijeme tajfuna. A Štef je postao pravi Don Juan. Pola djevojaka sa zbora zapalilo se za njega. Njegove okice su ipak najviše zapazile

braća Klemenčić neodoljivi.

U Zagreb s tri srebra

Predzadnji dan u školi je bio organiziran neki party. Nabacile smo hrvatske šilterice, otpjevale nekoliko pjesmica i zapalile publiku. I tako dan po dan, došli smo do kraja Olimpijade. Ujutro smo imali podjelu diploma i medalja. Osvojili smo tri srebra. Poslije toga je uslijedilo pakiranje i navečer zatvaranje. Nakon šest dugih godina napokon je zasvirala i naša himna na Olimpijadi.

Željezničari su osvojili prvo mjesto u folku. Svaka im čast!

Na povratku smo ponovno proveli deset sati u busu (ovaj put puno udobnijem).

Pripremljena nam je večera na granici, što u Hrvatskoj možemo samo sanjati. Imali smo čak i organiziran noćni obilazak Hong Konga. Grad je savršen. Sve je osvijetljeno, u pola noći svi dućani rade, a ulice su pune ljudi. Tamo bih, za razliku od Xiamena, mogla živjeti.

Ali čarolija je kratko trajala. Slijedilo je dugo i naporno putovanje kući. Opet noći na aerodromu, treskanje u avionu, kašnjenja, sumnjivi hoteli i napokon Zagreb.

Lanu i Petru (sorry ostale). Što se tiče Don Juana, u našem ih zboru postoji još. U početku je to bio samo Vex, ali kasnije je i Burki pošao njegovim stopama. Ipak su

Sanja Srdić

Bilo je 11 ujutro, a ja sam se već počela spremati za školu, iako smo bili u popodnevnom turnusu. Oblačan i kišan dan nije dao naslutiti da se događa nešto posebno, a ipak se događalo. Bio je to posljednji dan škole za maturante grada Zagreba. Ovaj put nitko nije kasnio. I svi su, uključujući i mene, žurili da što prije dođu u školu.

Kao što znate, naša škola ima tradiciju organiziranja norijade (ili, kako bih se službeno trebala izraziti, «Dana maturanata») u dvorištu III. gimnazije. Organizirana su različita natjecanja i tombole, ali ove godine bilo je ipak drugačije. Kao ni svaki izlet, ni maturlac, ni ovaj dan nije mogao proći bez kiše. Da, kiše! Lijevalo je kao iz kabla. Ali ni to nas nije spriječilo da se zabavimo! Preživjeli smo pijavicu u Barceloni pa da nas zasmeta nekoliko kapi kiše? Zahvaljujući Heleni (hvala, hvala, hvala) dobili smo ogroman šator pod koji smo svi stali, dečki (čitaj: Nikola i Petar) pekli su roštilj ispod kišobrana i, sve u svemu, prilično smo se dobro snašli. A nakon «malo» alkohola, tko još mari za vrijeme?! Nakon dva sata fućkanja i pjevanja, skupili smo se na igralištu gdje smo pozdravili jadne drugašice koji su nas zavidno gledali s prozora, upalili bengalke, napravili nekoliko sklekova, a onda otrčali počasni krug oko igrališta (eh, nadam se da nas je profesor Perić gledao). Osim toga, norijada kao nori-

jada. Pjevali smo, plesali, grlili osobe koje nikad nismo voljeli, vidjeli profesore u drugom, nekom opuštenijem i nestvarnom izdanju, svratili u Klinček na čaj... i oko devet zaključili da nam je dosta i da smo već zaradili upalu pluća. Ipak, promijenili smo samo mjesto i nastavili ples sve do «kasnih noćnih sati». Još jedna generacija odslužila je svoje u Trečoj. Nadam se da ćemo vam bar malo nedostajati!

Sanja Srdić

Dakle, otišla je još jedna generacija maturanata. Službeno smo mi otišli već 23. svibnja, no ovo je bio malo svečaniji oproštaj. Kao i sve što smo prošli (izleti, maturalac, norijada), i ovaj dan bio je obilježen kišom i hladnim vremenom. Dolazili smo do Sheratona u nadi da po našim skupim haljinama, kompliciranim frizurama i «markiranim» odijelima neće pasti kiša. I nije. Bar smo ovaj put imali sreće! Uvodni govor održao je ravnatelj (ali da me pitate što je rekao, ne bih znala). Svi smo bili preuzbuđeni i jedva smo čekali da naša posljednja razredna večer počne. I počela je.

U početku smo se svi držali malo uštogljeno, no kada je počeo svirati *band* (koji moram pohvaliti, jer nismo previše očekivali, a ispali su stvarno dobri i zato još jednom hvala našoj razrednici), opustili smo se i zaplesali. I taj ples potrajao je sve do pet ujutro (s kratkim pauzama za jelo i popravljanje frizure). *Band* je ispunio svačije želje, svirali su od Prljavog kazališta pa sve do Shakire, tako da nitko nije ostao zakinut.

Kada su najavili posljednju pjesmu, svima je bilo jasno da je kraj. Ne samo maturalne večeri, nego i naše srednje škole; naših druženja, smijeha, suza, ljubavi,

LIST III. GIMNAZIJE

svađa. Palo je nekoliko suza (blago rečeno), zagrljaja, poljubaca i obećanja da ćemo se ponovno svi okupiti sljedeće godine. I nadam se da će se to ostvariti. Naša maturalna večer doduše nije završila u Sheratonu. Koliko god smo pričali da je ne volimo i da jedva čekamo da odemo iz nje, ipak smo za kraj otišli u našu Treću, pozdraviti se s našim klupama, plakatima i zidovima po kojima smo pisali šalabahtere, spužve koja nam je tako dobro služila kao izlika za odlazak na zahod za vrijeme dosadnih satova matematike, klupe na kojoj smo uvijek s velikom nadom čekali prof. Špoljarić da nam kaže da nema nekog sata. Nismo to željeli priznati, ali ipak će nam sve to malo nedostajati. No, vrijeme je da krenemo dalje. Neki na fakultet, neki na rad. Bilo kako bilo, svim maturantima generacije 2005./2006. želim sve najbolje i puno sreće u životu. I nadam se da ću bar još neke od vas vidjeti.

Maturalna
večer

Iva Agatić

Frajer

Dolazite doma. U dvorištu je parkiran novi sjajni auto. Prva misao: došli su vam gosti. Ali, na vratima vas dočekuje stari sav razdragan i u nekoj euforiji. Eto, neka ženska u autosalonu uvjerila ga je da je taj auto kao stvoren za njega. I pritom se, dakako, zabunila u godinama i deset minuta čudila činjenici da on ima dvoje gotovo odrasle djece. Pogodila je savršenu točku i sad novi sjajni auto, potpuno nepotrebno kupljen, stoji parkiran u vašem potpuno neuglednom dvorištu. Znaite da će mamina prva rečenica biti: «Mogao je popraviti ogradu i napokon posjeći svo to korijenje prije nego što je kupio tu bijesnu stvar!» U najboljem slučaju. A u najgorem... Ma, ne želite ni razmišljati o tome. A, stvarno je bijesan. Kričavo crvene boje, samo dvoja vrata (gdje mu je bila pamet!), krov na rasklapanje... Bojite se priupitati koliko je samo koštala nova igračka. A stari, sav veseo, odlazi u vožnjicu gradom, pa do frendova na cugicu. Obukao je neku prastaru kožnu jaknu i stavio sunčane naočale. Jedva se suzdržavate da ne puknete od smijeha gledajući ga u tom «frajerskom» izdanju.

Tulumarenje do zore

Stvarno je jako kasno. Ulazite u kuću sa strepnjom što će se dogoditi kada starci shvate da niste poštovali dogovoreno vrijeme dolaska. Polako prolazite dnevnim sobom na prstima, tiše od Pink Pantera i krećete prema svojoj sobi. Onda odjednom neka buka vani. Svjetlo, čuje se auto, ženski smijeh i glasno pričanje. Auto odlazi uz škripu kočnica. Čuje se ko-

Tvoj je stari kupio novi bijesni auto, a mama posuđuje stvari iz tvoga ormara za sve češće izlaske s frendicama. Što im se događa?

KRIZA
SREDNJIH
GODINA

Budite strpljivi! Kriza je prolazna.

mešanje i zveckanje ključeva. Pa onda psovanje. I napokon, ključ se okreće u bravi. Vi cijelo vrijeme nepomično stojite ne znajući zapravo što bi trebalo napraviti. U sobu upada stara, vidi se da je malo popila. Kosa joj je raščupana, šminka prejaka, a na sebi ima neku suknju i vašu majicu! To je stvarno previše! Pomislite gdje je sve bila, i s kim je bila. Možda vara tatu! Majica od tog trena više nije tako bitna. Napadate ju prije nego što vas je vidjela, zahtijevate objašnjenje. Između smijeha i mumljanja razabirete da je nekoj frendici bio rođendan i da su išle

slaviti. Samo, sve češće je nekoj njenoj prijateljici rođendan. Koliko to ona prijateljica ima? Ajme, a ako je bila na nekom od mjesta na koja vi idete?! Samo još nedostaje da vam konobar priča kako je ludo plesala, plaćala svima piće i izvodila *macarenu* na pozornici... Horor nad hororima!

Najbolja frendica

U sobi bezbrižno pričate s prijateljicama ili prijateljima, komentirate posljednji izlazak i sve koji su tamo bili, kad ulazi vaša draga majka. Odmah se uključi u spiku i izvali neku foru koja je svima smiješna. Osim vama. Pita vas smije li posuditi koju majicu, ili naušnice. Sarkastično prokomentira svoj izgled gledajući se u ogledalo što izazove još jednu salvu smijeha. Pohvali *outfit* jedne vaše prijateljice i pita ju gdje je to kupila. Usput, uzme jednu sliku s vašeg stola i primijeti kako je dečko na slici sladak. S isprikom da, kao, ne želi više smetati vašoj trač partiji kreće prema vratima. Na izlazu se okrene i saveznički se obrati vama: «Srce, za onaj izlazak sam ti kupila savršenu jaknicu. Samo reci do kad hoćeš biti pa ću ja to srediti sa starim.» Svi, naravno, misle kako je vaša mama zakon, ali vi ne. Nema nikakve čarolije u tome što je stalno neozbiljna i ponaša se kao da je dio vaše ekipe, vaša najbolja prijateljica.

Baš sam cool

Pozvala si dečka na ručak kod sebe. Znaš da će tvoji biti doma, ali ne brineš puno zbog toga. Dok sa starom postavljaš stol, on i stari u dnevnoj sobi gledaju televiziju. Primjećuješ da se smiju više nego uobičajeno. Pa, da, stari je prebacio na «onaj» program. Gle-

kutak za odrasle

daju spot neke mlade pop zvjezdice koji je sve samo ne čedan. Komentiraju spot uz puno smijeha i prostačenja. Već ti lagano kipi u glavi. Zoveš ih za stol. Valjda će se skulirati. Možeš misliti! Cijelo vrijeme tvoj stari priča kao da sve zna o «onim» stvarima. Priča o svojim bivšima, curama za jednu noć... Tvom dečku više nije tako smiješno, tebi sve više kipi u glavi, a tvojoj mami je toliko neugodno da ne zna kamo bi gledala. Kao da nije dovoljno, kad ste počeli jesti glavno jelo, okrenuo je priču na vas. «Jeste li se? Koristite li zaštitu?» Tvoj dečko postaje manji od makova zrna, a tebi je definitivno prekipjelo. Ustaješ suzdržavajući se od bilo kakvog još većeg skandala, vodiš dečka za sobom van. Jedva susprežeš suze što ti je stari ispaao totalni kreten i bojiš se što će tvoj voljeni reći na sve to.

Prolazna kriza

Stručni naziv koji se koristi za objašnjenje navedenih situacija jest kriza srednjih godina. Kako ih samo pogodi, kao grom. Odjednom shvaćaju da nisu više mladi i da ne mogu raditi sve što su prije mogli. Spava im se već poslije deset, nakon kratkog trčanja po parku dvadeset minuta dolaze do zraka, zanimljiva im je nekakva dokumentarna serija o slonovima... Kad počnu to primjećivati, nastojat će naći način da ne razmišljaju o tome. Bilo da se manijački bace na kontroliranje svakog vašeg pokreta, ili da probaju bar malo vratiti mladost smiješnim postupcima. Na žalost, ovome nema lijeka dok se ne pomire s tim. Možete im pokazati ovaj članak pa se možda prepoznaju u nekim situacijama. Držim fige!

Crna kronika

Ivona Došen

Danas je crna kronika prepuna priča o mladima. Najčešće o onima koji se napiju, često o onima koji se nadrogiraju i prečesto o onima koji počinu samoubojstvo.

Zašto si jedna mlada osoba oduzme život? Je li potrebna hrabrost da digneš ruku na sebe? Ili je to samo kukavičluk? Razmišljaju li oni o svojim roditeljima, svojim bližnjima, o svojim prijateljima? Razmišljaju li o svemu što ostavljaju iza sebe? I onome što ih tek čeka? O onome što su mogli i trebali doživjeti? Kakva je to situacija u životu jednog mladog čovjeka u kojoj on jednostavno odustane, digne ruke od svega i samo nestane? Postoji li zaista takva situacija? Bez izlaza? U kojoj je samo smrt rješenje? Mislim da ne postoji. Vjerujem da postoji izlaz. Samo se treba potruditi. Čvrsto stisnuti zube i boriti se. Hrabro ići dalje. Ne treba gubiti nadu i posustati. Treba odlučno ići dalje i tražiti izlaz iz problema. Jer on sigurno postoji. Samo ga treba pronaći. A ne kukavički okrenuti leđa svemu i svima i otići praveći se da nas se to ne tiče. Itekako nas se tiče. To je naš život!

Previše je stvari ispred nas koje ne smijemo propustiti. Previše toga moramo vidjeti i doživjeti. Previše ljudi koje ne smijemo napustiti. A premalo razloga da odemo.

ŽURI POLAKO

Ivona Došen

Nemam vremena za doručak. Nemam vremena za jutarnju kavu. Nemam vremena pogledati omiljenu seriju. Nemam vremena ni prošetati psa.

Toliko se trudim sustići to vrijeme, ali nikako mi ne uspijeva. Gdje je nestalo to vrijeme? Kaj je već prošlo? Dan je već prošao? I tjedan? I mjesec? I godina? A kad sam posljednji put pojela topli ručak sa svojom obitelji? Kad sam posljednji put cijelo popodne uz razgovor ispijala kavu s prijateljicom? I kad sam posljednji put sa sestrom pogledala crtić? Kad sam s prijateljem uživala u muzici? Kad sam posljednji put pročitala dobru knjigu? Davno!

Ali jurim dalje! U toj žurbi ponekad sretnem nekoga i kratko popričamo. Ali samo nakratko. Jer nemamo vremena za razgovor. Moramo naganjati nekakve rokove, brige, novce... uvijek nešto. I nikad ništa ne stignemo. I nikad nemamo vremena.

E, a onda mi dosade ti «nemam vremena» i «ne stignem», pa primim sestru za ruku i odvučem je u kino. Frendicu odvedem u knjižaru da si kupimo knjigu. Pa nemam izgovor da ju ne stignem pročitati. Nema roka za vraćanje. A poslije dugo sjedimo na kavi. S frendom odem na koncert i uživam u glazbi. Sljedeće jutro spavam do podne. I onda, dok uživam uz svoju jutarnju kavu, pomislim: «Nek život žuri, ja ću lagano....»

Iz života naših vršnjaka...

Anina priča

Iva Zelić

Jutro. Jedva ustaješ iz kreveta. Čini ti se na lijevu nogu jer prvo što si ugledao bila su lica tvojih staraca ili, još gore, katastrofa zvana mlađi brat i(li) sestra. Kako je dosadan život! Jedno te isto iz dana u dan. No, neki od nas nemaju ni to. Evo, donosimo vam neobičnu priču **Ane Benković**.

Ana je svoje predškolske godine provela uz svoje roditelje. Išla je u vrtić, družila se sa svojim vršnjacima, vikendom posjećivala baku i djeda u Bjelovaru, iščekivala rođenje neizostavnog lika svake priče, mlađeg brata... Ali iznenađeno dolazi do prve promjene u njenom životu. Preselila se k baki i djedu u Bjelovar gdje je i pohađala osnovnu školu. Zapravo su je oni i odgojili. Vjerujem da svi vi koji ste, bilo zbog roditeljskog posla ili nečeg drugog, više vremena provodili s bakom i djedom znate kolika je njihova ljubav prema svojoj unučadi. Veća i od one prema vlastitoj djeci. Tako je bilo i u Aninom slučaju. Vjerojatno vam se ovo čini kao prilično obična priča. Pitate se što bi moglo biti tako neobično.

U petom razredu osnovne škole Ana je bila suočena s prvim velikim gubitkom. Umrle joj je majka. Njezin je brat još uvijek bio premalen da bi shvatio, ali Ana je bila dovoljno zrela da shvati da mame više nema. Život je ipak tekao dalje. Uz potporu bližnjih, ponajviše bake i djeda, završila je osnovnu školu u Bjelovaru odličnim uspjehom. Kako Zagreb ipak pruža najbolje uvjete za daljnje

obrazovanje, Ana i brat su preselili u Zagreb. Kod oca. Ana je upisala Treću gimnaziju i konačno živjela prilično tipičnim životom zagrebačke srednjoškolke. No, njezin je otac zbog posla, što kod nas već postaje klasika, često izbivao iz kuće tako da su ona i brat bili prepušteni sami sebi. Suočena sa činjenicom da joj je otac kao vozač stalno na cesti, Ana je strahovala.

Što ako mu se štogod dogodi, ako pogine, kako će ona i brat? Bit će sami. Na žalost, dogodilo se upravo to. Otac je poginuo u prometnoj nesreći. Taj je film proživjela već milijun puta u svo-

joj glavi i iako se na kraju svakog scenarija njezin svijet rušio, u stvarnosti se to nije dogodilo. Možda zato što je predosjećala. Kao da se unaprijed pripremila. No, bilo je bolno, naravno da je bilo. Samo je jedan otac.

Ali, svijet ide dalje, vrti se, okreće, s nama ili bez nas, njemu je svejedno. Ani nije bilo. Ona je odlučila biti dio tog svijeta, pronaći svoje mjesto, ostvariti svoje snove. Skrb nad njima preuzeo je ujak. On se brine o financijama i najosnovijim stvarima, ali Ana i njezin brat žive sami.

Tijekom dana o njima brine jedna žena. Ona čisti, kuha, sprema, radi kućanske poslove.

Ipak, i Ana je preuzela dio roditeljskih obveza. Ona vodi računa o zadaćama svoga brata.

«Ne služe li starije sestre za to?» skromno pita Ana.

Unatoč velikoj obiteljskoj tragediji, Ana je sretna. Prema ujaku osjeća veliku zahvalnost i ljubav. «Imam najboljeg ujaka na svijetu!» kaže Ana. «Imala sam sreću. Svi su bili uz mene. I rodbina, i prijatelji, i znanci.»

Ana pohađa redovito nastavu, u slobodno vrijeme odlazi na susrete franjevačke mladeži, izlazi s prijateljima, vikendom posjećuje baku i djeda u Bjelovaru, odlazi do ujaka i živi.

Ona je jedna mlada, vedra, ambiciozna osoba koja želi ostvariti svoje snove.

Ana, želimo ti svu sreću u životu, a svima ostalima mogu samo poručiti: «*Always look on the bright side of life!*»

«Imala sam sreću. Svi su bili uz mene. I rodbina, i prijatelji, i znanci.»

UPOZNAJETE **FILIPA STANIĆA** KOJI JE SA SAMO 16 GODINA JEDAN OD NAJBOLJIH KOŠAR-
KAŠA (KADETA) HRVATSKE

Filipov san – zaigrati u NBA ligi

Martina Dabić

Kada si se i kako počeo baviti košarkom?

Košarkom sam se počeo baviti 1997. godine, znači prije devet godina, a kako? Pa, kako sam išao s tatom na Cibonine utakmice, jednostavno sam zavolio taj šport. Dobro, neko vrijeme sam se dvoumio između košarke i rukometa, no na kraju sam se odlučio za košarku. I tako sam počeo trenirati u Maloj školi „Cibona Vučići“ koja se nakon dvije godine preimenovala u „Hrvatsku košarkašku akademiju“. Prije tri godine prešao sam u Košarkaški klub Fenix gdje sam i danas.

Kakvi su tvoji dojmovi s posljednjeg natjecanja na kojem si sudjelovao?

Posljednje natjecanje bila je završnica prvenstva Hrvatske za kadete na kojem se Fenix plasirao među četiri najbolja kluba u Hrvatskoj, što je veliki uspjeh.

Koji je tvoj najveći uspjeh do danas?

To što sam u kadetskoj reprezentaciji Republike Hrvatske, što je izniman uspjeh i rezultat velikog uloženog truda i rada, jer ipak između 10 000 odličnih igrača u Hrvatskoj ja sam među prvih dvanaest. A nagrada je odlazak na

Europsko prvenstvo u Madrid od 1. do 11. kolovoza 2006. godine.

Koliko se još dugo planiraš baviti košarkom?

Nakon što sljedeće godine postanem junior, vjerojatno ću te dvije juniorske godine provesti u Hrvatskoj, gdje ću u međuvremenu završiti i gimnaziju, a nakon toga, ako mi se posreći, možda odem na koledž u Ameriku, a ako se to ipak ne dogodi, onda ću zaigrati za neki hrvatski klub.

A što je s NBA-om?

Još je prerano govoriti o tome, tko zna, možda jednoga dana. Pa, Bože moj, ništa nije nemoguće!

Dobro, vratimo se u sadašnjost, kako uspijevaš uskladiti košarkaške treninge s nastavom?

Teško! Trudim se koliko mogu, učim kada stignem, međutim imam jako malo vremena zbog treninga.

A što je s razumijevanjem profesora?

Pa... (smiješak). Neki su puni razumijevanja i shvaćaju da ni meni nije lako, a o onim drugima ne želim ni razgovarati.

A što je s privatnim životom?

Nemam vremena za tulumarenje i izlaske, znam ponekad subotom izaći s *frendovima* iz kluba van, no to je vrlo, vrlo rijetko.

A što drugi misle o njemu?

Andrea (prijateljica iz razreda): „Kada nema Stanića, to se odmah primijeti. OK je on tip, zabavan je i šašav, no ponekad i pomalo naporan. Ipak, moram priznati, zna **savršeno masirati!**“

Lovro (prijatelj iz kluba): „Filip je dobar *frend*, ima smisla za humor, voli provocirati ljude, no dobar je košarkaš.“

preporučujemo

Želite li osloboditi svoju maštu, uplovite u čarobni Eydis svijet

Eydis

TV preporuka: Snimaj, reži, bježi

Vibor Vlainić

Ne, ovo nije naziv još jednog proizvoda iz užasne TV prodaje zbog koje gubimo živce. Ovo je jedna emisija kakvu još niste imali prigodu vidjeti na malim ekranima i traje već više od pola godine! A nakon devet snimljenih epizoda, počele su emisije uživo izravno iz studija (nedavno prikazana treća, a tko zna koja će biti dok ovo budete čitali). Ali, da malo pojasnimo kakva je to uopće emisija. Teško je reći o čemu se radi ili čak navesti neki smisao, no ukratko se može opisati ovako: ekipa iz kvarta se našla pa su zafrkanciju odlučili podijeliti sa širom publikom. Iako ideja o emisiji datira još iz 1998., tek je ove godine realizirana, tj. njezin tvorac je montirane snimke tek ove godine poslao televiziji. Nakon prvih nekoliko epizoda reakcija je publike bila pozitivna pa tako „Snimaj, reži, bježi“ traje i danas, a nadamo se da će još dugo trajati. Unutar emisije ponekad se prikazuju spotovi benda „New Shit On The Block“. Iako dečki iz benda ne znaju svirati, ne izgledaju dobro i nitko ih ne sluša, neizostavni su dio emisije. Zato, ako ste željni genijalnih skečeva i gegova, ovo biste obavezno trebali gledati. Neke od najpopularnijih fora su legendarna „Mjenjačnica“, „Zebra“, „Brazil“ ili pak „Mali oglasi“. Naravno, uvijek se proizvode novi skečevi i spotovi. Emisija se prikazuje nedjeljom kasno navečer na OTV-u, a možete posjetiti i stranicu www.snimajrezibjezi.com gdje su uz različite podatke i slike većine ekipe. Ako vas sve ovo nije uspjelo zainteresirati da pogledate bar jednom ovu emisiju, možda to učini znatiželja, a ako ni to ne uspije, zaboravite da ste ovo pročitali.

Eydis je islandsko ime izvedeno od staronordijskog „ey“ (otok) i „dis“ (božica).

Dino Kranjčević

Eydis info je portal fantastičnih, srednjovjekovnih i ostalih mističnih sadržaja. Na njemu možete naći, ali i sami objaviti, članke, vijesti, slike ili pak linkove s područja književnosti, filma i igara fantastičnog žanra. Namjera portala je skupiti, ali isto tako i pružiti korisnicima što više informacija o prošlim, mističnim vremenima.

Fantastika objedinjuje teme imaginarnog, maštovitog i nestvarnog, ostvarenog putem bilo kojeg medija, od knjiga, glazbe i slika do televizije i računala. Glavna polazna točka je mašta, a krije se u svakom od nas, samo što neki imaju veću potrebu povremeno ju i osloboditi. Prepuštanje mašti nikako ne podrazumijeva povlačenje osobe unutar svoja četiri zida i odbijanje realnosti, to je način da se opustimo, zabavimo, a ponekad i zamislimo nad svijetom u kojem živimo.

Ako još uvijek volite dječje bajke, srednjovjekovne i antičke predaje i legende, klasične svjetove vilenjaka i patuljaka ili znanstvenu fantastiku utemeljenu na pretpostavkama današnje znanosti, posjetite ove stranice.

Portal je još uvijek u izradi, a s radom je počeo krajem prosinca prošle godine. U svega nekoliko mjeseci aktivnosti pokazao je da će postati najveći portal u Hrvatskoj ove tematike. U njegovoj izradi možete pomoći i vi registrirajući se na forum i dijeleći svoje mišljenje o temama koje tamo možete naći ili pišući članke i vijesti fantastične teme za sam portal. Link: www.eydis.info

preporučujemo

O kao osveta

Iva Zelić

Opet fantastika i maskirani junaci! Potpuna nerealnost! Te su mi misli sijevnule glavom nakon pročitane sadržaja ovog uratka redatelja Jamesa McTeiguea, a popratila sam ih zijevanjem. No, frendica me odvela u kino i moram priznati da sam se i više nego ugodno iznenadila. Tu je maskirani osvetnik, ali i nešto mnogo više - sloboda svakog pojedinca. Kako ju zadržati u vremenu tiranije, u vremenu u kojem su ljudi kao strojevi bez vlastitog mozga podložni naredbama tzv. diktatora. Svatko tko digne glas osuđen je na potpunu propast ili čak smrt. Mjerilo nije ni novac, ni snaga, samo moć. Pa čak i ako do nje dođemo iskorištavanjem ljudi pod krinkom sveukupnog probitka čovječanstva. Može li pojedinac nešto promijeniti? Dolaze li stari grijesi na naplatu? Jesmo li spremni bez straha položiti čak i vlastiti život da bismo ponovno osjetili slobodu? Ako želite saznati odgovor na koje od ovih pitanja, rasplesti zamršeni zaplet ovoga filma, požurite u najbližu videoteku!

LIST III. GIMNAZIJE

Bob Marley još je uvijek IN!

Martina Dabić

Bob Marley bio je legenda još za života. Svoj zvjezdani put započeo je 1963. godine (bilo mu je tek osamnaest!) kada je osnovao grupu „The Teenagers“ (kasnije preimenovana u „Wailers“) i snimio svoj prvi

album „I`m still Waiting“. Iako je Marley jedan od onih glazbenika kojeg su slušali naši roditelji kada su bili mladi, aktualan je i danas što potvrđuje činjenica da se čak 25 godina nakon njegove smrti održavaju koncerti povodom njegova rođendana (ove bi godine napunio 61. godinu) na kojima nastupaju izvođači koji u Bobu vide svog idola.

U moru glazbenika koji su uplovili u regge vode u našoj maloj zemlji u posljednje se vrijeme istaknuo regge roots band Brain Holiday (čiji novi CD, „Stereo Roots“, preporučujem svima).

James Blunt, Back to Bedlam

Martina Dabić

Priču o Jamesu Bluntu, britanskom vojniku koji se povratkom u svoju rodnu zemlju bacio na pisanje pjesama i izdao svoj prvi CD (Back to Bedlam) na kojem se nalazi desetak pop-rock pjesama, vjerojatno ste već čuli. Sigurno sam da su vas već osvojile pjesme „You Are Beautiful“ i „Goodbye My Lover“ koje jednostavno tjeraju suze na oči. Iako su kritičari negativno ocijenili ovaj CD, prozivajući ga srce-drapajućim i

ispraznim, James je osvojio nominacije za Brit Awards u čak četiri kategorije, i to za najbolji album, singl, te najboljeg pop i novog izvođača, što je pokazalo da je pronašao put do ljudskih srca.

BEND KOJI ZASLUŽUJE ŠIRU PUBLIKU

Flogging Molly

Borna Vuković

Malo je ljudi čulo za ovaj popularni *punk-rock* bend iz Amerike iako u američkim krugovima uživaju u respektabilnom broju fanova.

Bend su u Los Angelesu osnovali karizmatični Irac **Dave King** i violinistica **Bridget Regan**. U početku su King (prije je svirao u metal bendu Motorhead) i Bridget svirali po pubovima gdje su naišli na petero zanimljivih ljudi s kojima su se sprijateljili i proširili bend. Nisu odmah postali popularni, ali su na njihove nastupe dolazili poklonici njihove nevjerovatne energije i još nevjerovatnijeg jedinstva. King je rijetko koji koncert održao bez čaše piva u ruci, ali mu to nije nimalo umanjilo efektivnost na pozornici. Pjevao bi furiozno, hrabrio publiku i dodavao duhovite opaske, dok bi ga bend u stopu pratio, posebno Bridget violinom koja je djelomično smirivala i davala zemaljski duh brzog svirci benda. Na jednom od takvih koncerata pojavili su se ljudi iz Side One Dummy Recordsa koji su bili fascinirani energijom benda te su potpisali ugovor. Glazba Flogging Mollyja mješavina je irske folk glazbe i *punk-rocka* (inspiriranog The Poguesima), ima gusarski prizvuk, a riječi pjesama upućuju na irske korijene. Prvi album, **Alive Behind the Green Door** (1997.) bio

je tek uvertira. Prvijenac je bio *live* album i pokazao je dio snage benda. Sljedeći album, **Swagger** (2000.), pokazao je bend u punom potencijalu. Uz brze *punk* stvari, ali i spore, nostalgične pjesme, album je ostvario uspjeh. Pokazao je da bend nije zanimljiv samo odabranoj publici već mnogo širem krugu slušatelja.

Usljedile su turneje, život na cesti, redovito opijanje i nastupi u punim dvoranama. Poslije su izdali još dva albuma i jedan DVD. **Drunken Lullabies** (2002.) bio jednako dobar kao i prethodni album i otvorio je bend djelomično Europi (singlom *Drunken Lullabies* za koji je snimljen i spot). **Within a Mile of Home** (2004.) treći je njihov album. Snimljen je i DVD **Whiskey on a Sunday** koji je jedan od najboljih koncertnih DVD-a koji sam gledao. Nevjerovatna ljudska dimenzija članova benda ovdje je najbolje vidljiva, njihovi, većinom, teški životi i put do uspjeha. Ovdje najbolje dolazi do izražaja iznimni duh benda, njihova međusobna kemitja i njihova koncertna snaga. Da zaključim: Flogging Molly zaslužuje širu publiku! Tko imalo voli irsko, *punk-rock* ili jednostavno dobru svirku, neka poslušati barem *Swagger*, dok DVD preporučujem apsolutno svima. Uživati ćete!

Njihova glazba mješavina je irske narodne glazbe i *punk-rocka*

Sanja Srdić

«Prvorodeno dijete samo zapovijeda. Uvijek dobije ono što hoće. To će dijete najvjerojatnije postati generalni direktor velike kompanije, diktator male zemlje, slavna manekenka...

Najmlađe dijete je beba. Uvijek dobije što želi. Vjerojatno će otkriti lijek protiv raka, voditi vlastiti *talk show*, stupiti na izvanzemaljski leteći brod kad sleti na naš planet i reći «Dobro došli na Zemlju!»

Srednje dijete? Izgubljeno u cijeloj toj zbrci. Nikada ne dobije ono što hoće. Dijete za koje postoji najveća vjerojatnost da kao tinejdžerica pobjegne od kuće i tjednima, prije nego što itko uopće primijeti da je nema, živi na ostacima Big Macova iskopanih iz kontejnera za smeće iza lokalnih Mc'Donaldsa.»

Ovih nekoliko rečenica posudila sam iz knjige «**Prava američka cura**». Nisam baš veliki obožavatelj Amera, ali knjiga je stvarno zabavna i vrlo vjerno opisuje moju situaciju (iako bih ja radije jela *cheeseburger*). Naime, ja sam srednje dijete.

Moja starija sestra imala je sedam godina kad je dobila mene daveža za sestru. I danas mi u šali (bar se nadam) zna reći kako je jako željela mlađu sekicu, ali je ubrzo požalila. Dok se mlađi brat nije rodio, ja sam bila najmanja i najslađa. Suzama sam dobivala sve što sam htjela, a moja je seka uvijek bila krivac za sve. Znale smo se potući do krvi i najčešće bih ja izazvala sukob, ali kad su mama i tata došli doma, ja sam bila ta koja je bila žrtva. Iako sam bila sedam godina mlađa, uvijek sam željela ići s njom van, a kad me odbila povesti, ja sam se ra-

Prvorodeno dijete samo zapovijeda, najmlađe uvijek dobije što želi, a srednje dijete?

Kad se rodio, on je zauzeo ulogu najmanjeg i najslađeg, ona je i dalje ostala najstarija i najpametnija, a ja sam postala (o)srednja.

splakala tako da ni ona nije mogla ići. A onda je došao on. Mali preslatki davež, moj «buraz». I sve se promijenilo. On je zauzeo ulogu najmlađeg i najslađeg, seka je i dalje bila najstarija, najpametnija i najljepša... A gdje sam bila ja?

Seka se sad, kao i ostatak obitelji, okrenula prema bratu. Njihove oči vidjele su samo njega. Nikad neću zaboraviti dan kad nam je teta došla u posjet. Ja sam joj se razveselila, a ona me nije ni pozdravila, samo je, kao opčinjena, otišla u bratovu sobu. Što god je moj brat skrivio, sad sam ja bila kriva, a kad se potučemo, iako on mene

udari šakom u leđa (i to prvi!), ja dobijem «jezikovu juhu».

No, sestre i braća ipak imaju i neke prednosti. Moja sestra vozi pa svaki put kad pada kiša, pobjegne mi bus ili mi se jednostavno ne da pješice doma, ona dođe po mene. Posuđuje mi odjeću i uvijek mi služi kao «modni kritičar». A, što je najvažnije, uvijek je uz mene kad me nešto rastuži. A brat? Ima li što ljepše nego kad mi ostavi zadnji bombon ili me zagrli i poljubi iako ništa ne treba? Nema. U tim trenucima zaboravljam sve negativnosti svoga položaja. Biti srednje dijete ipak nije loše!

Mnogo besmislenih kriterija, koje je teško zadovoljiti, postavljamo sami sebi

Muže odrastanja

Iva Zelić

Kompleksi. Tako mala, a tako moćna riječ. Noćna mora svakog tinejdžera. Priznali mi to ili ne, svi ih imamo. I oni koji izgledaju odlično, i oni koji ne izgledaju tako dobro. No, pravo je pitanje zašto.

Najgore je prije spoja ili u komunikaciji s pripadnikom suprotnog spola koji ti se sviđa. Tada je u glavi košmar suludih misli: Kakva mi je zurka? Strši li mi kosa? Je li mi trbuh dovoljno mišićav i ravan? Izgleda li mi stražnjica dobro u ovim trapericama? I tako u nedogled. Kad prođe susret i

«Jesam li dovoljno lijep, pametan, dobar, mršav, zanimljiv, zabavan?»

taman odahneš, dolazi novi košmar. Jesam li bila previše naporan? Jesam li previše ili premalo pričao? Je li joj se svidio poljubac? Hoće li me uopće nazvati? Jednostavno ne damo svojoj glavi i mislima mira.

Ali nije to jedina muka. Strahovi i kompleksi stalno su prisutni, i kod kuće i u školi. Jesam li do-

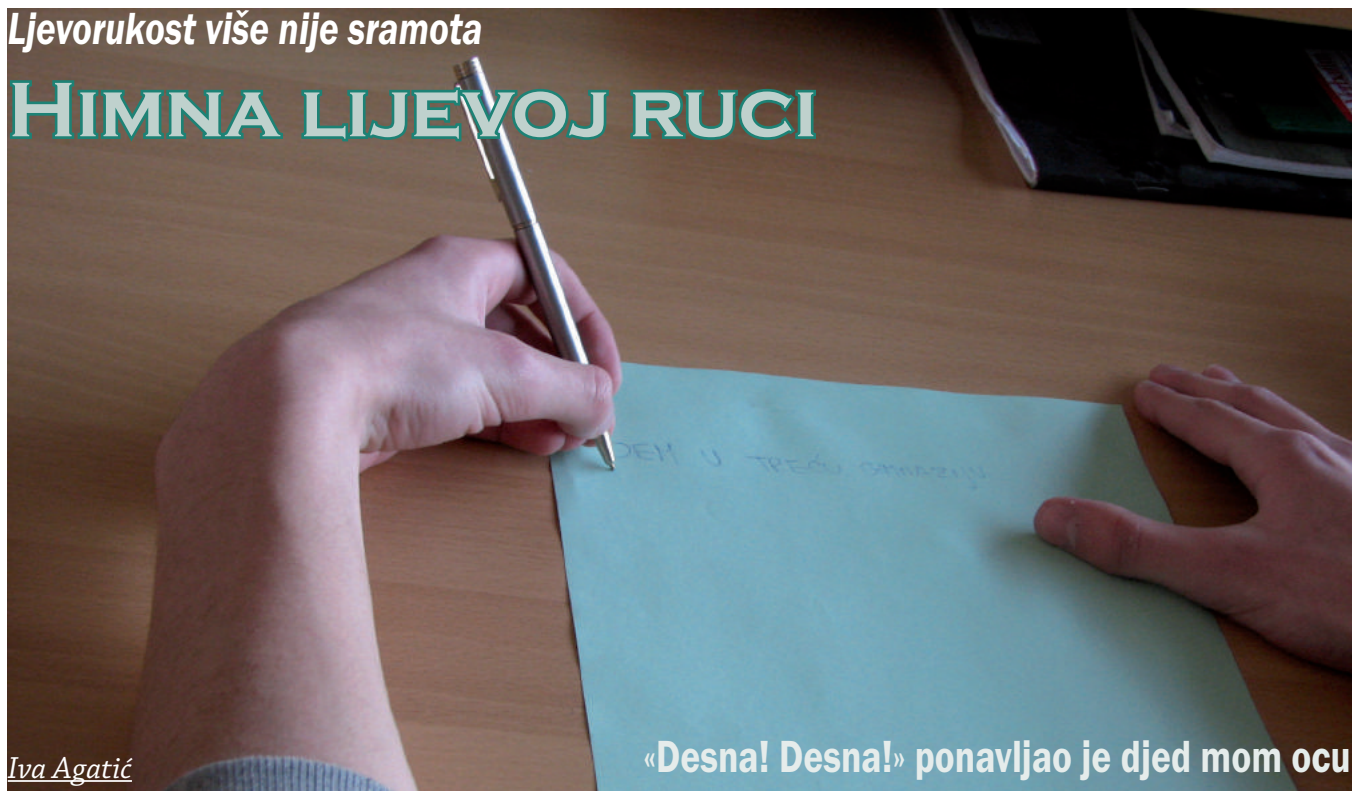
voljno dobar i pametan? Hoću li razočarati svoje roditelje? Jesam li krivo postupila u toj situaciji? Katkad tolike psihoanalize dovode do sloma živaca. Toliko se trudimo učiniti sve najbolje da je često učinak upravo suprotan. Bojimo se da ćemo razočarati one koji u nas vjeruju, no najviše se bojimo da ćemo razočarati sami sebe. Od tog straha jači je samo strah od gubitka prijatelja. Hoće li nas oni prihvatiti ako pokažemo kakvi doista jesmo? Bojimo se da neće razumjeti.

Stalno se promatramo pod povećalom. Mjerimo svaki svoj kilogram. Toliko se trudimo izgledati poput lica s reklama kojima nas bombardiraju da često obolimo od anoreksije i bulimije. Važemo svaki svoj postupak. Toliko se trudimo svidjeti drugima da zaboravimo tko smo. Čemu sve to? Uistinu nije potrebno. Onaj tko te voli i cijeni čini to zbog onog što si, a ne zbog onog što ti misliš da bi trebao biti. Okreni se oko sebe. Zar ne primjećuješ da postoje ljudi kojima je život ljepši i lakši baš zbog tebe? Možda ti to neće reći riječima, ali jedan osmijeh ili pogled može reći mnogo više od riječi. Samo trebaš vidjeti. Zato budi svoj. Čini stvari na svoj način. I daj jednom poslušaj onaj tihi glas unutar sebe koji tako često ignoriraš. Samo on zna što je najbolje za tebe. Prihvati sebe. Upravo onakvog kakav si. Sa svim manama i vrlinama. To je prva, najvažnija i najteža stepenica. Prva etapa puta. Puta do zadovoljstva i sreće. Puta do samog sebe. Ne možeš uvijek biti jak i snažan. Ljudsko si biće, nisi kamen. Opusti se. Udahni i zavrti se. Uхвати pogledom ljepote ovoga svijeta, šarenilo boja što te okružuju i živi svoj život.

Ljevorukost više nije sramota

HIMNA LIJEVOJ RUCI

Iva Agatić

«Desna! Desna!» ponavljao je djed mom ocu.

Ja sam ljevak. Bolje rečeno, ljevakinja. Nisam shvaćala značenje toga dok nisam krenula u osnovnu školu. A i tada mi je bilo sporredno, uzela sam svoju prirodno bolju, lijevu ruku normalno. U razredu nas je bilo malo koji smo pisali lijevom rukom, ali nikad nismo to doživljavali kao nešto posebno. Jednostavno, okolina nam nije to nabijala kao neku abnormalnost, nije nas izolirala. Ali, nije uvijek bilo tako. Pitala sam se odakle meni taj gen za pisanje lijevom rukom kada su mi oba roditelja dešnjaci? Ispalo je da stari nije. To jest, sad nije. Rođen je kao ljevak, ali mu je njegov otac branio da piše i jede lijevom rukom. Stalno mu je napominjao: «Desna, desna!» iako je mom starom bilo prirođeno i lakše baratati lijevom rukom. Na kraju je naučio i danas piše desnom, ali čemu to? U školama je prije sve bilo prilagođeno dešnjacima, i bila je sramota ako je tvoje dijete izdvojeno kao ljevak. Gledala sam nedavno seriju u ko-

joj je također otac sina od djetinjstva usmjeravao na desnu ruku i mali je, tijekom svog puberteta i kao već odrasla osoba, imao problema s koordinacijom pokreta i nije se mogao baviti Športom, što je jednom dečku prilično velika frustracija. Sve to da bi mogao kao čovjek jesti u skupom restoranu, kako je svoju odluku opravdao njegov otac. Doduše, to je bila samo serija, ali sigurna sam da takvi primjeri postoje.

Zar nije to glupo i primitivno? Nekoga se sramiti samo zbog ruke kojom piše?! Kada sam krenula u srednju, poveo se usputni razgovor o mojoj «lijevoj orijentaciji». Moji su mi pričali kako sam od najranijeg djetinjstva uzimala igračke lijevom rukom, a poslije sam jednostavno igračke zamijenila olovkom i bojicama. Tada sam saznala da je moj stari pokušao i mene «odviknuti» od lijeve ruke, kao što je njegov stari njega. Zašto? Pa bar je on znao da je to potpuno bespotrebno i besmisleno.

Srećom, ja sam užasno tvrdoglav pa nikakva preinaka nije dolazila u obzir. Sad mi je drago što sam ljevak, iako su oni u manjini. Pripadati većini ionako nije dio mog sna. Uostalom, razliku osjećam jedino na tjelesnom kada vježbamo neku košarkašku tehniku i svi stoje na jednoj strani koša, a ja soliram na drugoj. Ali, to je stvarno zanemarivo.

Svi ljevaci trebaju biti ponosni što su ljevac (nije da omalovažavam dešnjake, nisu oni krivi što se nisu rodili kao ljevac), posebno zato što je dokazano da oni koji pišu lijevom rukom razvijaju i upotrebljavaju obje strane mozga, pa su i inteligentniji. No dobro, sad stvarno prelazim u pisanje himne lijevoj ruci, ali što ću kada joj nitko ne pridaje pažnju. Budući da je taj gen za pisanje lijevom rukom jači od onog za pisanje desnom, postoje vrlo velike šanse da će jednog dana i moje dijete pisati lijevom rukom. I ne pada mi na pamet «odvikavati» ga od toga!

Tihana Šujica

Komercijalizacija. Riječ koja se sve češće čuje u eteru, čita u tišku. Gube li blagdani polako svoj smisao i pravo značenje?! Vjerojatno ste i sami bili u groznici predblagdanskog kupovanja tako da je ovaj članak upućen upravo vama.

Tek je prošao blagdan Svih svetih, mirno i pomalo sjetno. Već sljedećih dana trgovine, izlozi, ulice postajale su sve blještavije i blještavije od raznobojnih svjećica. Samo malo, može li još koji

GDJE SE IZGUBIO SMISAO BLAGDANA?

dan da sredimo dojmove, pospreмимо uspomene? "Ne može! Već kasnimo u usporedbi s drugima. Brojimo gubitke u poslovanju! A ove su godine i temperature protiv nas, sličnije su proljeću nego nadolazećoj zimi."

U svim trgovinama čuju se božićne pjesme. Ukrasi su već probrani, da ne spominjem red na blagajni i onaj mnogo dulji gdje omataju poklone. Zar je to smi-

sao Božića? Guramo se, ljuti smo jedni na druge jer nismo prije stali u red, prodali su nam posljednji ukras pred nosom...

A tek pokloni! Reklame nam ih naprosto guraju u ruke. Kako samo znaju što treba onima koje stvarno volimo?! Ali znaju, jako dobro, ja ne znam, ali će mi oni reći i još dati popust.

Gdje smo izgubili Božić? Ispao je negdje pri omatanju skupih

poklona, izgubio se... Danas se cijenimo (ne poštujemo, nego cijenimo) po vrijednosti poklona koji dobijemo. Ne prepoznavamo stare vrijednosti!

Božić je blagdan mira, ljubavi i obitelji. Vratimo Božiću njegov smisao! Poklonimo ljubav, osmi-jeh i poljubac. Blagdani postoje da nas približe dragim ljudima, ljudima koje volimo, a njima smo važni mi sami, naša pažnja i ljubav.

Iva Agatić

Lažna sigurnost

Zašto je današnje društvo toliko netolerantno? Zašto su današnji mladi toliko netolerantni? Zašto ne prihvaćamo ono što nije slično nama i otkud tolika netrpeljivost? Zašto stalno želimo sve frendice, frendove, pa čak i osobe koje poznajemo površno, staviti u neke kalupe? Želimo da sve stoji u nekim svojim okvirima, u kojima i sami čučimo. Možda svjesno nastojimo stati u te kalupice koje su nam drugi odredili, a možda smo nesvjesno takvi i drugima određujemo njihove kalupe ponašanja, odijevanja, razmišljanja... A sve što je drugačije smatramo glupim, neispravnim (Što bi to uopće trebalo značiti? Zar smo mi neki bogovi koji određuju što je ispravno?), smiješnim ili, u najmanju ruku, čudnim. Svi koji odskakuju od prosjeka, nekako su «freaky» i, naravno, ne družimo se s njima. Jedva da se i pozdravljamo, valjda iz straha da ne pokupimo kakvu bolest. Ma, nisu baš neki materijal za frenda ili frendicu, tješimo se da umirimo savjest. Kako bih se mogla družiti s nekim tko sluša potpuno drugačiju glazbu, drugačije se oblači, druge stvari su mu bitne... Da prihvatim nekog koga je moja ekipa «prekrižila», onda ja ne bih bila prihvaćena u svom društvu. I tako se vrtimo u krug.

Ugroženi status

Čak i ako osjećamo malo volje za otvaranje svim ljudima, kakvi god oni bili, ta volja brzo ispari jer se sjetimo u koliki rizik dovedimo svoj «status». Ugrožavamo svoju prihvaćenost.

Ali, jesmo li zaista prihvaćeni? Tko je danas uopće prihvaćen

Volimo pričati o toleranciji, ali kada treba prijeći s riječi na djela, zakažemo

STRAH OD RAZLIČITOSTI

u društvu? Ljudi moji, pa danas uopće ne postoji društvo! Svi smo samo međusobni klonovi i u stalnom svom jadnom nastojanju da budemo prihvaćeni. Tako zapravo svi sličimo kao jaje jajetu, a nitko ne traži sebe. Stvarno jaderno. Kada pomislim da možda postoje neka inteligentna bića u svemiru koja nas promatraju, zamišljam ih kako umiru od smijeha. Urnebesno se zabavljaju promatrajući našu vrstu kako ograničeno tapka na jednom mjestu, a dana joj je neograničena sloboda.

Pusta naklapanja

Pravimo se da shvaćamo priču koju svi vole ponavljati. Da, svi smo drugačiji, svatko na ovom svijetu je poseban, neponovljiva osoba, bla, bla, bla. Moramo biti svoji, izgraditi svoj karakter, bla, bla. I još malo bla, bla, poštovati svačiji stav i međusobne razlike, razviti toleranciju. E, pa, ako to znamo, zašto ima toliko neto-

lerancije, posebno među mladima? Zašto ima sve više snobizma tamo gdje ga ne bi trebalo biti, zašto «iskvareni svijet odraslih» lako prihvaćamo?

Recept za uspjeh

Danas je od velike važnosti biti «dobro izgledajući». Ali, stvarno, to je temelj. Baza. Bez toga si nigdje. Izgled je najvažniji za uklapanje. Onda, treba ti osobnost. Tona duhovitosti, malo ozbiljnosti, naravno pamet, sve to promiješati i ostaviti preko noći u hladnjaku. Tada si uklopljen, ali čak ni onda u to nisi 100% siguran. Ako je netko malo zgodniji, automatski je glup i umišljen. Ako je netko malo nezgodniji, odmah je bezvezan i nezanimljiv. Ako je netko povučeniji, ne zna progovoriti dvije čiste. Ako je netko otvoreniji, pravi se važan. Ako je netko zagrijan za školu, štreber je, ako nije, propalica je. Ako netko stalno izlazi, brijač je, ako ne izlazi, čudak je. Ako stalno imaš drugog dečka, laka si, ako nemaš, usidjelica si. Kako je moguće ugoditi ovim kriterijima? Ne razumijem zašto postoji odbacivanje među nama kada smo, više-manje, svi slični i prolazimo kroz isto.

Ne moramo se odlično slagati sa svima, ali možemo im pružiti šansu. Ne smijemo si dopustiti da nekoga isključimo samo zbog predrasuda. Ne smijemo si dopustiti da kraj nekoga prolazimo četiri godine u srednjoj školi, a da si nismo niti jednom reki «Bok!». Svatko ode svojim putem i kao da se nikada ni vidjeli niste. A možda ste mogli postati najbolji prijatelji, samo tko će to više znati. Sada je vrijeme da se stvari mijenjaju. Ono što možeš danas, nemoj ostavljati za sutra!

Recept za uspjeh: očaravajući izgled, tona duhovitosti, malo ozbiljnosti i gram pameti, sve to promiješati i ostaviti preko noći u hladnjaku.

Vremena su se promijenila. Muškarci na porodiljskom dopustu, žene tjeraju karijeru. A svijet se ipak nije srušio.

Nije više čudno ako muškarac čuva djecu dok majka radi. On time ne postaje manji muškarac nego na još ljepši način ostvaruje očinsku ulogu.

Što je muškarac bez brkova i što je žena bez muškarca?

Iva Agatić

Brkovi. Pojam muškosti. Mišlim, u prenesenom značenju. U prošlim vremenima (ne tako ni davnima) brkovi su bili gotovo obavezni «ukras» muškarčeva lica. Davali su poseban značaj, autoritet, pa čak i odavali društveni status. Žena nije imala brkove (kako koja) i točno se znalo njeno mjesto u obitelji, zajednici i državi. Ona nije sudjelovala na izborima, na važnim događajima, nju se nikada nije pitalo za mišljenje. Ona nije glasala, ali je trpjela okrutne vladare. Ona nije ratovala, ali je osjećala posljedice rata. Naravno, nije žena u prošlosti bila samo jedna jadna žrtva. Bilo je puno podmuklih, zlih spletakarošica i ubojica koje su blatile ženski rod u povijesti. To su uglavnom bile pripadnice plave krvi, znači rođenjem povlaštene gospođice plemkinje, tako da o njima nema smisla govoriti.

Osim toga, želim se vratiti u ne tako davnju prošlost. Prošlost kada je počela ženska emancipacija. Potrebno je bilo da se jedna žena suprotstavi tom podređenom položaju u društvu da bi izazvala veliku reakciju i potporu drugih žena. Takav se tsunami više nije mogao zaustaviti. Ponosna sam na tu prvu ženu jer znam da joj nije bilo lako boriti se protiv predrasuda. Da nije bilo nje, današnji život ne bi bio isti. Danas smo jednake muškarcima, iako ima pojedinaca koji se još uvijek ne slažu s tim. Ali, s druge strane, postoji i pokret feministkinja koje idu u drugu krajnost, neprestano spominjući diskriminaciju žena. Znam da još uvijek ima poslodavaca sa staromodnim i krivim uvjerenjima, koji ženu smatraju «produžetkom nastalim iz Adamova rebra», ali takvih je ipak sve manje.

Sva sreća, u današnjim vremenima rađa se jedna superžena. Možda i pod utjecajem medija, ali sve je više uspješnih poslovnih žena koje konkuriraju muškarcima u svakom pogledu. Žene su samouvjerene, šarmantne, simpatične,

kreativne i sposobne. Uporne su, ne odustaju, vjeruju instinktima i emocijama. Ne dopuštaju da ih drugi gaze, hrabre su i borbene. Žene mogu imati obitelj, karijeru, hobi... Mogu, ali ne moraju. Bitno je da radimo ono što nas usrećuje. To vrijedi i za muškarce. Nije više čudno ako muškarac čuva djecu dok majka radi. On time ne postaje manji muškarac, nego na još ljepši način ostvaruje očinsku ulogu. Ako je muškarac siguran u sebe, nema se zašto bojati superžene. Naprotiv, mislim da svaka superžena želi kraj sebe čvrstu sigurnu mušku ruku.

Zato, dečki, nabacite brkove! Ne mislim doslovno (sačuvaj, Bože), nego u smislu da ih nosite iznutra. Muškarci imaju također puuuuno kvaliteta. Nemojte se sad samo umisliti, dečko koji para nosom oblake nije pokazatelj postojanja brkova (muškosti). Od glume nije nikada nastala sretna i ispunjena osoba. Uspješna možda, ali ne i potpuno zadovoljna sobom i svojim životom. Volite sebe i druge. U cijeloj toj priči najbitnija je ljubav. Jer, što bi mi bez muškaraca, i što bi oni bez nas?

Ako mislite da ste veliki zavodnici i frajeri, svakako pročitajte ovaj članak

Iva Zelić

Htjela sam napisati tekst o seksu, bez cenzure, onako kako ga vidimo mi tinejdžeri.

No, zahvaljujući jednoj dragoj osobi, tekst je krenuo u sasvim drugom smjeru. Možda čak i važnijem. Ako ovaj tekst na bilo koji način pridonese shvaćanju problema o kojem želim govoriti, onda mogu reći da sam uspješno obavila svoj dio posla.

Koliko ste puta rekli za neku djevojku da je «laka» (da ne upotrijebim neki grublji izraz)? I to zato što je odjenula minicu, neki topić koji više otkriva nego što pokriva, jer ima povećani broj «bivših» iza sebe. No, radi li se doista o tome? Takve djevojke dečki često uzimaju zdravo za gotovo, s riječima: «Dobre su za jednu noć, ali nikad s takvom curom ne bih poželio biti u vezi». I zapravo ih iskorištavaju. Jesu li i same krive? Vjerojatno jesu. No, prije nego ih samo tako lako osu-

Tko su uopće i kakve su «lake djevojke»?

dimo, voljela bih reći jednu važnu stvar koju vi dečki ne znate, koja ne piše u vašim priručnicima, o kojoj ne slušate na televiziji ili u lovačkim pričama svojih *frendova*. Takve djevojke traže i trebaju samo malo ljubavi. One nikada nisu osjetile kako je to kada ih netko voli i cijeni zbog onog što jesu. One ljubav povezuju sa seksom. Njima je definicija ljubavi: lezi pa ćemo kasnije pričati. One misle: ako dečko «želi njihovo tijelo», on ih voli. Ako ne popuste, može ih ostaviti. Ako popuste, svidjet će mu se. I nakon svakog

seksa, nakon svakog razočaranja, nakon svakog srušenog idiličnog sna, one traže dalje. Opet na isti način. I opet se jednostavno razočaraju. I tako doživljavaju udarac za udarcem. Rijetki su dečki koji u takvoj djevojci prepoznaju ono što ona jest. Većina ih odmah odlazi, ponosni i sretni, misleći kako je s njima sve u redu.

Ali nije! Ponovno ostavljene one najvjerojatnije grle svog plišanog medvjedića i plaču.

Jeste li ikada razmišljali o tome na takav način? Ne vjerujem. I reći ćete da su takve rijetke.

Vjerujte mi, ipak nisu!

Jeste li vi krivi? Niste, jer vi to ne znate. No, bilo bi lijepo da sljedeći put barem razmislite.

I dečki koji žive pod motom: «Ja mogu imati koga god poželim, ne osjećam ništa, iskorištavam svaku prigodu, ništa me ne može pogoditi», slični su ovim djevojkama. Možete li zaista sve? Kako se osjećate, nakon svega, zatvoreni u svoja četiri zida? Sjajno? Ne vjerujem. Osjećate se sjajno vjerojatno samo u jednom trenutku, nakon samog čina. I baš zbog tog osjećaja nastavljate dalje. Postajete ovisnici. Ali svakog ste puta kasnije u sve gore stanju. I kakva je onda korist od svega toga? Isplati li se? Takvom «životnom filozofijom» možete napraviti više zla nego dobra. Ne samo što ćete povrijediti mnogo djevojaka, možda i neku koja vam se doista sviđa, nego vrijeđate i gazite samoga sebe. Kako je to moguće? Pa zar vi ne želite nekoga tko će biti uz vas uvijek, i kada je dobro, i kada je loše? Nekoga koga ćete voljeti, i tko će vas voljeti? Nekoga s kim će biti ugodno? Ne želite? Ne vjerujem. Svaka osoba to treba. Od davnina je tako.

Ako ste se prepoznali u ovim opisima, razmislite malo. Pokušajte barem sami sebi priznati istinu. Pokušajte sami sebi iskreno odgovoriti što je ono što stvarno želite. Smatrate li da je sve što radite sasvim ispravno? I na kraju, bez obzira na to jeste li se ili niste prepoznali, postavite sami sebi najvažnija pitanja: Jesam li ja uistinu sretna osoba? Činim li sama sebi dobro? I budite iskreni!

Marina Žalac

Na žalost (ili na sreću) nogomet je dio naše svakodnevice. Gdje god da se okreneš, kamo god da pogledaš, ne možeš pobjeći od nogometa. Djevojke, vjerujem da vam se već javlja poznata slika u glavi: upališ televizor - još jedna nogometna utakmica, otvoriš novine - opet nogomet, crna kronika puna raznih sukoba navijača, izađeš iz kuće, a djeca na ulici igraju nogomet. Kako onda pobjeći od toga?! Nemoguća misija! Nije očito bez razloga proglašen «najvažnijom sporednom stvari na svijetu». No, ne dijele baš svi takvo mišljenje. Dok je 99 posto muške populacije zalučeno nogometom, suprotan spol ne vidi ništa zanimljivo u tom trčkanju za loptom. Većini se djevojaka diže kosa na glavi kada čuju poznati glas komentatora koji se svim silama trudi nogometnu utakmicu učiniti zanimljivom. Čini mi se da je djevojkama važnije kako se pojedini nogometaši odijeva, kakvu frizuru ima, što

Nogomet kroz ženske oči

sluša, ima li djevojku i slično, dok je dečkima bitno u kojem klubu igra, kolika mu je cijena na

transfer-listi, kakvom tehnikom igra, je li brz. Još nešto danas dolazi u paketu s nogometom, a to je sportsko klađenje na što dečki nemilice troše svoj dragocjeni džeparac. Njihovo najveće zadovoljstvo upravo je klađenje. Kada si uplate željeni listić, sjednu pred teletekst i tek tada slijedi prava strepnja, iščekivanje, tada je svaka minuta važna. Hoće li biti jedinica, dvojka ili možda x? Hoće li još jednom novac biti uzalud bačen ili se možda smiješi dobitak?

Nogomet je zaista preuzeo glavnu ulogu u muškim životima i nama djevojkama ne preostaje ništa drugo nego se, ako je ikako moguće, pomiriti s tim ili jednostavno početi gledati nogomet drukčijim očima, iako to meni neće biti lako.

Što se ustvari krije iza svih nasmiješenih lica na naslovnicama časopisa?

SLAVA – BLAGOSLOV ILI PROKLETSTVO?

Iva Agatić

Da je meni...

Kadalistamo neki časopis, znamo pomisliti: «Joooj, da mi je bar jedan dan biti među tim facama koje se smješkaju po Hollywoodu, na dodjelama Oscara, Grammyja, na svim tim slavnim privatnim partijima... Da barem ja dolazim u duuugoj crnoj limuzini, da privlačim pozornost gdje god dođem, da si mogu priuštiti što god poželim i dobiti koga god poželim... Da sam bar ja zaslužna za neku ogromnu stvar, da bar ja donosim svojoj domovini hrpu pokala i pehara sa sportskih događanja... Ma, ne želim ni da sam to baš ja, samo da sam tamo. Da bar jedan dan šećem uz Angelinu Jolie, pijem kavu s Bradom Pittom, tulumarim s Xtinom. Ili da upoznam Green Day, ludiram se s Avril i popričam s Oprah na njenim udobnim foteljama dok oko mene vrišti gomila ljudi zato što sam, eh, baš ja tamo.»

Listamo časopise i gledamo na televiziji sva ta lica koja imaju sve: novac, izgled, karijeru, ljubav i slavu. Da, slava. Blagoslov ili prokletstvo? Neki bi rekli, blagoslov. Kako uopće možeš pomisliti da biti slavan nije odlično? A ja kažem, prokletstvo. Zašto?

Slava ostaje u obitelji

Znala sam kao mlađa gledati sva ta slavna lica ljubomorno, pitajući se zašto su oni tako dobro prošli, a mi ostali, obični smrtnici, živimo svoje živote tako neprimjetno. Nisam bila zadovoljna s površnim sitnicama koje bih čitala u raznim novinama, tipa ovaj je prekinuo s ovom, ovaj je snimio novi film... Htjela sam znati koja je to njihova formula, čime su oni dogurali do uspjeha. I što sam više znala o pojedinoj zvjezdici na tom zvjezdanom nebu, manje mi se sviđala. Počela sam shvaćati pravu situaciju. Kao prvo, moraš biti za nešto iznimno talentiran i truditi se da se probiješ kao da na svijetu ne postoji ništa drugo. Moraš apsolutno blistati (izvana, tko te pita za unutarnju ljepotu) i jako željeti pokazati svoje sposobnosti. Moraš znati neke jako utjecajne ljude koji ti mogu pomoći. Ako ne, onda se ubijaš od truda nadajući se da će te netko primijetiti. Zato slava ostaje u obitelji. Opet, ako te netko i uoči, pitanje je kakve su mu namjere. Za slavu i bogatstvo

Što sam više znala o pojedinoj zvjezdici na tom zvjezdanom nebu, manje mi se sviđala

igra se prljavo. Ako ostaneš pošten nakon što plivaš u novcu i smiješ se sa svake naslovnice, svaka ti čast. Prijavi se u Guinnessovu knjigu rekorda.

Kolo sreće

Ne kažem da su svi nepošteni, ali mislim da za plitke stvari treba plitko srce. Nisu li to sve zapravo plitke stvari, toliko materijalne i vanjske. Ako u sebi i nosiš neke ideale ili moralne vrijednosti, možeš se brzo naći izvan vrtećeg kola. Granice u tom svijetu ne postoje, sve ekstravagantno nailazi na plodno tlo. Sve se vrti oko publiciteta, prodaje, nametanja. Kako je moguće ostati svoj, neiskvaren, kada ti svi oko tebe samo napuhuju ego. Lažni prijatelji, lažne ljubavi, lažni brakovi. Lažna slika izvana, jer znamo da lažnih osjećaja nema. Osjećaji ne mogu biti lažni, samo su zagušeni pod našim umom koji postaje sposoban za sve vjerujući da smo baš to htjeli. I gledamo svoje lice u novinama, smješkamo se fotoaparatom, dajemo izjave, idemo na skupa puto-

vanja na druge krajeve svijeta... Ostvarili smo svoj cilj, i sretni smo. Zar ne? Ne znam baš. Počinjemo shvaćati kako izgleda takav život. Sad si tu, sad si tamo, a opet nisi nigdje. Čim malo popustiš, može te pokopati konkurencija, a da ne pričam kako brzo lažni prijatelji trče od tebe. Pritisak je stalno na tvojim leđima, a svi su mogući poroci na dohvat ruke. Shvaćaš kako je varljivo kolo sreće.

Lažni sjaj

Znam pogledati Oprah. Njoj je odlično. Ima hrpu love, ogromnu gledanost, Amerikanke ju štiju kao nekog boga, upoznaje sve slavne ljude, ide na privatne zabave... A zašto ima problema s kilažom? Moguće da je takve građe, ali nije normalno da netko dobije trideset kila samo tako, i onda, naravno, sve nestanu samo tako. Teško je biti slavan, stalno pod povećalom. U Oprah je gostovala glumica **Brooke Shields**, glumila je u humorističnoj seriji "Odjednom Susan". Govorila je o svom problemu sa postporođajnom depresijom. «Vidi, vidi, ona ima problema?» bilo je moje prvo pitanje. Slušala sam dok je pričala kako je mrzila svoje dijete, htjela se ubiti, bila na rubu i svog muža izluđivala svojim čudnim ponašanjem. Prikazali su sliku koju su snimili *paparazzi* na dan njenog izlaska iz bolnice. Izgleda savršeno, s malom bebom u rukama, smiješkom na usnama i mužem koji ju obožava. Čitajući negdje o njenoj neizmjerljivoj sreći nakon što je rodila potpuno zdravu djevojčicu kad je već pomislila da nikad neće moći imati djece, nad tom bih slikom uzdahnula. A sad sam slušala kako se ona zaista osjećala tog dana. Jedva je primila svoje vlastito dijete u ruke, bilo joj je odbojno, osjećala se iscrpljeno i užasno, dok se na slici smješka kao da je sve u najboljem redu.

Moj mali život

Sve je to privid. Slika koja se servira javnosti i igra na koju pristaju sve slavne osobe. Sve dok se slika ne razbije na komadiće, jer tako nije moguće stalno živjeti. Na primjer, **Lindsay Lohan** se proslavila brzinom munje i zabilježila ogroman uspjeh filmovima u kojima je glumila. Zasjala je kao nova zvijezdica na nebu slavnih i već su mnoge tinejdžerice mislile kako je njoj život divan. Nedavno sam pročitala da je završila u bolnici zbog iscrpljenosti i tamo priznala da boluje od bulimije i anoreksije. Pa ti sad reci, kakva je to sreća i blagoslov biti slavan? Stalno te progone *paparazzi*, koji bi bili najsretniji da ti se ušuljaju u kupaonicu dok se tuširaš, više ne znaš tko je uz tebe zbog tebe, a ne zbog tvog imena, čitaš i slušaš o svom životu svakakve laži i zlobne tračeve, tvoja intima je razotkrivena pred cijelim svijetom, a konkurencija samo čeka jedan krivi potez da te baci u blato. Brrrr... Takav život ne treba ni vama, ni meni. Ako razmišljamo o tome da svi žive sretnije od nas, nama ne treba slava, nego šok terapija samopouzdanja. I zato, svečano izjavljujem da se nikada ne bih mijenjala ni s kim drugim na ovome svijetu. Meni je moj život najdraži, što god mi donio sa sobom. Lijepo je imati sve, ali kad imaš sve, više ništa nije važno. Ne želim dopustiti da mi se oduzme sreća koju vidim u sitnicama, malim, nematerijalnim stvarima. Ne želim gušiti svoju osobnost i mijenjati je lažnim smiješkom. Želim iskrenu ljubav i prijateljstva, volim svoj mali neprimjetni život. Zašto? Zato što je moj.

Što nam to servira naša televizija?

Spolna diskriminacija na djelu

Ne tražim da umjesto dvije žene pored automobila stoje dva muškarca (iako bi bilo lijepo, malo za promjenu), jednostavno tražim prestanak prodaje ljudskih tijela radi bolje prodaje proizvoda

Sanja Srdić

Kakve veze ima gola žena s tepihom?

Petak je i ja sam konačno uhvatila malo vremena za gledanje svoje omiljene serije. Baš kad je postalo stvarno napeto, počele su reklame. Bijesno tapkam prstima, ali ne prebacujem program. «Neće dugo trajati», nadam se. Reklame sve jedna gluplja od druge, a onda slijedi najgluplja (iako joj je reklama za novu mobilnu mrežu opasna konkurencija). Reklama je za tepih. Ne želim reći koja je tvrtka u pitanju, iako mislim da svi dobro znate o čemu se radi, no nemam vremena za sudske tužbe. Priča čovac o tepihu i gdje ga možete kupiti kad, odjednom, vidiš polugolu ženu kako se valja po njemu (tepihu, mislim). U jednom je dijelu reklame u kućnom ogrtaču, u drugom su samo strateška mjesta prekrivena ručnikom. Ono, halo?! Kao prvo, kakve veze gola žena ima s tepihom?! A kao drugo, kako da uopće vidim tepih od nje?! Jako me zanima koja je inteligentna osoba smislila tako originalnu reklamu. No, da ne bih napadala samo tog jadnog čovjeka, moram reći da to nije jedina takva reklama. S golim ženama, mislim. Ovo ljeto mogli smo vidjeti:

- polugola žena reklamira knjigu
- dvije žene u halterima reklamiraju video uređaje
- polugola žena trči plažom i reklamira dezodorans
- polugola žena uranja u meku tkaninu opranu određenim omekšivačem

i još bezbroj takvih situacija.

Sad vi meni objasnite kako će mene polugola žena navesti da kupim jedan od tih proizvoda? Dobro, jasno mi je da muškarcima treba neki poticaj da kupe dezodorans, ali ja (još uvijek) nisam lezbijski nastrojena da bih zbog jedne polugole žene kupila taj proizvod.

Ili, uzmimo na primjer sve reklame za automobile na kojima su gole žene. Jasno mi je (tj. nije mi jasno, ali dobro) da to privlači muškarce (i sad vi recite da nisu plitki), ali zašto bi se neka žena odlučila za kupnju automobila na kojem leži gola žena? Mislim da se ne bi odlučila ni za kupnju automobila na kojem leži goli muškarac, ali bi bar u tom slučaju kupnja i nama ženama postala malo zanimljivija.

Dodatna oprema

Ipak su mi najdraža ona predstavljanja novih automobila na kojima redovito dvije žene u kratkim haljinicama moraju stajati pokraj automobila i glupo se smješkat. Ajde još da kažu koju pametnu rečenicu o automobilu, ali ne, one jednostavno stoje tamo dok netko drugi priča o onom što su ljudi zapravo došli gledati. Kakvog smisla ima uopće to što one stoje tamo? Da privuku muškarce da kupe taj auto? Žalim dečki, ali «treba» ne dolazi kao dodatna oprema! A što je sa ženama koje su došle pogledati taj automobil? Što će njih privući?

Konačno mi je dosadilo gledanje glupih reklama i prebacujem program. Hmm... Vidi, pa na prvom programu je «Dora». Ovo će me bar malo nasmijati (no neću sad o pjesmama). Slušam voditelje kako pričaju o prošlogodišnjem pobjedniku, a u tom trenu kameraman prestane prikazivati njih i pokaže kipić Dore. Koji, naravno, drže dvije žene. Obuzima me bijes. U redu, moram priznati da su se puno popravili od prošle godine, kad su voditelje za ruku držale dvije hostese koje su se cijelu večer samo smješkale i šutjele. Ali zašto, zašto nisu jednostavno mogli napraviti nekakvo postolje za kipić?!

Zašto pričamo o spolnoj jednakosti kad ona ne postoji? Ja ne tražim da umjesto dvije žene pored automobila ili kipića stoje dva muškarca (iako bi bilo lijepo, malo za promjenu). Ja jednostavno tražim prestanak te ljudske gluposti i prestanak prodaje ljudskih (čitaj: ženskih) tijela radi bolje prodaje proizvoda. Da se ne bi muškarci uvrijedili, ovaj tekst se ne odnosi samo na njih. Nisu samo oni krivi za sve glupe reklame s golim ženama. Tu su i one žene koje pristanu na snimanje takvih reklama. I na taj način se začarani krug zatvara.

Gasim televiziju. Nema ništa pametno ni zanimljivo.

Može li jedan klik mišem zamijeniti ljubav na prvi pogled?

LJUBAV preko interneta

Monika Marinčić

Danas je nemoguće zamisliti život bez interneta, on povezuje sve ljude na svijetu. Internetom čak možemo naručiti kojekakve sitnice ako nam se ne da ići u kupovinu. Samo jednim potezom željeni predmet stiže na našu adresu. Odlično, zar ne? A zamislite tek da možete «naručiti» dečka ili curu internetom! Ili bi to ipak bilo previše?!

Jedna djevojka iz mog razreda upoznala je dečka na chatu i već su dugo u sretnoj vezi. Ja to ne mogu ni zamisliti! Prije bih se pokopala nego otišla na piće s likom s chata. Užas! Možda nije to toliko zbog mog straha da on ne bude neki freak, koliko zbog mog ega. Vjerojatno ste bar jedanput otišli na chat i zaključili da tamo odlaze samo ekscentrični pojedinci. Ako ste i sami ekscentrični, sigurno ste se i zadržali tamo. Pa koliko normalan možeš biti da si nađeš dečka na chatu!? Radije bih provela život u celibatu nego tako upoznala dečka. Ali, tko voli, nek' izvoli! Mislim da nikad neću biti u tako očajnoj situaciji da si nađem nekog luzera s chata. Naime, na chatu su provale užasno neoriginalne, jeftine, primitivne... Želite li da nastavim? Očito je da chat posjećuju nestabilne osobe koje nisu zadovoljne svojim izgledom i životnom situacijom. Mislim da je vrijeme da počnu izgrađivati svoj karakter, ponašati se prirodno, uživati u životu i tek tada mogu naći ljubav, a ne ovako – preko interneta. Čak su neki brakovi sklopljeni zahvaljujući chatu. Pa što će ti ljudi reći svojoj djeci? Da su mamu ili tatu upoznali na chatu?! Ja to nikad ne bih htjela čuti od svojih roditelja. Upoznati neku osobu preko interneta potpuno je neprirodno, to je forsiranje nekih događaja. Kad najmanje očekujemo, dolazi sreća, na prirodan način, prvim pogledom i upoznavanjem.

Slijepo slijediti svoje idole nije baš pametno

KRIVI uzori

Martina Dabić

Svakodnevno smo svjedoci ispada kojekakvih zvijezda i zvjezdica koje svojim glupostima pune novinske stupce. Zaista je žalosno što se taj „zvjezdani“ (ako se uopće može tako nazvati) status određuje po tome koliko je puta neka osoba učinila glupost. Ma, sve bi to bilo u redu da to u nama izazove samo smijeh i kratku zabavu. Međutim, ne ostaje sve na tome jer, na žalost, sve veći broj osoba, poglavito mladih djevojaka, u tim zvijezdama vidi svoj idol i slijepo slijedi sve njihove postupke. Tako nije nikakva rijetkost naći djevojke mlađe od 16 godina koje se opijaju i tulumare cijelu noć, a rezultat tih „ludih noći“ kasnije oplakuju (jer im uništi cijeli život). Što sve neće takva osoba izvesti za bod više na ljestvici popularnosti! Spreмна je «nalokati se

kao prase» i izvesti striptiz (do gola) pred dvadesetak osoba! Zgodno?! Grozno! Žalosno je što te djevojke ni ne shvaćaju što čine same sebi, ne razumiju što je primjereno, a što nije, a najbolji primjer tomu je odgovor jedne mlade djevojke nakon neprospavane noći: » Pa, ako može Severina i Paris Hilton, mogu i ja!«

Mislim da je vrijeme da se svi trgnemo i kažemo kako neke stvari ipak ne možemo. Osim toga, i te slavne zvijezde trebale bi bar malo paziti što rade jer, iako su potpuno krivi uzori u nečijem životu, ipak su uzori.

Martina Dabić

U vrijeme kada po disko klubovima trešte narodnjaci, a mladi slušaju samo jednu vrstu glazbe (bio to *rock*, hip-hop ili nešto treće), odlučila sam vam predstaviti JAZZ.

Znam, znam, sada će većina reći kako je to glazba naših staraca, ali ne budite skeptični, pokušajte jedanput ili dvaput poslušati koju pjesmu, možda vam se čak i svidi. Ali bez obzira na to svidi li vam se jazz ili ne, možda vas ovaj tekst nečemu i nauči.

Na što prvo pomislite kad čujete riječ *jazz*? Sigurno na crnca u zlatnom kaputu, s naočalama na očima i saksofonom u rukama u zadimljenom klubu kako svira neku srcedrapajuću melodiju ili pak na neku djevojku u blještećoj haljini kako pjeva o svojoj nesretnoj ljubavi.

Jazz je nastao krajem 19. stoljeća u Sjedinjenim Američkim Državama. Smatra se kako je on mješavina različitih tipova afričke glazbe s elementima zapadnoeuropske. Rodno mjesto *jazza* je New Orleans, i to njegov zapadni dio gdje su živjeli neobrazovani i ekonomski siromašni crnci. Osnovne su karakteristike *jazza*: sinkopa, vibrato i stalna ritmička pulsacija u taktu 4/4 koji nema odgovarajuću paralelu u klasičnoj glazbi, što znači da se tada javlja prvi put u povijesti. *Jazz* ansambl temelji na bubnju s pomoćnim udaraljkama (gitarom, klavirrom i kontrabasom), na puhačkim instrumentima (saksofonu, klarinetu, trubi ili trombonu) i vibrafo-

JAZZ

nu. Iako je improvizacija najpoželjnije obilježje ove glazbe, u ansamblu nema improvizacije, oni imaju zadanu temu koju sviraju (mislim, gdje bi došli kada bi svatko svirao svoje), a improvizirati mogu samo solisti. Upravo je to u prošlosti šokiralo publiku, jer se po prvi put u središtu pažnje našao pojedinac koji je mogao pokazati svoje umijeće. Kako je svaki pojedinac težio nečemu novom i originalnom, tako se *jazz* razvijao i stvarale su se mnoge podvrste: od *swinga*, *be-bopa*, *hard-bopa*, *fusiona*, *coola* do *free jazz*.

Mnogo je glazbenika koji su obilježili *jazz* povijest, a među najpoznatijima su: **Louise Armstrong** (sigurno ste svi čuli njegovu pjesmu *What a Wonderful World*), **Miles Davis**, **Duke Ellington**, **Billie Holiday** (jedna od najpoznatijih žena u *jazz* kulturi) i **Charlie Parker**.

Ako sam vas uspjela samo malo zainteresirati za ovu vrstu glazbe, poslušajte nekoliko skladbi ili pročitajte ponešto o ovim glazbenicima. (Na *Googleu* upišite ime jednog od navedenih glazbenika i iznenadit ćete se koliko zanimljivih članaka ima o njima.)

Mladi ste, život je pred vama i zato bi bilo glupo ograničavati se samo na jednu stvar, pa čak i ako je to glazba. Postoji mnogo zanimljivih stvari koje su bile popularne u prošlosti, ali su i danas vrlo atraktivne. Pa pogledajte samo modu, ali to je neka druga tema.

Luka Humski

Poštovani čitatelji, pozdravljam vas u ovom 6. i za mene posljednjem izdanju športskih stranica. Nadam se da vam je bilo zanimljivo tri godine čitati o uspjesima i neuspjesima naših športašica i športaša i da ste bar ponešto novo naučili o športu. Moram priznati da mi je bilo posebno zadovoljstvo pratiti brojne uspjehe naših športašica i športaša. Neke se najave nisu ostvarile, no mnoge ipak jesu. Tako atletičari, usprkos velikom optimizmu, nisu u posljednjih nekoliko godina uspjeli otići na državno, ali zato su nas rukometaši, košarkašice, kroseri i kroserice dva puta predstavljali na državnom natjecanju, a rukometašice i košarkaši jedanput.

U posljednjem broju športskih stranica koje pišem moram pohvaliti kako profesore TZK-a koji su svojim trudom omogućili da naše ekipe postignu ovako velike uspjehe, tako i profesore iz drugih predmeta koji su također trenirali naše športaše. Mislim da je naša škola jedinstvena po broju profesora koji su uključeni u rad sa športašima. Posebno je lijepo na važnijim utakmicama vidjeti i do desetak profesora koji su došli podržati naše športašice i športaše. To je izvrsna reklama za našu školu i bilo bi dobro tu tradiciju zadržati.

No, vratimo se ovogodišnjim športskim zbivanjima. U proteklom polugodištu naše su košarkašice i košarkaši postali državni doprvaci, kroseri i kroserice, kao drugi u Zagrebu, izborili su nastup na državnom, nogometašice su postale prvakinja Zagreba, plivači su osvojili treće mjesto, a odbojkaši na pijesku obranili treće mjesto od prošle godine. Detaljnije o svemu možete pročitati u tekstu koji slijedi!

ATLETIKA

Drugo kolo natjecanja u atletici, koje je trebalo biti održano 9. ožujka za mladiće, a 16. ožujka za djevojke, otkazano je zbog nepovoljnih vremenskih uvjeta. Otkazivanjem drugog kola u vodu su pale i najave kako bi naše djevojke i mladići u drugom kolu jednim prosječnim rezultatom mogli izboriti nastup na državnom natjecanju. Naime, naše su **djevojke** prvo kolo završile kao ukupno **četvrte**, a **mladići kao treći**. Kako pravo na nastup na državnom u obje konkurencije imaju samo prvaci i doprvaci, a rezultati su prvog kola zbog više sile uzeti kao konačni, naše su atletičarke i atletičari i ove godine ostali u Zagrebu. No, izostankom drugog kola naša je škola nešto i dobila. Budući da se natjecanje u

krosu u Zagrebu ne održava, na državnom natjecanju u krosu Zagreb predstavljaju dvije najbolje ekipe s utrke na 800 metara kod ljepšeg spola i 1000 metara kod onog drugog spola. Kako drugog kola nije bilo, a u prvom su kolu i naše «trkalice» i trkači bili drugoplasirani, odlazak na državno nije im mogao pobjeći. O njihovom nastupu na državnom natjecanju više možete pročitati u reportaži s državnog natjecanja.

KOŠARKA

Iako se nakon poraza od IV. gimnazije činilo da će naše **košarkašice** ovu sezonu neslavno završiti, djevojke su u sljedećoj utakmici uvjerljivo porazile ekipu II. gimnazije i izborile nastup u polufinalu gdje su rezultatom 31:25 porazile djevojke iz VII. gimnazije. Finalna je utakmica bila prava prezentacija košarkaške moći naših djevojaka. Naime, odlična ekipa X. gimnazije prvi je koš postigla tek na polovini druge četvrtine. U drugom su se poluvremenu naše djevojke malo

opustile te se prednost smanjivala, ali pobjeda naših ni u jednom trenutku nije dolazila u pitanje. Konačan rezultat bio je 33:27.

Mladići su, nakon odličnih rezultata u prva tri kola, u četvrtom kolu posve neočekivano posustali i doživjeli tri poraza. Prvo su od XII. gimnazije izgubili rezultatom 58:53, zatim je bolja bila X. gimnazija (48:44) da bi na kraju bili poraženi i od II. ekonomske škole (68:62). Zahvaljujući ovim porazima, naši su momci četvrti krug završili kao posljednji u skupini i tako završili svoje nastupe na ovogodišnjem prvenstvu Grada u košarci.

I ove su godine naši košarkaši nastupili na memorijalnom tur-

niru Krešimira Ćosića. Na tom su turniru u prvom kolu deplasirali ekonomiste iz III. ekonomske škole (74:23), no u drugom kolu, drugi put ove godine, tijesno (24:22) izgubili od X. gimnazije i time završili natjecanje na ovogodišnjem memorijalu Krešimira Ćosića

ODBOJKA

Nakon što su neočekivano kao prve u skupini prošle prvi krug, naše **odbojkašice** nisu posustale ni u drugom krugu. U drugom su krugu najprije pobijedile Hotelejsko-turističku školu (2:1), a zatim i Školu za medicinske sestre Vinogradska (2:0). Zahvaljujući ovim pobjedama, na još veće iznenađenje, naše su djevojke ponovo kao prvoplasirane u skupini prošle i u treći krug. I u prvoj utakmici trećeg kruga nastavile su pobjednički niz i porazile XVI. gimnaziju (2:0). No, nakon te utakmice uslijedila su dva poraza i ispadanje iz natjecanja kada se već činilo da mogu ući i među osam najboljih ekipa u Zagrebu. U utakmici koja je odlučivala o prolazu u četvrti krug natjecanja naše su djevojke po poenima vrlo tijesno,

ali ipak s 2:0 u setovima izgubile od X. gimnazije. Ta će utakmica ostati zapamćena po nešto slabijoj igri kapetanice Tamare Faković bez koje naša odbojkaška ekipa ne može pobijediti nikoga. Naime, sve utakmice koje su naše djevojke dobile, gotovo je dobila sama Tamara. U posljednjoj utakmici uvjerljivo su izgubile od V. gimnazije (2:0).

Moram priznati da me uspjeh ove ekipe posebno fascinira i kao nekoga tko piše o tome, ali i kao njihova trenera. Naime, od ekipe u kojoj stvarno igra samo jedna igračica, a volju za treniranje pokazuju još samo dvije djevojke,

nije realno očekivati uspjeh. Kako da očekujete nešto od ekipe u kojoj se prva tehničarka, Aldiana Pavečić, ne želi zagrijavati prije utakmice, a na treninge i utakmice dolazi s naušnicama promjera katkad i većeg od 5 centimetara? No, rezultat je ipak tu i nadam se da će on potaknuti naše djevojke na ozbiljniji trening sljedeće godine, a onda se možda možemo nadati i boljim rezultatima.

Mladići su i ove godine bez većih problema uspješno izborili nastup među osam najboljih momčadi u Zagrebu. No, kao i prethodnih godina, i ove su godine tu zastali. Upravo kada se činilo da je našima put do državnog natjecanja otvoren, dogodila se jedna lošija utakmica u kojoj su poraženi od Gimnazije Lucijana Vranjanina (2:1). Prvi su set u toj utakmici naši osvojili, drugi izgubili, a u iznimno napetom trećem setu Lucijanka je slavila s 15:13. U drugoj utakmici naši su izgubili 2:0 od budućih državnih prvaka, Športske gimnazije. Međutim, upravo su u toj utakmici, što zbog impresioniranosti protivnikom, a što iz bijesa što su dva sata ranije posve glupo izgubili prigodu za odlazak na državno natjecanje,

naši momci bili najbolji otkada igraju zajedno. Ipak, nije realno očekivati pobjedu protiv ekipe u kojoj igraju dva prvoligaška igrača i nekoliko juniorskih reprezentativaca Hrvatske. Jedina utjeha ostaje u činjenici da je Športska gimnazija manje poena izgubila u finalu državnog prvenstva nego u navedenoj utakmici.

U trećoj utakmici naši su depasirali Srednju školu Sesvete i time osigurali borbu za peto mjesto u kojoj su, drugi put ove godine, pobijedili I. gimnaziju (2:1). Ovom su pobjedom naši osvojili 5. mjesto već drugu godinu zaredom. Sljedeće godine boje škole morat će braniti jedna posve nova momčad jer su svi odbojkaši ovogodišnji maturanti.

ODBOJKA NA PIJESKU

Na ovogodišnjem, ukupno trećem, prvenstvu Zagreba u odbojci na pijesku za srednje škole prvi put su našu školu predstavljale i djevojke. Nastupile su **Tamara Facković** i **Mateja Vranković**. Prvi dan natjecanja djevojke su slavile protiv Gimnazije Tituša Brezovačkog i XIII. gimnazije, a

drugi su dan trebale igrati protiv IV. gimnazije kako bi izborile ulazak u polufinale. No, naše djevojke nisu došetale do Jaruna gdje se natjecanje održavalo. Najvjerojatnije zbog lošeg vremena.

Kao i prethodnih godina, i ove su godine naši mladići osvojili odličje na natjecanju u odbojci na pijesku. Kolekciju od jednog srebrnog i jednog brončanog odličja naš je par **Antolić – Humski** ove godine obogatio još jednom broncom. Momci su u polufinalu izgubili od Športske gimnazije, ne prelagano, ali ne može se reći ni da su pružali ozbiljniji otpor. U utakmici za treće mjesto protiv Gimnazije Lucijana Vranjina naši su već skoro izgubljenom utakmicu uspjeli okrenuti u svoju korist. Naime, gubili smo 1:0 u setovima i 9:2 u drugom setu, a zatim je došlo do preokreta i prednosti naših od 16:14 te osvajanja drugog seta. I baš kada se očekivalo da će naši relativno lako osvojiti odlučujući treći set, sve se ponovo zakompliciralo. U trećem setu koji se igra do 15 poena naši su gubili 13:11 i opet uspjeli okrenuti rezultat da bi na kraju slavili s 15:13.

Situacija s muškom odbojkom na pijesku identična je onoj dvostrukoj. Naime, i ovaj par, koji već tri godine dosta uspješno predstavlja III. gimnaziju, ove godine završava četvrti razred pa će za sljedeću godinu biti potrebno pronaći novi par.

PRVENSTVO ŠKOLE U ODBOJCI

U organizaciji prof. Antonija Perića i ove je godine održano školsko prvenstvo u odbojci za djevojke. Za natjecanje se prijavilo čak 16 razreda. Prvi se krug natjecanja igrao po grupama. Formirane su četiri skupine koje su činile po četiri ekipe. Iz svake skupine prve dvije ekipe prolaze u daljnji dio natjecanja koji je odigran kup sistemom. U drugi su se krug plasirali sljedeći razredi:

- III. b – II. a (2:0)
- IV. b – III. c (2:1)
- I. b – I. e (0:2)
- III. a – III. e (2:0)

U polufinalu su djevojke iz IV. b bile bolje od djevojaka iz III. b (2:1), a djevojke iz III. a slavile su protiv I. e rezultatom 2:0. U finalnom su susretu djevojke iz III. a, predvođene kapetanicom školske ekipe Tamarom Facković, u dosta napetoj utakmici ipak uspjele pobijediti djevojke iz IV. b koje su dvije godine čvrsto držale titulu najboljih odbojkašica III. gimnazije.

LIST III. GIMNAZIJE

MALINOGOMET

Na ovogodišnjem, drugom po redu, natjecanju u malom nogometu za djevojke ponovno su nas oduševile naše djevojke. Nakon prošlogodišnjeg odličnog i iznenađujućeg četvrtog mjesta naše su djevojke otišle još nekoliko koraka dalje i pokorile Grad. U skupini su se našim djevojkama suprotstavile nogometašice iz Hotelijersko-turističke i Škole za tekstil, kožu i dizajn. U obje su utakmice naše bile bolje ostvarivši rezultat 3:0. U polufinalu su na penale (3:2) pobijedile X. gimnaziju. Ni u finalnoj utakmici

nakon regularnog dijela nije bilo pobjednika te su izvođeni penali. Opet su rezultatom 2:1 slavile naše djevojke protiv domaćina, Prirodoslovne škole Vladimira Preloga, i osvojile zlatnu medalju.

Iz ove ženske ekipe posebno valja istaknuti Andreu Boban koja je na terenu pokazala iznimnu borbenost (kao uostalom i sve naše djevojke), ali i posebno jak udarac netipičan za nježniji spol.

PRVENSTVO ŠKOLE U MALOM NOGOMETU

U drugom kolu školskog prvenstva u nogometu rezultati su bili sljedeći:

- IV. e – IV. f (2:4; 0:3)
- II. c – IV. a (1:9; 0:3)
- II. f – IV. b (2:5; 1:5)
- III. e – III. b (4:4; 6:1)
- I. f – III. d (1:3; 3:4)
- I. c – III. c (8:3; 1:3)

U trećem su krugu razredi bili svrstani u dvije skupine iz kojih su pobjednici igrali finale prvenstva škole. U prvoj skupini rezultati su bili sljedeći:

- IV. f – IV. a (2:5)
- IV. a – IV. b (4:2)
- IV. f – IV. b (1:4)

Iz ove je skupine nastup u finalu izborio IV. a. U drugoj su grupi rezultati bili:

- III. e – III. d (1:2)
- III. e – I. c (0:3)
- I. c – III. d (1:6)

Nastup u finalu izborio je III. d.

U finalnom susretu, koji je tradicionalno odigran na Dan škole, nakon neriješenog rezultata 1:1

u regularnom dijelu utakmice, na penale je rezultatom 2:1 slavio IV. a. Osvajanje školskog prvenstva, po svom običaju, IV. a proslavio je bakljadom.

RUKOMET

Rukometaši su svoj niz pobjeda iz prva dva kruga nastavili i u trećem. Hotelijersko-turističku školu i Srednju školu Sesvete pobijedili su rezultatima 22:16 i 23:10. U posljednjoj utakmici 3. kruga naši su imali prvu ozbiljniju utakmicu, no taj su ispit položili i slavili protiv X. gimnazije (19:18). U polufinalu su naši lagano (13:10) pobijedili domaćina, XV. gimnaziju. Ovom su pobjedom osigurali da drugu godinu zaredom nastupe u Poreču na završnici državnog prvenstva. U finalnom su se susretu i ove godine našima suprotstavili rukometaši iz XII. gimnazije. Poštujući tradiciju, momci iz Dubrave i ovaj su put pobijedili naše rukometaše (22:10). Revanš za ovaj poraz uslijedio je na državnom, no o tome više u reportaži s državnog.

RUKOMET NA PIJESKU

Na natjecanju u rukometu na pijesku naši su odlični dvoranski rukometaši pokazali da im je rukomet na pijesku nešto lošija strana. U prvom kolu pobjedom nad Klasičnom gimnazijom izborili su nastup u glavnom dijelu turnira gdje se igralo po skupinama. U skupini su naši pobijedili XI. gimnaziju (2:1), ali izgubili od «Lucijanke» (2:0) i time završili natjecanje jer samo prvoplasirana ekipa iz skupine ulazi u polufinale.

Rukometašice, iako su bile prijavljene za natjecanje, na natjecanje nisu došle.

BADMINTON

Na ovogodišnjem natjecanju u badmintonu naše su djevojke popravile prošlogodišnji rezultat. Naime, ove su godine naše badmintonasice osvojile 7. mjesto u Zagrebu. U prvom su krugu bile bolje od djevojaka iz Škole za medicinske sestre Mlinarska, a kasnije su doživjele dva poraza, od II. gimnazije i III. ekonomske škole.

Kao i djevojke, i mladići su ove godine ostvarili bolji rezultat i završili na 9. mjestu. U prvoj utakmici poraženi su od Upravne i birotehničke škole. Kasnije su pobijedili Prehrambeno-tehno-lošku školu i IV. gimnaziju.

ORIJENTACIJA

Na natjecanju u orijentacijskom kretanju naša je škola nastupila samo u muškoj konkurenciji. Međutim, tu specifičnu mušku ekipu činila je i jedna djevojka. Uspjeli su osvojiti odlično 5. mjesto u konkurenciji 18 čisto muških ekipa.

PLESNE SKUPINE

Na natjecanju plesnih skupina naša je škola zauzela 9. mjesto u kategoriji *Show dance*. U kategoriji *Street dance* naši nisu nastupili.

PLIVANJE

Nakon što su u prvom polugodištu na natjecanju u štafetnom plivanju naši plivači pokazali da oni ipak znaju plivati, na natjecanju u pojedinačnom plivanju pokazali su da od natjecanja u štafetnom plivanju nisu zaboravili plivati. Naime, naše su «plivalice» ukupno osvojile odlično treće mjesto u Zagrebu. Pojedinačno je Dinko Bobanović bio 6. u utrci na 50 metara slobodnim stilom, Božidar Novak 10., a Gordan Bujas 13. u utrci na 50 metara leđno, Mate Rukavina 5. i Ivan Đuran 7. u utrci na 50 metara prsno te Bojan Mihaljević 12. i Petar Milas 13. u utrci na 50 metara leptir.

Na natjecanju u ženskoj konkurenciji nastupila je samo Eva Jagić u utrci na 50 metara prsno. Na žalost, u toj je utrci Eva

Vibor Vlainić

Jeste ikad čuli za frajera koji se zove Roonie O'Sullivan „The Rocket“? Šteta, jer to je jedan veliki štemer koji rastura u športu koji kod nas nije baš poznat. Roonie je najbolji igrač športa zvanog Snooker.

Kada sam počeo pratiti Snooker, mislio sam da sam obolio, jer tko još gleda „biljar“ na televiziji? S vremenom sam uvidio da ne mora biti toliko dosadan kako se na prvi pogled čini i da je to nešto puno kompliciranije od biljara. Ne znam ni sam zašto mi se toliko svidio taj neobični šport. Možda su me privukle zanimljive i zabavne face onih koji ga igraju. Takve „frajerčine“ ne viđaju se svaki dan: Steve Davis, Stephen Hendry, Matthew Stevens, Ken Doherty i već spomenuti majstor samo su neki od svjetski pozna-

SNOOKER

tih profesionalaca. Zanimljivo je kako mnogi od tih igrača osim u natjecanjima Snookera, sudjeluju

u natjecanjima iz pokera. Tako je Jimmy White ostvario bolju sezonu u pokeru nego u svom prvom športu.

Inače, Snooker se pojavio krajem 19. stoljeća među britanskim vojnicima u Indiji koji su eksperimentirali s raznim varijantama biljara (koji je nastao još u 15. stoljeću!).

Snooker je naravno najslikovitiji biljaru iako ima velikih razlika. Prvenstveno zato što se često mečevi prenose na Eurošportu. Druga velika razlika je u izgledu i broju kugli (ima ih više), Snooker je najpopularniji u Velikoj Britaniji, poslije nogometa najviše se prati na televiziji.

Pa zato, kad sljedeći put slučajno naletite na prijenos Snookera, nemojte automatski okrenuti program, nego probajte barem malo pogledati. A ako vam se ne svidi, nastavite peglati po daljinskom.

diskvalificirana te je naša škola ostala bez plasmana u ženskoj konkurenciji.

SKIJANJE

Ovogodišnje će natjecanje ostati zapamćeno po iznimno lošoj organizaciji. Naime, neki su natjecatelji (čitaj ja) morali dva puta

voziti utrku jer im prvi put mjerači vremena nisu izmjerili vrijeme. No, problemi s vremenom tu nisu završeni. Iako nam je u autobusu, dok smo se vozili na Sljeme, rečeno da se autobus vraća u 15,30, autobus je nazad krenuo u 15 sati pa smo Philip Freiherr Von Klobučar, prof. Mato Banovac i ja ostali na Sljemenu. Srećom, na natjecanje je automobilom došla profesorica informatike iz Športske gimnazije, koja je prije radila i u našoj školi, pa je prof. Banovac uspio s njom dogovoriti da nas spusti na Črnomerec. Od Črnomerca smo Philip i ja u punoj skijaškoj opremi, sa skijaškim cipelama na nogama i skijama i štapovima u rukama, tramvajem preko Trga došli do Maksimira. Možete zamisliti kako je bilo zanimljivo...

Što se rezultata tiče, oni su bili sljedeći: djevojke su ekipno zauzele 9., a mladići 11. mjesto. Pojedinačno je Mia Janjatović bila 8., Dijana Dogan 35., a Ivana Drkelić 38. u ženskoj konkurenciji. U muškoj je konkurenciji 26. bio Luka Humski, tj. ja, 27. Philip Freiherr Von Klobučar, a Nikola Drobnjak bio je 32.

STOLNI TENIS

Natjecanje u stolnom tenisu prošlo je, već tradicionalno, porazavajuće za III. gimnaziju. Ni ove godine ni muška, ni ženska ekipa nije izborila nastup u drugom krugu. Ove godine nije osvojen čak ni jedan pojedinačni meč. Ostaje nam samo nadati se da će se naši stolnotenisači jednom u beskonačnosti popraviti i možda proći taj začarani prvi krug.

Helena Horvat

Možda su najveće športsko iznenađenje ove školske godine priredile nogometašice pod trenerskom palicom prof. Antonija Perića. Zašto? Osvojile su prvo mjesto na županijskom natjecanju u nogometu. Da, dobro ste pročitali - djevojke i nogomet. Baš me zanima što sada kažu muški nogometaši!? Još uvijek tvrdite da nogomet nije za cure?!

Nakon što smo se prošle godine prvi put okušale na takvom natjecanju osvojile smo četvrto mjesto. To je bilo veliko i ugodno iznenađenje. Ove godine nam se smanjio broj članova u ekipi, ali uspjele smo se skupiti i odigrati utakmice. Prve smo dvije utakmice lako (bez borbe) dobile i tako osigurale minimalno četvrto mjesto u Zagrebu. Sljedeću utakmicu igrale smo protiv X. gimnazije i pobijedile rezultatom 2:3. Nismo mogle vjerovati da smo u finalu. Finalnu utakmicu između Prirodoslovne škole Vladimira Preloga i nas snimali su i novinari HRT-a. I to nešto znači! Utakmicu smo odigrale 0:0 pa se pobjeda odlučivala penalima. Bile smo bolje (2:1) i odnijele pobjedu. Uslijedilo je veliko veselje. HRT je snimala i podjelu medalja, a nakon toga smo čak, Andrea Boban i ja, dale intervju za Športericu. Našu nogometnu ekipu čine Anamarija Pavičić, Nikolina Bošnjak, Marija Radoš, Ivana Čukelj, Lara Čuljak, Mateja Leko, Helena Horvat i Andrea Boban, koja je proglašena igračicom utakmica, te Mia Vidović, golmanica koja

Djevojke i nogomet

je uvelike zaslužna za postignuti rezultat. Uz medalje, pehar i diplome dobili smo i dresove od HNS-a. Moram vam reći da je Andrea Boban dobila ponudu da igra za ženski nogometni klub Dinamo. Prvo mjesto je i za nas bilo veliko iznenađenje jer smo se na natjecanje u nogometu prijavile iz zafrkancije. Eto tako je naša škola bogatija za još jedno odličje, za prvo mjesto u ženskom nogometu. Nadam se da ono nije i zadnje i da će se zanimanje za ženski nogomet u školi dogodne povećati.

Uređuje: Martina Dabić

Dragi moji čitatelji i čitateljice, nakon dugogodišnjeg Lukinog (Luka Humski) uređivanja športskih novosti došao je red na nekog novog. Tako sam ja preuzela odgovornost da vas obavijestim o svim rezultatima naših športaša i športašica, koji su i ovo polugodište obilježili dobrim plasmanima na natjecanjima. Nije toliko važno tko je bio najbolji koliko činjenica da se zaista mnogo učenika natjecalo u raznim disciplinama, jer nije bitno uvijek pobijediti, bitno je sudjelovati!

ATLETIKA

Kao i svake godine najviše naših učenika uspješno predstavlja školu na natjecanjima iz atletike. Mnogo mladih i talentiranih osoba okušalo se u više različitih disciplina i postiglo odlične rezultate. Tako su dečki u ukupnom poretku zauzeli drugo mjesto, a djevojke četvrto. Svi predstavnici zaslužuju pohvale, ali kao najbolje svakako valja istaknuti djevojke (V. Weiss, M. Gašparović, I. Šimić i A. Šimić) koje su se natjecale u štafeti i osvojile prvo mjesto. Bravo djevojke!

1. kolo - mladići

100 metara

- 8. Antonio Horgas (u finalu 7.)
- 20. Ivan Huhović
- 27. Luka Barić

400 metara

- 6. Dean Maslovara
- 63. Emil Golić

1000 metara

- 3. Antonio Pavlečić
- 12. Kristijan Silić
- 31. Antun Roca

Skok u dalj

- 13. Marko Šunjić
- 23. Damir Sobota
- 76. Marko Tarabochia

Skok u vis

- 5. Franjo Rieger
- 6. Zvonimir Šestak
- 11. Toma Rieger

Bacanje kugle

- 11. Bože Balić
- 20. Ivan Ljubičić
- 25. Luka Burnać

Štafeta

- 6. III. gimnazija (Dumančić, Horgas, Barić, Muhvić)

Ukupni poredak

- 2. III. gimnazija

1. kolo - djevojke

100 metara

- 4. Vedrana Weiss (u finalu 4.)
- 22. Mirela Gašparović

400 metara

- 26. Martina Šostar
- 38. Kristina Gašparić

800 metara

- 7. Ana Marija Pavličić
- 12. Mateja Čorić
- 20. Sarajina Margić

Skok u dalj

- 3. Ivana Šimić
- 35. Tamara Tačigin

Skok u vis

- 1. Ana Šimić
- 45. Vanda Jurčec
- 55. Andrea Boban

Bacanje kugle

- 5. Tamara Facković
- 6. Ana Plazanić
- 36. Petra Ivašković

Štafeta

- 1. III gimnazija (Weiss, Šimić, Šimić, Gašparović)

Ukupni poredak

- 4. III. gimnazija

KOŠARKA

Povijest se ponavlja! Naše košarkašice opet su pokazale svoj odličan talent i želju za sudjelovanjem na državnom natjecanju (možda ove godine osvoje zlato). Djevojke su kroz prvi krug proš-

le bez poraza, a čak su im dvije utakmice, protiv IV. gimnazije i Škole za primalje, predane bez borbe. Svima je očito jasno kako s njima nema šale!

Mladići

1. krug

III. gimnazija - IV. gimnazija
42:29

V. gimnazija - III. gimnazija
35:32

Geodetska tehnička škola - III. gimnazija 0:2 bb

2. krug

III. gimnazija - Privatna klasična gimnazija 64:33

Druga ekonomska škola - III. gimnazija 47:30

3. krug

III. gimnazija - Športska gimnazija

Djevojke

1. krug

Škola za primalje Zagreb - III. gimnazija 0:2 bb

III. gimnazija - Klasična gimnazija 54:3

2. krug

Srednja škola Sesvete - III. gimnazija 14:93

III. gimnazija - IV. gimnazija 2:0 bb

NOGOMET (mali)

Nogometaši su natjecanje počeli obećavajuće, prošavši prvo kolo kao apsolutni pobjednici, no već u sljedećem kolu sve je krenulo nizbrdo i uslijedili su porazi od X. gimnazije i Hotelijeraca, te ispadanje iz natjecanja. Tako su dečki, nakon slavnog uspona, neslavno završili. Utješno je što se na greškama uči pa možda sljedeće godine stvari budu bolje.

1. krug

III. gimnazija - Privatna klasična gimnazija 8:1

Strojarska tehnička škola Frana Bošnjakovića - III. gimnazija 0:4

2. krug

III. gimnazija - XV. gimnazija 3:2

Hotelijersko-turistička škola - III. gimnazija 1:3

X. gimnazija - III. gimnazija 2:1

ODBOJKA

Naši odbojkaši nikako da se dogovore žele li sudjelovati na natjecanju ili žele odustati, pa tako jedanput skupe ekipu, a drugi put ne dođu ni dvojica. Za razliku od njih odbojkašice su ove godine odlučne u borbi za što dulji ostanak na natjecanju pa tako redaju pobjedu za pobjedom (ako

izostavimo gubitak od Športske gimnazije). Ipak, dok naše djevojke slave svaku pobjedu, njihov trener i bivši urednik ovih stranica, polagano gubi živčeve moleći tijekom utakmice dvjestotinjak Zdravo Marija, ne shvaćajući kako djevojke (možda) znaju svoje znanje. Nadam se kako će se djevojkama (i profesoru Banovcu) ispuniti san i da će ove godine otići na državno. Sretno im bilo!

Mladići**1. krug**

III. gimnazija - Prirodoslovna škola Vladimira Preloga 0:2 bb

Škola za cestovni promet - III. gimnazija 0:2 bb

2. krug

V. gimnazija - III. gimnazija

III. gimnazija - I. gimnazija

III. gimnazija - Prva ekonomska škola

Djevojke**1. krug**

III. gimnazija - XVIII. gimnazija 2:0 (25:18, 25:18)

Škola za primalje - III. gimnazija 0:2 (14:25, 20:25)

III. gimnazija - Klasična gimnazija 2:0 (25:4, 25:18)

2. krug

Športska gimnazija - III. gimnazija 2:0 (25:10, 25:9)

III. gimnazija - X. gimnazija 2:1

ŠTAFETNO PLIVANJE

Kako ove godine profesor nije stigao prijaviti mladiće za natjecanje u štafetnom plivanju, u toj su se konkurenciji natjecale samo djevojke. Iz osobnog iskustva znam kako su se djevojke borile svim snagama, ali bilo je boljih od njih tako da su zauzele tek 11. mjesto. Sljedeće će godine biti bolje!

Ukupni poredak

11. III. gimnazija

RUKOMET

Naši su rukometaši i ove godine počeli odlično pobijedivši u svim odigranim utakmicama i tako su osigurali nastavak natjecanja početkom sljedećeg polugodišta u borbi za medalju i ponovni plasman na državno natjecanje. Ništa lošije nisu ni djevojke koje su malo slabije startale, međutim ima još vremena do kraja natjecanja pa se možda i one priključe dečkima na državnom.

Mladići**1. krug**

III. gimnazija - Prirodoslovna škola Vladimira Preloga 24:5

Strojarska tehnička škola Frana Bošnjakovića - III. gimnazija 13:21

Gimnazija i ekonomska škola Benedikta Kotruljevića - III. gimnazija 15:28

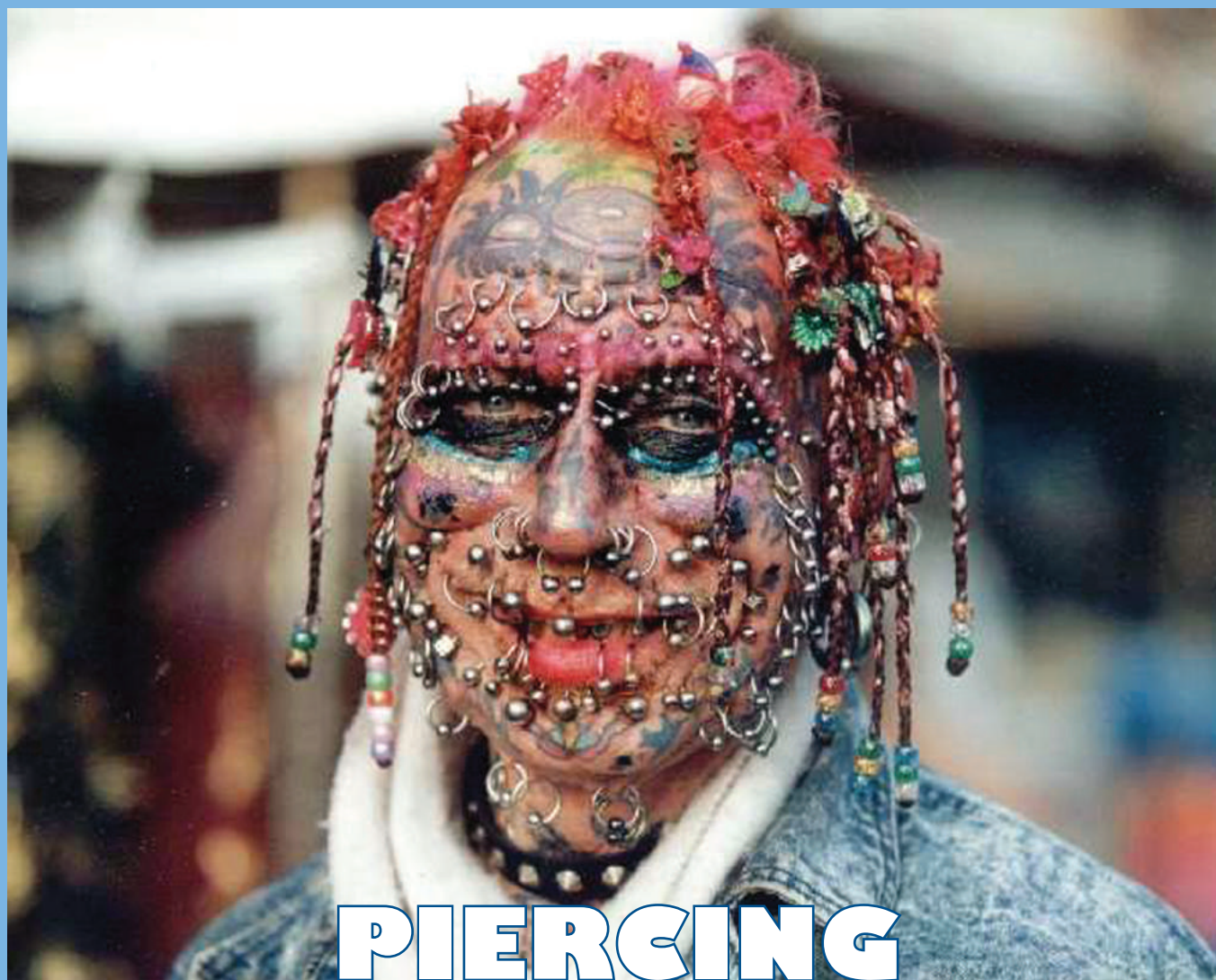
Djevojke**1. krug**

II. gimnazija - III. gimnazija 0:10 bb

III. gimnazija - Gimnazija Lucijana Vranjanina 7:16

V. gimnazija - III. gimnazija 10:15

Tihana Šujica

U posljednje vrijeme *piercing* je zauzeo visoko mjesto na ljestvici modnih dodataka. Jeste li znali da različite vrste *piercinga* imaju i različito značenje kroz povijest?

Tako je *piercing* uha nastao u Africi, Indoneziji i Indiji kao simbol ljepote i bogatstva, *piercing* obrva i središta nosa kod starih Egipćana bio znak vladarske krvi, Maje su imale *piercing* na jeziku kad su htjeli razgovarati sa svojim precima, a *piercing* usana dolazi iz Australije, Nove Gvineje i Afrike čime se slavio prijelaz iz maloljetnosti u doba zrelosti.

Ako razmišljaš o *piercingu* svakako je dobro odvagati dobre i

loše strane. Dakle što se može dogoditi?

Napraviš *piercing* na brzinu, bez razmišljanja, a onda, kad je sve gotovo, shvatiš da ti lik u ogledalu i nije baš onakav kakav si očekivao. No to je najbezazlenija loša strana. Mnogo ozbiljnije što ti se može dogoditi, osim boli prilikom stavljanja *piercinga*, bolno je i dugotrajno zacjeljivanje, ali i moguće štetne posljedice (npr. infekcija).

A što je dobro? *Piercing* trebaš napraviti zbog sebe, a ne da se svidiš drugima. On treba biti izraz tvoje osobnosti, a ne nametnuti modni detalj. Jedino ćeš

se tako dobro osjećati sa svojim malim ukrasom.

Naravno da postoji i alternativa u izražavanju sebe. Sličan efekt možeš postići i dobrim nakitom, neobičnom kapom ili nečim sličnim.

Prije bilo kakve odluke trebaš dobro razmisliti o razlozima stavljanja *piercinga* jer te on neće pretvoriti u drugu osobu.

Ako je tvoja odluka ipak pala i želiš *piercing*, najbolje se prepustiti rukama stručnih osoba u legalnim profesionalnim studijima i svakako pojačano paziti na higijenu tog dijela tijela i pravilno održavanje.

Na što su sve spremni «slavni» da bi privukli našu pažnju?

Privlačenje pozornosti

Mirjana Grubišić

«Da, to sam ja! Svi me gledajte!» Nakon ovakvog izazova očekujemo profesionalnost ili bar zanimljivost, a, na žalost, dobijemo samo razočaranja. Znam da se nemam pravo upletati u nečiji život, ali kad se netko uporno nameće televiziji, onda je stvarno vrijeme za prigovore. Pretpostavljam da vam je svima, kao i meni, dosta gledanja netalesirane i iritantne glumice Jelene Veljače. U posljednje vrijeme mogli smo čuti, pročitati, a neki i vidjeti da se Jelena Veljača okušala u različitim ulogama koje su uglavnom promašaj. Snimanje pornografskog filma radi privlačenja pozornosti najniže je dno na koje poznata osoba može pasti. Nedavno je naša profesorica iz likovnog rekla da je cilj umjetnika iznenaditi! Oprostite, naša, ali i svjetska estrada uspijeva nas samo zgroziti i zaprepastiti. Pa zar moraš napraviti skandal da bi

netko kupio tvoj CD ili pogledao tvoj film?! Podastrijeti privatni život svima pod nos da bi se pričalo o tebi?

Već dugo nisam čula kvalitetnu pjesmu niti pogledala dobar film, sve se svodi na skandale. Šmrkacije kokaina, porno filmovi, javno prepucavanje, javno sramoćenje, sve se to sve češće vrti oko nas. Ako itko zna privlačiti pozornost medija u Hrvatskoj i šire, onda je to Seve, koja također nije zaobišla trendovski stil privlačenja pozornosti, ima i ona svojih jedanaest i nešto sitno minuta nastupa u vlastitom filmu. No kako je taj skandal utihnuo, Seve je ponovno digla Hrvatsku na noge svojom «štiklom». Moj jedini komentar je: «Svaka čast, Seve, svi jet se opet vrti oko tebe!»

Ponekad mislim da su estradnjaci marionete kojima mi, publika, upravljamo, jer publika stvara

poznate osobe, ali ih i uništava. Kakvu nam poruku šalju današnji poznati ljudi? Više nema istinskih moralnih vrijednosti, kako u javnosti tako i u politici. Nikog više nije briga tko što o kome priča, važno je da se priča. Ponekad mi je stvarno loše kad vidim koje gluposti ljudi rade, a ima toliko važnijih stvari u životu. Imam osjećaj da poznati ne znaju za prave ljudske vrijednosti, jednostavno se izgube u nestvarnom svijetu. Onda se pitaju na kraju zašto su sami, zašto je *botox* jedino što imaju. Osim sažaljenja nad svim tim ispraznim, plastičnim, iritantnim javnim osobama svi mi nađemo i malo zadovoljstva. Kad smo već prisiljeni živjeti s takvim stvorenjima, bar se možemo veseliti što imamo veći kvocijent inteligencije od pojedinih, na primjer od Paris Hilton koja je do nedavno mislila da svi u Europi pričaju francuskim jezikom ili od Victorije Beckham koja je poznatija po svojim glupim izjavama nego po pjesmama.

Zato vam savjetujem – čuvajte svoju privatnost! Nemojte vaditi organe da djelujete mršavije, ne snimajte porno filmove, ne spavajte s utjecajnim ljudima samo da biste dobili što hoćete, držite se podalje od droga, starite normalno bez *botoxa* i uživajte u životu! Iskoristite što vam ovozemaljski život nudi na dostojanstven način. Volite i cijenite sebe da bi vas drugi cijenili i voljeli.

Znam da je cilj umjetnika začuditi.

Ali, zar baš moraš napraviti skandal da bi netko kupio tvoj CD ili pogledao tvoj film?

Helena Horvat

Svaki učenik naše škole ima neki svoj stil. Neki su učenici pronašli stil odijevanja koji im najbolje odgovara, a neki ga još uvijek traže. Kako pronaći vlastiti stil odijevanja? Prvi bi kriterij trebala biti udobnost i prikladnost, a nikako cijena "krpica". Lijepo se obući i dobro izgledati cilj je svakome od nas. Na vlastiti stil dosta utječe karakter, ali i okolina. Nestabilne osobe, osobe nesigurne u sebe, rijetko će odjenuti nešto izazovnije ili kričave boje. Takve osobe često se kriju iza širokih hlača i majica tamnih boja. Vedrije osobe, koje vjeruju u sebe, nose odjeću veselih boja. Vlastiti stil odijevanja možemo stvoriti i slijedeći svoje društvo. Tako će vjerojatno jedan šminker, kad dođe u društvo metalaca, promijeniti svoj stil jer društvo jako utječe na pojedinca.

Svakodnevnom prolaženjem školskim hodnicima promatrala sam učenike i odlučila istražiti koji su stilovi u školi najčešći i koje su im odlike.

ŠMINKERI

Jako paze na svoj izgled i dosta novca troše na odjeću i obuću. Šminkeri vole detalje (naušnice, narukvice, lančice, satove...). Prate modne trendove. Šminkeri vole kombinirati više boja odjeće i obuće i to uvijek dobro izgleda. Stalo im je do dobre šminke (djevojke) i do dobre frizure (dečki). Rijetko ih možete vidjeti u trenirkama, a ako ih i nose, i onda su elegantni. U našoj ih školi ima 25 %.

CASUAL STIL

Osoba koje se tako odijevaju ima najviše ne samo u školi nego i općenito u gradu. Te osobe najčešće nose traperice ili obične hlače uz neku jednostavnu majicu. Detalji im nisu bitni, ali vole ih staviti. Drže do svog izgleda, ali ne toliko puno kao šminkeri. *Casual* stilovi su jednostavni. Nije neobično za *casual* djevojke da dođu u školu bez šminke ili dečki bez frizure, dok si šminkeri to ne dopuštaju. Osoba koje nose *casual* odjeću u školi ima 50.5%.

Za razliku od šminkera, športskog i *casual* stila, hipiji i metalci nisu toliko brojni u društvu.

Zadržite svoj stil odijevanja! Ako ste sebi lijepi i zadovoljni sobom, bit ćete i drugima.

ŠPORTSKI STIL

Učenici koji se odijevaju športski najčešće nose trenirke i tenisice. Kažu da se u tome najugodnije osjećaju jer ne moraju paziti je li im se pomaknuo koji detalj (dekolte, kragna, naušnica) ili koja dlaka na glavi. Športski stil je najčešći kod aktivnih športša. Rijetko se dotjeruju, jedino možda subotom kada izlaze ili za neke svečanosti. Učenika koji se smatraju športskim tipovima u školi ima 21%

HIPI STIL

U našoj školi hipija ima svega 1%, a metalaca je 2%. Hipiji vole jako puno detalja i uopće ne usklađuju boje. Često su vrlo kreativne osobe pa se to odrazi i na njihovoj odjeći na koju stavljaju razne detalje, od broševa do marama.

STILOVI ODIJEVANJA U ŠKOLI

Najviše učenika naše škole odijeva se casual, a najmanje je hipi-ja i metalaca

METALCI

Metalci su osobe koje se doslovno “ne skidaju” iz crne boje. Sve što odjenu mora biti crno (bar koliko sam ja shvatila). Djevojke se uglavnom i šminkaju tamnim bojama, jako naglašavaju oči i boje nokte crnom bojom. Nose kožne ogrlice i narukvice na kojima se često nalaze metalni šiljci. Moram još reći da sam primijetila da gotovo svi metalci u našoj školi imaju dugu kosu (i dečki). Vjerojatno je to dio *imagea*.

Osim ovih pet osnovnih stilova odijevanja postoje još neki koje nisam mogla ni definirati ni sta-

viti ni u jednu skupinu. Ti stilovi su izmiješani. Sastoje se od svih ovih pet stilova, od svakog stila je uzeto nešto i nastaju novi stilovi. Učenika koji se tako odijevaju u školi ima samo 0.5%.

Ako niste znali kojoj modnoj skupini vi pripadate, nadam se da sam pomogla i da vam je sada jasnije. Poručujem vam da zadržite svoj stil odijevanja, ako se vama sviđa, i ne mijenjajte ga bez obzira na druge. Budite samouvjereni i s ponosom “isfuravajte” svoj stil. Ako ste sebi lijepi i zadovoljni sobom, bit ćete i drugima. Vjerujte mi!

Volite životinje, a ne možete ih imati? Postoje i drugi načini da uživate u njihovom društvu.

Petra i Noina arka

Andrea Jovanovska

Petra Dmitrović prava je prijateljica životinja. Vegetarijanka je, a uz to još i volontira na Veterinarskom fakultetu.

Kada i kako si se odlučila za vegetarijanstvo?

Moji roditelji su vegetarijanci tako da sam ja vegetarijanka od rođenja.

Čime zamjenjuješ meso?

Glavna zamjena je soja i sojini pripravci, a prehranu upotpunjujem žitaricama i povrćem.

Zašto si odlučila volontirati?

Htjela sam korisno iskoristiti slobodno vrijeme pa sam potražila informacije gdje i kako se može volontirati. Uključila sam se kao volonter u udrugu Noina arka, a kasnije sam postala i njihov član. Volontirati se može na više lokacija i načina. Ja volontiram na Veterinarskom fakultetu. Tamo se nalaze sterilizirani i ranjeni psi.

Kako izgleda tvoje volontiranje?

Izvodim pse u šetnju, vodim ih na terapije, kontroliram im rane, hranim ih i čistim kavez ako su ga uneredili. Često se radi i na socijalizaciji pasa. Učimo ih da hodaju na lajnu, privikavamo ih na prisustvo ljudi i ostalih pasa.

Uključuje li se mnogo mladih u ovakve akcije?

Ima dosta volontera, ali neki jednostavno ne mogu podnijeti volontiranje kada vide pse u starim kavezima

Fotografije životinja snimila Eva Jurković

metar sa metar, a pogotovo još ako ti psi imaju neku gadnu ranu.

Dakle, ako iskreno želite pomoći, a uz to uživati u društvu životinja, pridružite se Petri.

Stravična smrt zbog jedne bunde

Martina Dabić

Sigurna sam da ste svi primijetili u novinama sve veći i veći broj članaka o, nazovimo to tako, nepravdi koja se događa grenlandskim tuljanima, jednim od najljepših životinja na ovom svijetu. Ukoliko niste, učinite to sad. Svake godine u periodu od sredine ožujka do sredine lipnja, na Grenlandu, točnije na obalama Sjevernoatlanskog i Arktičkog oceana pobije se između 200.000 i 300.000 malenih tuljana. Životinje koje su toliko nevine da čak ni u posljednjem trenutku svoga života ne bježe pred svojim krvnikom, ljudi hladnokrvno istrebljuju zbog njihova krzna. Usprkos tome što se već desetljećima mnoge organizacije bore za njihova prava, svake se godine povećava broj ubijenih životinja, a prizori s Grenlanda nikoga ne bi trebali ostaviti ravnodušnim. Stravičan je način na koji se tuljani ubijaju - udarac u glavu tupim predmetom! Tako strašnom smrću okončaju svoj jedva započeti život.

Zato dobro razmislite, prije nego odjenete skupu krznenu bundu, želite li i vi biti krivi za smrt nekoliko malih tuljana.

Milijuni životinja brutalno se ubijaju radi naših sitnih zadovoljstava

ČOVJEK – NAJVEĆI NEPRIJATELJ

Andrea Jovanovska

“Ja sam se još u najmlađoj dobi odrekao jedenja mesa i doći će vrijeme kada će ljudi ubijanje životinja promatrati istim očima kao i ubojstvo čovjeka”,

rekao je Leonardo da Vinci. Ne samo da se nismo odrekli jedenja mesa, danas radimo još mnogo gore stvari životinjama. Bacamo ih na ulicu kad nam dosade kao kućni ljubimci, mučimo ih u laboratorijima, ubijamo ih da bismo se kitili njihovim krznom...

Sve su to problemi kojima se bave Prijatelji životinja, udruga koja promiče etičko postupanje prema životinjama. Prijatelji životinja kao neprofitna nevladina udruga promovira prava životinja i vegetarijanstvo kao etički, ekološki i zdravstveno prihvatljiv životni stil. Prijatelji životinja bore se protiv mučenja, ubijanja i eksploatacije svih životinja. Kampanjama i raznim prosvjedima pokušavaju ljudima otvoriti oči i upozoriti na strahote koje se događaju tim nedužnim bićima.

Što im sve radimo?

Jeste li znali da su industriji jaja zanimljive samo ženke? Mužjaci se živi bacaju u strojeve za mljevenje, u smeće kako bi se ugušili ili ih se žive zgnječi. Ženkama se užarenim čelikom zatupljuju kljunovi da se ne bi međusobno poubijale zbog velikog stresa i nedostatka životnog prostora. Nakon otprilike 18 mjeseci života (u kojem su snijele oko 400 jaja)

“Kada čovjek slobodno i pošteno traži moralni put, prvo od čega se mora okrenuti je meso. Vegetarijanstvo je kriterij po kojem možemo prepoznati je li čovjekovo stremljenje prema moralnoj savršenosti iskreno i ozbiljno.” (L. N. Tolstoj)

šalje ih se u klaonice, a njihovo meso koristi se za proizvodnju pseće hrane, juha, jedemo ga u menzama, vrtićima, školama...

Svake godine milijuni životinja širom svijeta izloženi su testovima kozmetičkih proizvoda ili njihovih sastojaka. Zečevi, zamorci, miševi i ostale životinje koriste se za ispitivanje sigurnosti proizvoda, truje ih se kozmetikom i preparatima za čišćenje. Najčešće reakcije su trzavica, povraćanje, paraliza i razne vrste krvarenja - iz nosa, očiju i usne šupljine. Udruga Prijatelji životinja nastoji osvijestiti potrošače upozoravajući na okrutnosti nad životinjama te približiti Hrvatsku Europskoj uniji koja je zabranila testiranja i prodaju kozmetike testirane na životinjama. Ako želite saznati više o udruzi Prijatelji životinja, posjetite internetsku stranicu: www.prijatelji-zivotinja.hr, na kojoj se možete učlaniti u udrugu, potpisivati peticije ili naručiti besplatne materijale.

ZAŠTO BAŠ JA?!

LIST III. GIMNAZIJE

Martina Dabić

Je li vam se ikada dogodilo da ste došli u školu osjećajući se umorno, neispavano i iscrpljeno od jučerašnjeg učenja ili tulumarenja i čim ste zakoračili u učionicu, desetak hiperaktivnih ljudi oko vas počelo vas je bombardirati pitanjima, i to onim najglupljim mogućim. „Pa kako si danas?“ (zar podočnjaci ne pokazuju dovoljno?!) ili pak „Što ima novo?“ (ljudski život je tako nevjerojatno zabavan i uzbudljiv da ga jednostavno morate podijeliti s drugima, kako se oni ne bi osjećali napušteno, a vi pukli od prevelikog pritiska glamuroznog i „paklenog“ života). I tako, dok odgovarate na njihova pitanja, potpuno sigurni da ste na ta pitanja odgovarali i jučer, a odgovarat ćete i sutra, napokon zvoni i vi se čudite što ste prvi put u životu jedva dočekali zvono (ne brojim ono koje označava kraj nastave). U razred ulazi profa kojoj na licu jasno možete pročitati da joj je dan započeo bolje nego vama.

U tome trenu uhvatite se kako molite Boga da dotična profesorica ne podijeli svoju „sreću“ baš s vama, ali profesorica proziva baš vas kako biste pred pločom „podijelili svoje znanje s ostalima u razredu“. Nakon početnog šoka pomislite: „Pa, dobro, znam valjda nešto, ma izvući ću barem dvojku“, ali profesorica vam postavi pitanje iz gradiva koje niste ni pipnuli, za koje niste sigurni ni da ste ga obrađivali na nastavi (kasnije iz pouzdanih izvora saznajete da ste ga obradili) i vi blijedo gledate oko sebe po razredu nadajući se da će vam bar netko nešto šapnuti. Ali svi mudro šute (a prije dvije minute mljeli su sto na sat). Tako se u imeniku ispod vašeg imena nađe još jedan kolac (tješite se da će vam dobro doći, uvjeravate se da ste Buffy), a vraćajući se na mjesto, netko vam dobaci: „Koliko si dobila?!“ i tada eksplodira ona tempirana bomba u vama pa se istresete na neku jednu, nedužnu osobu koja se, eto, našla u krivo vrijeme na

krivom mjestu. Nakon nekoliko sati završava još jedan kobni dan i vi izlazite iz škole, ali slijedi iznenađenje; vani je počela padati kiša, a vi naravno nemate kišobran. Na putu prema kući neki manijak pošprica vas od glave do pete, jer je projurio 200 km/h po lokvi udaljenoj dva cm od vas (nekim ljudima ne treba dati vozačku dozvolu). Dolazite doma, u lijepu i toplu kućicu i tada slijedi još jedan biser u savršenom danu. Mama vas pita gdje ste bili prošli petak (dok ste trebali biti u školi) jer joj je neka susjeda (koja nema pametnijeg posla u životu nego zabadati nos gdje mu nije mjesto) rekla da vas je vidjela kako šecete gradom. Nakon ne baš uvjerljivog izvlačenja slušate mamino predavanje o tome kako je razočarana i kako to nije očekivala od vas.

I tako završi još jedan dan, dan koji je najbolje što prije izbrisati iz sjećanja.

Ušuškajte se u topli krevet i to zaista i učinite.

školske muke

Prošle školske godine bilo je 328 983 neopravdanih sati u Hrvatskoj

Markiranje – spas ili glupost?

Najviše su markirali učenici trećih razreda

Ana Leko

Vjerojatno nema osobe koja bar jednom nije pobjegla sa sata. Od približno tri milijuna izostanaka s nastave zabilježenih prošle školske godine u Hrvatskoj, čak 11% je neopravdanih. Na prvi pogled to i nije tako veliki postotak, ali kad to pretvorimo u brojke, 328 983 neopravdanih sati u samo jednoj školskoj godini prilično je imponozantan broj. U gradu Zagrebu lani je zabilježeno 40 187 učenika u srednjim školama i gimnazijama, a 13% njih već ima ukor, 8% opomenu pred isključenje, a 0.4% učenika grada Zagreba lani je izbačeno iz škole, i to sve zbog markiranja. Rekorderi po broju neopravdanih sati jesu učenici Zadarske i Brodsko-posavske županije, a prednjače učenici strukovnih škola. Najteže je, očito, učenicima trećih razreda jer su oni u prošloj školskoj godini najviše markirali.

Budući da sve ima „dvije strane medalje“, argumenti za i protiv markiranja mogli bi izgledati ovako:

ZA	PROTIV
Tu i tamo izbjegne se loša ocjena	Idući sat profesor pripremi još teži test
Ne moramo se patiti sjedeći u zagušljivoj učionici	Uvijek postoji velika vjerojatnost da te vidi neko poznat i prijaviti to tvojima doma
Odemo na kavu s frendicom koja je suprotni turnus od nas	Trošimo novce
Malo prošetamo po svježem zraku	Hladno nam je
Odemo prije svih pa smo glavne face	Posljednja dva tjedna nas svi pitaju
Ne pišemo test pa za idući put nabavimo pitanja	Dobijemo jedinicu iz zalaganja, a onda još i iz testa

Jedan je «mudri» čovjek iz Ministarstva rekao: »Učenici još uvijek uče radi ocjene, a ne radi znanja, pa im je tako draže markirati i dobiti neopravdani sat nego jedinicu u imenik.« Kad malo razmislimo, to je istina, jer su posljedice markiranja još uvijek puno blaže nego nizanje jedinica u imenik. Svaki čovjek ima pravo na svoj stav pa se može i odlučiti između ovih dviju opcija: jedinica ili neopravdani. Ipak, oboje se može izbjeći samo malim, lukavim trikom. A vi razmislite kojim!

U prošlom broju mogli ste pročitati jednu od desetak teorija o Napoleonovoj smrti. Koja je od njih prava? Ne živite u neznanju, pročitajte i saznajte!

Katarina Varga

Boja koja ubija

Nakon poznatog poraza kod Waterlooa Britanci su Napoleona protjerali na otok Sv. Helena u južnom Atlantiku. S njim je u progonstvo pošao i dvadesetak najvjernijih mu ljudi s kojima je provodio dane igrajući biljar i diktirajući svoje memoare. Je li ga možda netko od tih ljudi otrovao? Desetljećima se pokušavalo dokazati teorija zavjere, da je Napoleon otrovan arsenom u piću. Sumnjivi su bili britanski upravitelj otoka, Napoleonov podrumar, itd. Šezdesetih godina dvadesetog stoljeća znanstvenici su analizom uvojka Napoleonove kose, koje su Napoleonove pristaše tradicijski čuvali, otkrili velike količine arsena i odmah zaključili da je otrovan.

Ali kako? U Napoleonovo doba u modi je bila zelena boja. Napoleon je pratio trendove i izrazio želju da se na Sv. Heleni njegova soba oboji u zeleno pa su mu na zidove nalijepili zeleno obojene tapete. Pigment zelene boje proizveden 1775. godine, poznat kao pariško zeleno, po kemijskom sastavu je CuHA-

sO₃, što pokazuje da je sadržavao otrovni arsen. Pod utjecajem vlažne atlantske klime iz tapeta su se oslobađali otrovni spojevi arsena koje je Napoleon udisao. Arsen je tako dolazio u krv i u korijen kose. Kakva smrt - umrijeti zbog tapeta!

Pariško zeleno bila je intenzivna i lijepa smaragdno zelena nijansa. Iako se 1930. godine koristila kao insekticid i znalo se da je otrovna, bila je toliko u modi da se upotrebljavala za bojanje papira, tapeta, slika, dječjih igrački i svijeća. Poznata su iz tog vremena akutna trovanja djece na božićnim zabavama gdje su gorjele takve svijeće. Opsjednutost smaragdno zelenom bojom bila je tolika da se ovaj pigment u 19. st. u malim količinama koristio za bojanje slatkiša. Od tog vremena potječe tradicijska predrasuda Škota prema zelenim bombonima.

I prerenno liječenje može biti opasno

2001. godine francuski forenzičar Pascal Kintz ustanovio je, istraživanjem korijena Napoleonove kose, da je količina arsena 7 do 38 puta

veća od normalne. No taj rezultat nije brzopleto uzeo kao potvrdu da je Napoleon otrovan arsenom zato što se arsen u to doba koristio za konzerviranje kose.

Istina o smrti Napoleona dolazi s druge strane Atlantika. 2005. godine u magazinu New Scientist američki istraživači s Medicinskog instituta u San Franciscu, predvođeni patologom Stevenom Karchom, iznijeli su tvrdnju da je Napoleona ubio osobni liječnik Antomarchi preravnim liječenjem.

Naime, kad je Napoleon u 52. godini života stigao u zatočeništvo na Sv. Helenu, imao je već duže vrijeme rak želuca. (I njegov otac umro je od raka želuca.) U pokušaju da ga izliječi, osobni je liječnik Napoleonu redovito davao antimonov kalijev tartarat. To je otrovna bezbojna sol koja ga je prisiljavala na povraćanje. Redovno je bio i klistiran. Ovakvi radikalni postupci uzrokovali su manjak kalija u organizmu. Zadnji udar Napoleonovom zdravlju zadan je dva dana prije smrti kada mu je liječnik propisao kao purgativ 600 mg kalomela, Hg₂Cl₂.

Ta doza purgativa bila je pet puta veća od normalne tako da je dodatno smanjila količinu u organizmu. Poznato je da manjak kalija uzrokuje slabost, paralizu i srčanu aritmiju sa smrtnim ishodom. Doktor Karch rekao je za BBC da je osobni liječnik ubio Napoleona. Do tog zaključka došao je promatrajući moderne slučajeve liječenja kod kojih dolazi do pomanjkanja kalija. Ustvrdio je da uzrok smrti Napoleona nije ipak tako atraktivan, nije ubijen namjerno u zavjeri, trovanjem. Plull Corso, liječnik iz Connecticuta, smatra da bi Napoleon ubrzo po dolasku na Sv. Helenu umro od raka želuca bez obzira na liječenje Antomarchija jer je u zatočeništvo došao teško bolestan.

Još o misteriju Napoleonove smrti

Kakva smrt - umrijeti zbog tapeta!

U što su se pretvorili naši toaleti?

Vibor Vlainić

Neobične stvari događaju se s WC-om na prvom katu. Kao prvo, jedna od dvije pipe ne funkcionira pa se često moramo gužvati u želji da se napojimo ili operemo ruke. Druga stvar, od tri kabine s vratima postupno smo dobili samo jednu. S obzirom na to da smo svi navikli obavljati nuždu „iza zatvorenih vrata“, nalazimo se u ne baš zgodnoj situaciji. Netko očito ne želi intimnost pri takvim operacijama pa je uklonio dvojna vrata, na trećima je izbušena špijunka kako bi i tamo pomanjkalo privatnosti. Ipak, tome se doskočilo guranjem papirića u rupicu i špijunka se začepila.

Nadam se da će netko srediti taj WC jer, na kraju krajeva, njegovo nesmetano posjećivanje u interesu je svih nas.

Fag hag trend?

Ivana Zadro

Hetero žene kojima ovaj izraz nije poznat, vjerojatno to nisu. Naime, fag-hag je strejterica koja voli biti u društvu gayeva. U posljednjih nekoliko godina gay scena postala je javno i medijski eksponiranija (uzmite za primjer navodni skandal u obližnjem baru Santos) pa su i naše fag-hag djevojke sve uobičajenije. To bi se moglo obrazložiti navodima da su homoseksualci iskreniji, daju savjete o šminki i frizuri, nije im problem cijeli dan provesti šopingirajući, ne gledaju žene kao meso (tako gledaju muškarce)... No, tko uistinu želi da mu „muški“ prijatelj uleti s primjedbom da je njegova šminka skuplja od one koju trenutno nosiš?! Ipak, činjenica je da je „posjedovanje“ gay prijatelja postao trend. Dakle, umjesto nove torbice ili cipela naše bi trendseterice uskoro mogle navratiti u Global - jedini gay klub u Hrvatskoj (barem tako kažu) i pokupiti si novog frenda.

Draga Kamikazo!

Ja sam također maturantica i prolazim kroz užas, kao i ti. Lektire, testovi, ispitivanja... pa onda pripreme, strah da nećeš uspjeti upisati fakultet koji želiš (a možda još ni ne znaš što želiš upisati) k tomu još i ljubavni jadi, svađe s prijateljima i obitelji i još puno raznih stvari. Sigurno ti se sve čini grozno i želiš se ubiti!

Znaš, moram ti reći da malo naivno razmišljaš. Pa najlakše bi bilo ubiti se. Ostavljaš mi dojam osobe koja očito ima sve u životu, malo je razmažena i zbog najmanjeg problema bi htjela skočiti s krova III. gimnazije. Curo, daj se uozbilji! Ima još toliko toga pred tobom. Svi mi imamo grozne dane, ali kad bi svi razmišljali kao ti i jedino rješenje vidjeli u samoubojstvu, populacija na Zemlji bila bi upola manja. Možda ti je ovih nekoliko dana bilo grozno, ali čisto sumnjam da je bilo baš tako užasno. Ako se već ne veseliš daljnjem životu, onda bar pomisli na sve ljude kojima bi nedostajala. A ako ti ni to nije dosta, razmisli o ljudima koji imaju dvostruko gori život od tebe: djeca bez roditelja, djeca s tjelesnom manom ili nekom opakom bolesti... Ima toliko ljudi koji teško žive i svaki dan im je mučenje, ali se bore. I ima toliko ljudi koji bi sve dali da žive tvojim životom, a ti bi ga tako olako odbacila.

Trgni se! I kad sljedeći put upadneš u ovakvo raspoloženje, sjeti se svih onih kojima je teže nego tebi, a opet su živi i sretni. Pa budi i ti.

Sanja Srdić

Ivana Zadro

Što bi moglo uljepšati školovanje ako ne razni biseri učenika, ali i profesora?! Odlučili smo podijeliti s vama neke od njih!

na satu engleskog...

Marina poručuje profesorici: "Profesorice, ja, kad slušam vaše priče, kao da čitam Moju sudbinu!"

Na testu:

Prof.: Brzo spremi tu bilježnicu!

Učenik: Evo, evo, samo da prepisem zadatak!

profesorski biseri:

Evo jedan slatki zadatak, pa se pravite da ga rješavate...

Nećemo ponavljati ovaj test! Ja ću i za slogove u imenu davati bodove ako treba!

Sutra ulazimo u doba korizme pa za pokoru radite matematiku.

Rješavate zadatke kao puž na apaurinima!

Lani ste ulazili u pomrčinu, a ove godine nikako da izađete!

Natezala sam dvojke ko mačka mlade po dvorištu.

Ljudi, sad radimo ono što ne radite doma, rješavamo zadatke!

Ovo je Večernja škola! Mogao bi Pervan doći, dobio bi inspiraciju!

na kemiji...

Profesorčin savjet učenicima: "Počnite se družiti s periodnim sustavom!"

Profesorica objašnjava gradivo: "Atom se u pobuđenom stanju nalazi tek nekoliko milisekundi!"
Marija komentira: "Slab neki organizam!"

na satu talijanskog...

Nakon Matinog ustajanja kako bi stavio bilježnicu na susjedni stol, profesorica: "Mate, jel' ti to imaš crve u nekoj stvari? (misli na stražnjicu) Nije to prvi put da se samo odjednom dignu! (misli na Matu)"

Pita profesorica učenicu: "Anja, koji ti to dio čitaš kad te ne mogu uhvatiti?" Ana komentira: "Pa kad ne partite, profesorice!"
Profesorica se obraća razredu: "Juraj je uhvaćen u prepisivanju!" Kristijan na to dodaje: "To je za svaku pohvalu!"

Učenik se javio da ispravi jedinicu.

Prof.: Jesi li ti potomak obitelji kamikaza?!

Prof.: Sad ću pitati!

Učenik: One koji se jave?

Prof.: Ne, one kojima se ja javim!

Prof.: Njega nema u školi?

Učenik: Ima alergiju.

Prof.: Ima on alergiju na pojedine predmete!

na satu fizike...

Profesorica govori učeniku: "Zatvori vrata! Sunce me gleda!"

Ista profesorica komentira zadatak zbog kojeg je cijeli razred teško uzdahnuo: "Ovaj zadatak je pljuga!"

na tjelesnom...

Profesor: "Najmanju frekvenciju srca imate dok spavate. Bez erotskih snova!"

na satu hrvatskog...

Profesorica opominje učenike: "Ne možete pričati, prvo on mora dobiti jedan!"

na povijesti...

Mirjana odgovara: "Dragutin TADIJANOVIĆ je pronašao ostatke neandertalca na Hušnjakovom brdu!"

Monika također zarađuje svoju ocjenu: "1453. OSMANLIJE su osvojile TURSKU!"

Još jedno odgovaranje: "Materijalni ostatak vučedolske kulture je vučedolska VUČICA!"

na satu:

Prof.: Nemoj pričati! Sjedi sad tamo sama.

Uč.: Ali, ja imam fobiju od toga da sjedim sama, ne mogu spavati po noći...

Učenik na testu uporno viri na test učenice ispred sebe.

Prof.: Pa dobro, šta ti radiš?!

Učenik: Virim joj pod majicu.

Stranica dnevnika plavuše iz zadnje klupe

Monika Marinčić

Jučer sam iz Papaye došla u tri, a danas sam se probudila u sedam. Nisam bolesna, ako ste to pomislili, išla sam frendici praviti društvo na poslu. Fakat sam dobra frendica! Zbog nje sam spavala samo četiri sata, a, vjerujte mi, nisam baš svoja ako ne odspavam dobrih dvanaest sati.

Sljedeći tjedan ću poludjeti. Imam ujutro nastavu pa me čeka pet paklenih dana prekidanja (dobrog) sna zbog škole. Užas! Ne bih cmizdrila da protekla tri tjedna nisam imala nastavu poslije podne. Praktički sam tri tjedna samo u školi bila budna! Čekajte, bolje da dvaput razmislim. Jesam li zaista bila budna ili sam spavala zahvaljujući dosadnim profesorima?! Profesori, pa vaša je zadaća da nas održite budnima zanimljivim predavanjem!

Baš čitam knjigu «Patnje mladog Werthera», u petak mi je lektira. Zapanjena sam pametnim razmišljanjem jednog dvadesetogodišnjaka. Ne bih rekla da ima još takvih ljudi na svijetu. Danas dvadesetogodišnjaci pričaju samo o seksu, automobilima i nogometu. Werther je, naime, jedan pretjerano osjećajni umjetnik zaljubljen u prirodu, ali i tip koji se ludo zaljubio u zaručenu, kasnije udatu ženu koju, dakako, ne može imati pa se ubije. Danas bi rekli:»Ima puno riba u moru, kaj ne, ha ha.« A ja bih voljela da ima više ljudi na svijetu koji bi se usudili biti drukčiji.

«Da, zaista sam tek putnik, lualica na ovoj zemlji. A zar ste vi nešto više?»

«Ponekad ne shvaćam kako to da je drugi može ljubiti, smije ljubiti,

Danas dvadesetogodišnjaci pričaju samo o seksu, automobilima i nogometu.

kada je ja ljubim, samo nju, tako iskreno, tako potpuno, i ništa drugo ne poznajem, niti znam, niti imam osim nje.» Ponekad se zaljubimo samo jedanput u životu i tada budemo odbijeni. O takvoj zaljubljenosti kakvu Werther opisuje danas ne možemo govoriti, smatrali bi nas ludima.

S druge strane, postoje biseri koji ti nakon što su te jedanput vidjeli kažu da te vole. Ne mogu podnijeti takve sladunjave tipove! Stvarno mislim da muškarac ne smije biti osjećajniji od žene.

Naravno, moram spomenuti i one umišljene tipove koji te uvi-

jek gledaju pogledom ispod obrva jer su uvjereni da si luda za njima, ako si ih kojim slučajem pogledala na školskom hodniku. Ili pomisle da ideš u WC zbog njih. Između tog WC-a i WC-a bez ogledala, s ružičastim vratima, u koji nam je zabranjeno ući jer je za djecu, biram onaj prvi, iako ću možda navesti neke likove da si nešto zabriju. Ponekad se pitam zašto su ljudi toliko sitničavi. Misle da znaju sve o svima i troše vrijeme razmišljajući o nebitnim stvarima. Ja, na primjer, ne doživljam nikoga. Uronjena sam u osjećaj mirnog postojanja.

Pripremili: Ivan Dujić i Vibor Vlainić

OVAN

Zbog štetnog utjecaja Saturna savjetujemo da se ovo polugodište klonite predmeta koji vam se ne sviđaju. Zdravlje će vam biti izvrsno, osim povremenih akutnih slučajeva lijeningitisa. Na polju ljubavi možete očekivati puno uzbuđenja i prevrata koji će se pozitivno odražavati na vaše raspoloženje.

RAK

Venera vam opasno prijeti. Pazite se! Izbjegavajte sukobe sa suprotnim spolom. Pogotovo u večernje sate. Pronađite malo vremena za sebe i svoj mir, po mogućnosti u društvu voljene osobe. Vrijeme je za liječnički pregled!

VAGA

Vagama će sve ići od ruke. Svakog posao u koji se upustite bit će uspješan. I u zdravlju vas očekuje samo sve najbolje, a ljubav vam donosi puno iznenađenja (i ponuda). Svibanj vam nosi i neočekivani povratak drage osobe koju niste dugo vidjeli.

JARAC

Proljeće vam donosi mnoge novosti i promjena. Uvidjet ćete da su neki vaši strahovi potpuno bezazleni, a da su mnogi vaši principi bespotrebni. Zdravlje ide na bolje. U ljubavi ste bezbrižni, ali pazite da se ne zanesete.

BIK

Uz sitnije poteškoće na početku, uspješno ćete privesti kraju drugi semestar, što će vam omogućiti bezbrižno ljeto. Zdravlje vam se postupno poboljšava, a na moru ćete se, nakon druženja s novima, prisjetiti i nekih starih ljubavi.

LAV

Lavovima slijedi veoma burno razdoblje. Vodit ćete psihološki rat sa svojom okolinom. Pazite se pasa jer ćete shvatiti da pas koji laje zaista i grize. Čuvajte zube, posebno na satovima napornog tjelesnog. U ljubavi je situacija nepredvidljiva, ali ako ne sačuvate zube, ne očekujte ništa.

ŠKORPION

Bez imalo ćete muke završiti ovaj semestar, do nogu ćete potući konkurenciju. Ipak, oprez! Nemojte se previše dičiti svojim uspjehom. Morat ćete se malo namučiti kako biste našli dugoočekivanu srodnu dušu. Svakako posjetite stomatologa!

VODENJAK

Vama će jedini cilj biti prebroditi zimu i dočekati proljeće. Nažalost, proljeće neće ispuniti vaša očekivanja pa ćete biti u stanju aktivnog iščekivanja ljeta. Pazite se jarčeva koji će imati lijepo proljeće. U zdravlju će vam sve biti u redu, ali možete očekivati povišeni tlak zbog približavanja kraja škole. Ljubav će vam biti na sustavu za održavanje na životu, ali će je probuditi ljeto.

BLIZANCI

U ovom polugodištu otkrit ćete svoje nove sposobnosti koje ćete iskoristiti na najbolji mogući način. Dobro istrenirajte stražnjicu jer ćete morati malo jače zagrijati stolicu. Zdravlje će vam biti promjenljivo, ali zato na ljubavnom planu slijedi uspješno ljeto. Ipak, čuvajte se ljubomore!

DJEVICA

Djevice će zapasti u ljubavne i zdravstvene tegobe. U travnju će imati problema s povišenim krvnim tlakom i nesretnom ljubavi. Situacija će se tijekom ljeta stabilizirati pa treba stisnuti zube do tada. Dobit ćete nemoralnu ponudu.

STRIJELAC

U sljedećem razdoblju bit ćete promjenljivi poput vremena. Ipak, vrhunac ćete doživjeti u lipnju zato što se tada bliži kraj školske godine. U ljubavi će sve teći glatko sve dok neki ljudi ne otkriju da malo glumite. Za zdravlje ne brinite.

RIBE

Ponovno ćete otkriti osobu koja vam je nekada puno značila. Ne vidite jasno što vas čeka u budućnosti, ali se ne zabrinjavajte. Hrabro kročite naprijed! Čuvajte se športskih ozljeda i ozljeda na radu.

I OVAJ BOŽIĆ RAZVESELILA
NAS JE DRAMSKA SKUPINA
G. T. T. G.

kako spasiti razoreni brak,

pomiriti posvađane sestre,

razbistriti pomračeni um,

otrijezniti pijane,

i spriječiti osvetu?

Srećom, tu su dvije ljubazne susjede

koje nered pretvaraju u red

tako da sve završi pjesmom.

Fotogaleriju pripremio: Ivan Jelavić

